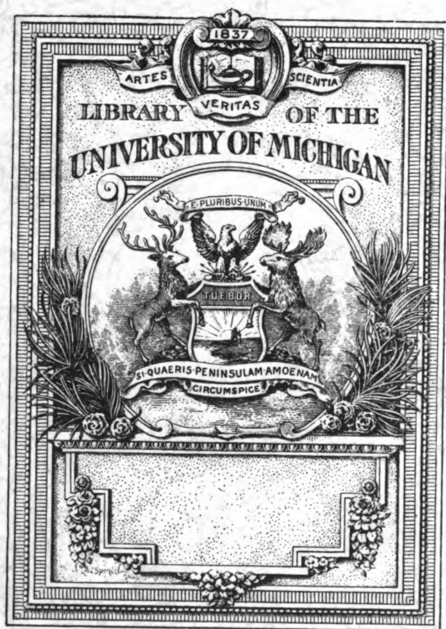
1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E·PLURIBUS·UNUM
TUEBOR
SI·QUAERIS·PENINSULAM·AMOENAM
CIRCUMSPICE

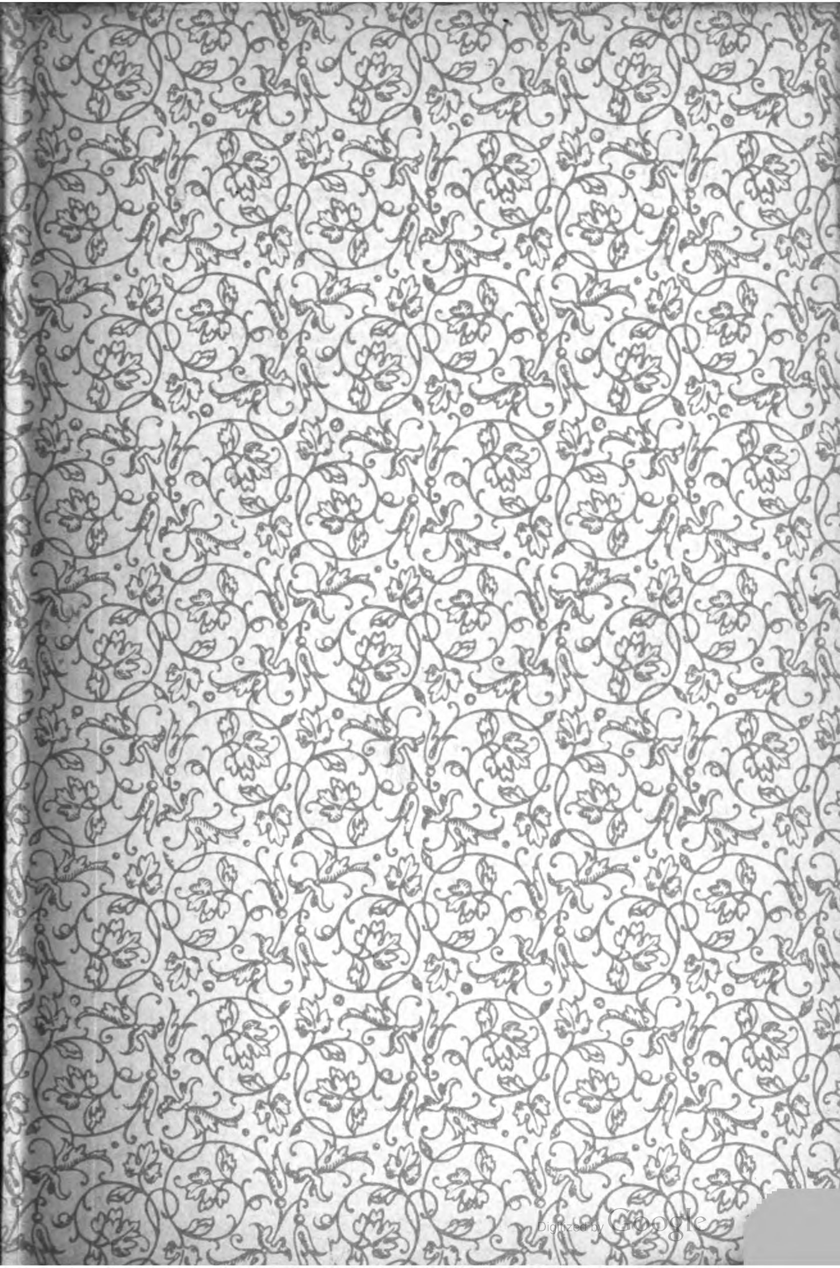

BACCHYLIDIS

CARMINA

CVM FRAGMENTIS

EDIDIT

FRIDERICVS BLASS.

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.

MDCCCXCVIII.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEVBNERI.

PRAEFATIO.

I.

Post Hyperidis orationes, Aristotelis Rempublicam Atheniensium, Herondae mimiambos nunc quartum donum insperatum Bacchylidis carmina nobis Aegyptus misit. Resurgunt litterae vetustae; *ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι*, atque utinam etiam alii, qui nunc nondum videntur! Sed omnia iam spe concipere audemus, et ut amicum quendam memini dicere, divinandi facultatem vel ob eam rem sibi aliquis exoptet, ut possit praevidere, quantopere mutatum post quinquaginta annos qui tum vivent habituri sint Graecarum litterarum ambitum. Verum nihil proficimus optando, oportet deorum muneribus uti, *ὅττι διδοῖεν*, modo ne *σιγῇ*, ut est apud Homerum; recte enim Bacchylides: *πράξαντι δ' εὖ οὐ φέρει κόσμον σιωπά.* Celebremus igitur *χάριν Κηΐας ἀηδόνος*, quae post mille quingentorum annorum silentium iam denuo canit, neve obliviscamur eorum per quos his beneficiis fruimur, inter quos principem locum non sine magnis laboribus tenet Fridericus Kenyon, et Aristotelis Politiae et Herondae et nunc Bacchylidis princeps editor.

Volumen sive volumina chartacea quibus haec carmina continentur extremo anno 1896 ex Aegypti aliquo loco accepit Museum Britannicum, condicione quam maxime potest lacera, sed alioquin in universum egregia: facillime enim hae laciniae legebantur. Editor autem postquam in eis componendis atque in ordinem redigendis diu multumque desudavit, ex ducentis fragmentis quattuor magnas partes effecit, relictis praeter eas non plus LXXI fru-

stulis; tot enim in ectypi pulcherrimi quod a Musei curatoribus una editum est tabulis duabus ultimis conspiciuntur. Accesserunt autem tria alia fragmenta, quorum duo Bernardus Grenfell ex Aegypto attulit, unum diversae originis fragmentis chartaceis antea adhaeserat; haec tria non sunt in ectypo. Eodem fere tempore accidit ut ipse Londinium venirem et insigni eorum qui Museo praesunt liberalitate copiam chartae inspectandae et examinandae nanciscerer; unde coniuncta utriusque opera, et Kenyonis et mea, effectum est ut iam in editione principe non plus XL essent fragmenta, ceteris aut loco suo repositis aut cum aliis coniunctis, partes autem magnae separatae inter se non iam quattuor, sed tres tantum exstarent. Nunc in hac editione etiam multo minor est fragmentorum numerus; persuasum enim est non minus mihi quam Britanno editori, plerumque parum fidei esse supplementis e coniectura quamvis docta profectis, sed summa vi esse enitendum ut quam plurima testata habeamus, neque tempori parcendum, quo diuturno ad tot fragmenta tam exilia in locos suos restituenda opus esse usu cognitum est.

Sunt igitur, ut dixi, nunc quidem tres partes magnae, quarum prima paginas XXIV complectitur, secunda VII, tertia X. Prima confecta est e duabus quae antea fuerant; ordinem earum verum ab initio editor perspexerat. Neque vero dubitandum quin secunda primam subsecuta sit, etsi quantum inter eas desit definiri nequit. Sed tertiae partis nexusne fuerit cum prioribus an non fuerit, est profecto quaerendum. Res haec est. Carmina quae duabus prioribus continentur omnia sunt epinicia, quorum unum volumen antiquitus fuisse, non plura ut apud Pindarum Simonidemve, perquam probabile est. Veteres enim scriptores, ubi ex his carminibus afferunt, simplici formula utuntur *Βακχυλίδου Ἐπινίκων*; contra legimus *ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου*, *Σιμωνίδης ἐν Πεντάθλοις*. In Pindaro praecipuam differentiam faciebat locus ludorum, in Simonide genus; at in his carminibus nunc recuperatis neque

loci neque generis ad ordinem constituendum ulla ratio habetur. Sed acute et sollerter Britannus editor monstravit et primum carmen quod nunc est cum ratione quadam primum locum tenere, patriae enim insulae Cei poeta antiquitates omnes eo carmine diligenter persecutus est, et ultimum quod nunc est non immerito in eum locum esse detrusum; solum enim victoriam celebrat non sacris ludis qui vocabantur partam, sed Petraeis Thessalicis adhuc plane ignotis. Fuerint igitur non plus XIII carmina[1]), qui est numerus Olympicorum Pindari, vel si in lacuna quam dixi totum carmen intercidit, fortasse quattuordecim. E fragmentis autem, quae ex epiniciis Bacchylidis nominatim afferuntur, duo in charta reperta sunt, unum restat hoc: *ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται*, quod respuitur numeris horum carminum, quatenus eos cognitos habemus, sed potuit locum habere in c. XI aliqua epodo, quippe quarum numeri ignorentur. Non igitur est cur plura Bacchylidis epinicia Alexandrina aetate exstitisse putemus. Haec autem XIII vel XIV commode continebantur uno volumine, versuum fere mille ducentorum; tot enim fuisse computantur, si undecimo tertioque decimo sexaginta fere addideris. Pindari libri tres priores — quartus enim extrema parte truncatus est — usque ad millenos sescenos plus minus extenduntur; sed etiam mille ducentos uni volumini satis superque fuisse e Birtii libro notissimo facile cognosces. Iam videamus tertiam Bacchylidis partem, in qua insunt carmina sex, versuum ut videtur minus quadrigentorum. Singula in morem tragoediarum nomina mythica habent: *Ἀντηνορίδαι ἢ Ἑλένης ἀπαίτησις*, *Ἡρακλῆς*, *Ἤιθεοι ἢ Θησεύς*, *Θησεύς*, *Ἰώ*, *Ἴδας*. Patet primo obtutu e litterarum ordine esse collocata, partemque collectionis quae nobis servata est a littera *A* vel *E* usque ad *I* pertinere, mutilam esse quod attinet

1) Numeri mei inde ab VIII. a Kenyonis differunt; nempe fragmenta carminum quae apud illum numeros VII et VIII habent in unum carmen contraxi.

extremum, fortasse etiam quod principium. Quod autem genus sit carminum, docet Servius, qui ex carmine XVI. locum afferens sic ait: Bacchylides in *dithyrambis*. Pauca ex eo genere praeterea afferuntur, possumus autem Servii alterum quoque locum, ubi eadem formula utitur, ad verba quaedam referre quae Pindari scholiasta ex Bacchylide servavit, non definito carminis genere, quaeque in chartae nostrae fragmentulo nunc leguntur. Septimus is erit dithyrambus, expressus, ut equidem putaverim, ab Horatio in l. I c. 15, quod ad Bacchylidis imitationem factum esse testatur Porphyrio. Horatius Nereum de Troiani belli cladibus ad Paridem vaticinantem inducit; apud Graecum poëtam Porphyrione teste vaticinabatur Cassandra; fuerit igitur id carmen *Κασσάνδρα* inscriptum, et cum *K* littera proxima sit post *I*, proximum post Idam locum habuerit. Porro Pindari scholiasta in dithyrambo Bacchylidis de Philocteta narratum esse dicit: itaque alius fuit dithyrambus *Φιλοκτήτης*, et alius *Λαοκόων* secundum Servium, etsi eo loco 'in dithyrambis' illud non est additum; rursusque alius fortasse *Εὐρώπη* inscriptus, cum Europae quoque fabulam acceperimus a Bacchylide alicubi pertractatam esse (v. frg. 10 huius edit.). Quamquam hoc magis dubium videri debet, si quidem carminis quod primum habet charta nostra prior inscriptio ab *Α* littera incipit, etsi altera ab *E* sicut *Εὐρώπη*. Videmus certe praeter sex haec carmina alia consimilia complura fuisse, facileque adducimur ut coniciamus dithyrambos quoque circiter XIV fuisse et mille fere versuum numerum explesse, id est iusti voluminis mensuram. Itaque non unius voluminis has particulas nunc recuperavimus, sed duorum. Haec praeterea genera Bacchylidis carminum commemorantur: *Ὕμνοι*, *Παιᾶνες*, *Προσόδια*, *Ὑπορχήματα*, *Ἐρωτικά*. At numerum librorum nemo indicat, incertaque coniectura, numeratis scilicet his nominibus, ad septenarium numerum pervenimus. Quamquam totum librum *ἐρωτικῶν* fuisse aegre mihi persuadeo, magisque putaverim ea cum hyporchematis, quae et ipsa hilarioris fuerunt argumenti, uno volumine fuisse comprehensa. Sed ne id quidem constat,

omnia quotquot fuerunt carminum genera alicubi commemorata esse. Septem autem libros si ponimus, versuumque numerum ad septem milia, ex quibus mille dùcenti nunc recuperati sunt, ratio est eius numeri ad septem milium summam fere eadem, quam videmus eorum fragmentorum Bergkii, quae iam suo loco inventa sunt, ad omnium fragmentorum summam. Numero enim vel sexaginta novem vel sexaginta septem, e quibus comparuerunt duodecim.

Ad librum nostrum revertamur; licebit enim singulari numero uti, quamvis duo volumina fuerint. Elegantissime et luculentissime scriptus est ab una manu, litteris magnis, latis paginis, in quibus singulis triceni quini quaternive versus esse solent, sed nunquam minus sunt XXXII, neque plus XXXVI. Aetas esse videtur editori Britanno extrema Ptolemaica, circa annum L a. Chr.: quod iudicium nititur maxime Ξ litterae forma, ex duobus ductibus transversis punctoque medio constante. Sed nescio an orthographicae rationes Ptolemaicae aetati parum conveniant, quae sunt fere (etiam magis correctorum, quos consentaneum est aliquanto post sua in librum intulisse) ad normas a grammaticis qui post Chr. n. fuerunt exactae.[1]) Non solent confundi inter se I et EI, nisi ubi grammatici ipsi perperam decreverunt: *μιχθεῖσα, οἰκτείροντα*; in inscriptionibus carminum a correctoribus profectis etiam *Τισίᾳ* et *Φλιασίῳ* (at *Φλειοῦντα* in carmine ipso). Praeterea[2]) *Φερένεικος* est V, 184 (*-νικον* 37), *ἐκείνησεν* IX, 10, *Αἰγείνας* XI, 6, *ὡρείνατο* XII, 112, *δεινῆντο* (pr. m.) XVI, 107 (sed *δίνασεν* ibd. 18), *νειν* pro *νῖν* ibd. 91, *ἐριψιπύλαν* a corr. V, 56, *ἤριπον* X, 68 (*ἐρειψι-* XII, 167), *στίχειν* XVII, 36, *Πειερίδες* XVIII, 3. 35, *θεῖνα* XII, 149, hoc quidem ex Aristarchi doctrina, qui *θείς* ab *θείνω* derivabat ut *ῥείς* ab *ῥέω*. Iam quaeso compares Herondae chartam, ubi plerumque pro omni *ει ι* scribitur; videbis interesse aliquantum

1) Huius rei me admonuit adulescens studiosissimus, qui plurimarum chartarum scribendi rationes examinavit, W. Crönert. 2) Cf. Ludwich Ind. lect. Reg. 1898 p. 42.

temporis inter utramque chartam, quo grammatici Atticam scribendi rationem restituere coeperunt. Iota adscriptum ubi omissum erat plerumque a correctore suppletum est (etiam in κυανόπρῳρα XVI, 1); sed nesciebant hi homines etiam in θνᾴσκω (XIII, 166) et θρῴσκω (XIII, 90) eam litteram addendam esse, ut recte docuit Herodianus. Videntur autem mihi ex orthographia certiora aetatis indicia sumi quam ex litterarum formis: quare equidem Herondae chartam antiquiorem hac Bacchylidis esse censeo, etsi dissentit editor harum rerum peritissimus, alteri vel tertio post Chr. n. saeculo illam attribuens. Sed primo post Chr. n. saeculo et ipse Bacchylidis chartam tribuerim.

Peccata inter scribendum admissa multa ipse qui scripsit sustulit; sed praeterea manus correctrices discernuntur fortasse duae, certe una, quarum correctionibus ex collatione cum altero libro profectis in universum non est cur diffidamus. Sunt ab his interdum etiam toti versus, quos librarius omiserat, in margine vel superiore vel inferiore suppleti. Sed videntur illi potius hic illic emendasse quae offendissent, quam dedita opera totum librum pertractasse. Inscriptiones enim carminum non sunt omnes eadem manu additae, quod erat certe correctoris diligentis, quinto autem carmini omnino nemo inscriptionem suam adiecit.

Spiritus accentusque iam prima manus multos appinxit, tum alios aliae, ut sit quaedam eorum frequentia, etsi minime omnia vocabula eis instructa sunt. Scimus in poetis, qui dialecto non Attica scripsissent, iam Alexandrina aetate id factitatum esse: quamquam in Bacchylide, cuius dialectus non nimis longe a communi recedebat, non erat tantum accentibus spiritibusque opus quantum in Alcmane vel Sapphone. Antiquior ratio in eo cernitur, quod oxytona nunquam in ultima syllaba vel acutum vel gravem accipiunt, sed in prioribus accentu gravi notantur, ut interdum etiam circumflexa: πὰνθὰλης, βλὴχρας (genit.), οβριμὸδὲρκει (τε]λεὺτᾶ̀θεῖσα). Is autem mos minime ineptus — nempe ab initio admonebantur legentes, ne perperam priori alicui

syllabae sonum acutum tribuerent — non nunc primum comparet, sed pridem ex Iliadis charta Bankesiana Parisinisque Homeri fragmentis cognitus est.[1]) Reliquae quoque notae, quae *δέκα προσῳδίαις* adnumerantur, frequentes pleraeque exstant: *ᾰι αι*, *ᾱι ᾳ*, tum apostrophus et in compositis *ὑφέν*, ut *φοινικονώτων* V, 102; etiam *διαστολή* in *έδεισε,νηρεος* XVI, 102, scilicet ne priori voci *ν* adiungeretur. Interpunctum autem est non sine diligentia, puncto scilicet simplici in summo versu vel supra versum posito.[2])

Iam quod ad fidem libri quae videatur attinet, possumus diligentiam aliquam agnoscere, non tamen ut peccata omnia sive vitata putemus — id quod correcturis multis ab alia demum manu illatis refutatur —, sive omnia corrigendo sublata. Ipsum archetypum unde descriptum est hic illic etiam lacunis infectum fuisse cognoscitur. Traditum neque suppletum est XVII, 48 *ξίφος ἔχειν* pro versu huius mensurae: ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –, ut desint sex syllabae; praeterea eiusdem carminis v. 16 (qui est paginae ultimus) ab alia manu scriptus est, eadem quidem quae X, 23 *σὺν ἅματι πρὸς γαίᾳ πεσόντα* addidit, cum prima manus nihil ibi praeter tres primas syllabas scripsisset. Corruptelarum autem quas prima manus admiserat haec sint specimina: XVII, 2 *τῶν ἁβροβικων* (*ἁβροβίων* corr.) *ἄναξ ιερωνων* (*Ἰώνων* corr.). XIV, 54 *δικαληθηαν* (*δίκαν ἰθεῖαν* corr.), et *ἀκόλουθον* omissum v. 55. XII, 84 *κατισυφαυχας* pro *καί τις ὑψαυχὴς* (*φ* ne correctum quidem est). VIII, 12 *αθλησανπαρμεμορωισυν* pro *ἄθλησαν ἐπ' Ἀρχεμόρῳ, τὸν* (corr.). Apparet igitur eum qui librum scripsit depingendis tantum litteris fuisse intentum, sententiam autem poëtae non curasse, multoque minus numeros. Sed horum quidem etiam ei qui correxerunt nullam fere rationem

1) Cf. quae sripsi in „Handbuch d. klass. Alterthumswissenschaft“ I², 308. Sunt autem accentus non doricae dialecti, sed communis linguae, quales in Pindaro quoque ponere solemus; notabile nihil fere praeter *ἐπεῖ* III, 23; nam *φοίβαν* i. e. *φοιβὰν* XII, 139 nullus dubito quin unice verum sit.
2) In imo versu punctum positum XIV, 47 (K. p. XXI), VIII, 83.

habuisse videntur; multa enim reliquerunt, quae facillime emendare possent, ut V, 31 *μοι* pro *ἐμοί*, 49 *φιλοξένῳ* pro *-ξείνῳ*, 53 *ἀφνειὸν* pro *ἀφνεὸν* bisyllabo, 78 *προσέειπεν* pro *προσεῖπεν*, ut miremur 113 *συννεχέως* pro *συνεχέως* repositum in numerorum gratiam. Sed fuit haec varia lectio ex alio libro adscripta, cuius lectionis si auctor aliquis grammaticus fuit, non ideo putandi sunt hi nostri libri correctores eadem grammatica doctrina fuisse imbuti. Immo et correxerunt ea quorum loco aliam lectionem in libro collato invenirent, neque attigerunt quae ibi quoque eadem essent. Sunt autem quae ea ratione etiam falsa intulerint. V, 179 *Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν* recte et cum numeris convenienter m. pr.; *Ὀλυμπίων* corrector contra numeros. Ibd. 70 *Πορθανίδα* recte m. pr., perperam *-αονίδα* corrector. XII, 152 *ἔρευθε φώτων αἵματι γαῖα* m. pr., recte quoad numeros, sed insolenti activi usu; itaque *ἐρεύθετο* corrector. Dixeris hunc quidem ex coniectura interpolasse, neque nego auctorem primum lectionis *ἐρεύθετο* eo crimine urgeri, sed in libro a correctoribus collato nihil obstat quominus eam infuisse putemus; item *νῦν* a correctore adscriptum in III, 47 *τὰ πρόσθεν δ' ἐχθρὰ νῦν φίλα· θανεῖν γλύκιστον*. Ex quo quidem versu vel maxime omnium apparet summa incuria vel etiam inscitia numerorum quae in his hominibus fuit. Debebat corrector delere *ν* vocis *πρόσθεν*, quod non fecit, interpretamentoque insuper addito multo etiam magis versum deformavit. Levior est quaestio de *Ἀφάρητα* V, 129: *αφαρητα* ibi primo scriptum fuit, corrector autem tertium *Α* sustulit. Putaverim duplicem antiquitus fuisse lectionem: $\overset{\text{.τα.}}{\text{αφαρη.α.}}$, ortumque *-ητα* utraque coniuncta; memorabile autem est nusquam in hoc libro tales duplices lectiones punctis notatas esse traditas, quales et in *Πολιτείας* charta habemus et in Thucydidis fragmento nuperrime a duumviris Oxoniensibus ex Oxyrhynchi ruderibus protracto et in ipso Mediceo Aeschyli Sophoclisque.[1])

1) V. Aristot. *Πολ.* ed. Blass p. IX^2 sqq. XXXI; Egypt Explor. Fund Archaeological Report 1896/7 p. 13 (A. Hunt).

Non sunt haec quaeque his addere possis[1]) valde multa neque nimis gravia, neque videntur ullo tempore Bacchylidis carmina magnopere corrupta esse. Vitia numerorum quae insunt pleraque facillima ratione tolluntur; raro ex transpositione aliqua medela petenda est, ut egregie XIV, 47 Kenyon *λόγων ἆρχεν* scripsit pro *ἆρχεν λόγων*. Neque vero omnia tollenda esse puto, quae cum reliquis strophis non ad amussim conveniant, qua de re in alia huius praefationis parte disseram. Hic autem libet de duobus V. carminis locis dicere, ubi suspicio est a grammaticis, ut numerorum congruentiam efficerent, quaedam in peius mutata esse. Versus sunt strophae primae undecimus duodecimusque: (*ἀπὸ ζαθέας*) *νάσου ξένος ὑμετέραν πέμ|πει κλεεννὰν· ἐς πόλιν*, item decimus quartus quintusque: (*κλει*)*νὸς θεράπων, ἐθέλει δὲ* | *γᾶρυν ἐκ στηθέων χέων* | (*αἰνεῖν Ἱέρωνα*). Nihil est in verbis ibi suspecti; sed ultima priorum versuum syllaba deest in reliquis strophis omnibus praeter antistropham primam. Ibi autem haec leguntur: (26 sq.) *δυσπαίπαλα κύματα· νωμᾶται δ' ἐν ἀτρύτῳ χάει* | (*λεπτότριχα . . ἔθειραν*), et (29 sq.): (*πνο*)*αῖσιν ἔθειραν ἀρίγνωτος μετ' ἀνθρώποις ἰδεῖν*. Sed pro media forma *νωμᾶται* utique activa postulatur, quam reponi iubent R. J. Walker, Arth. Ludwich, Arth. Platt, neque possumus non cum H. Weilio pro corrupto habere quod de aquila dicitur „conspicua *inter* homines". Quid igitur si non mutemus *μετ'* in *μέγ'*, neque vero *ἀνθρώποις* in *οἰωνοῖς* (quae sunt medelae a Weilio dubitanter propositae), sed simpliciter (id quod Walker faciendum censuit) deleamus *μετ'*, ut illatum ab eo qui numeros strophae antistrophaeque exaequare cuperet? Eidem igitur etiam *νωμᾶται* pro *νωμᾷ* repositum tribuemus, neque nos morabitur quod medium iam scholiasta Hesiodi legit

1) Falso correctum est etiam IX, 23. X, 28. XII, 53. 156. XVI, 89. XVII, 53. Scholion esse XV, 34 *ποταμῷ* iuxta *Λυκόρμᾳ* viderunt Ludwich et v. Wilamowitz; corrumpit numeros dactylicos.

qui eum versum affert. Accedit autem simile quoddam ex carmine octavo, ubi in epodi primae principio haec est varia lectio: δὴ τότ' Ἄδραστον pr., ἃ καὶ τότ' Ἄδρ. corr. Altera epodus habet σῶν ὦ πολυζήλωτε, quod in mensuram quam habet δὴ τότ' facile redigas deleta particula ὦ; tertia epodus, etsi male habita, videtur tamen et ipsa a thesi secundum lectionem pr. m. incepisse: ὕμμι δ —, sed secundum correctoris ab arsi: ὕμμιν δ —. Exaequandi igitur studium hic quoque comparet, neque vero video cur in ep. α' ἃ καὶ τότ' praestantius putem quam δὴ τότ', neque cur putem hoc casui deberi (cf. V, 156. Pind. Ol. III, 25).

Accentuum autem punctorumque a librario correctoribusve positorum nullam fere esse auctoritatem per se patet, maximusque eorum usus ex eo nunc provenit, quod integra illi legebant quae nos saepe mutila. Recte igitur quaeritur, num in c. I v. d 42 servanda sit haec interpunctio a grammatico sine dubio docto et intellegenti profecta: ὅσσον ἂν ζώῃ χρόνον, τόνδ' ἔλαχεν· τί μάν; id est „quid enim aliud (praeterea)?" Sed etiam τιμάν bonum sensum reddit: „hunc sortitus est honorem sibi tributum", et accedit quod ea lectione recepta evanescit arsis correpta, quae praeter duas alias sola erat in hoc carmine. Nempe etiam illarum altera probabili ratione tolli potest. Legitur d v. 5 sq. str. ζ' de leone: ὁπότε | χρεῖ...... βολοῖ μαχας, ubi satis certa ratione mihi restituisse videor: ὁπότε χρεῖόν τι κερβολοῖ μάχας. Κερβολεῖν idem est atque κερτομεῖν; est autem offensioni (non in eis quae supplevi, sed in ipsis traditis syllabis) praeter correptam arsin etiam -έοι quod expectabatur in -οῖ contractum. Iam cum eiusdem verbi alteram quoque formam habeamus σκερβόλλειν (Aristoph. Eq. 821; a (σ)κερβόλος nimirum et ipsam derivatam), facile est κερβόλλοι forma restituta utramque simul offensionem tollere.

Reliquum est ut notas ad carminum, systematum, stropharum divisionem significandam adhibitas indicem. Tradit Hephaestio in libelli περὶ ποιήματος capite X.,

post strophas antistrophasque poni paragraphum, post epodos, id est post integrum systema, coronidem et paragraphum, in fine autem totius carminis ex systematis compositi asteriscum. Eadem plane in scholiis Pindaricis leguntur. In libro autem nostro ratio quidem eadem agnoscitur, sed neglegenter adhibita. Paragraphus saepius deest quam est posita, coronidis autem nota cum paragraphi coniuncta plerumque in hanc formam simplicem redacta est: ↄ—, etsi interdum appicti alii quoque ductus supra infraque pertinentes, quibus aliquanto magis reminiscimur formae ab Hephaestione inque scholiis traditae: ℶ vel Ʒ. Eadem nota vel simplex vel aucta in extremis quoque plerisque carminibus appicta est; sed iuxta simplicem bis, post carmina VI et VII, asteriscus quoque comparet. Ex quibus VI. monostrophicum est, cui generi Hephaestio, obtemperantibus scholiis Pindaricis, asteriscum denegat, coronide contentum esse iubet.

II.

Postquam exposui de libro ipso potissima, sequitur ut de poetae rebus et ingenio, de carminum indole, sermonis forma, tum de numeris, denique de singulorum carminum argumentis disseram.

Pauca de Bacchylidis rebus ex his epiniciis dithyrambisque discimus. Quorum tempora quae definiri possunt, brevi spatio omnia includuntur; neque enim credo carmen XII. ante Salaminiam pugnam scriptum esse, sed eisdem fere temporibus quibus V. Hoc annum habet 476, IV. 470, III. 468, videmusque poetam primum illud Cei scripsisse, at haec duo (ut puto) Syracusis apud Hieronem degentem, cuius hospitio iam ante annum 476 auctus erat. *Ξένον* enim Hieronis se appellat V, 11: itaque fuerat aliquando in Sicilia, fortasse una cum avunculo Simonide, eratque a rege benigne exceptus, unde is Olympicam suam victoriam praeter Pindarum etiam a Bacchylide celebrari voluit. De simultate autem, quam inter utrumque poetam

fuisse Pindari scholiastae ferúnt, id discere videmur, nullam eam fuisse neque Pindaricos locos quibus nituntur illi de Bacchylide esse intellegendos. Docte et subtiliter de his rebus disseruit post inventa haec carmina, sed antequam cognita haberet, homo Italus L. A. Michelangeli[1]), periculo videlicet facto, utrum uno mense post retractanda sibi forent quae scripsisset an stare possent, optimeque illi ea audacia cessit. Nihil enim est in his carminibus quo Pindarus carpi videri possit, quem ut equidem putaverim Ceus poeta et summopere admiratus et quadamtenus imitatus est, non tamen ut aemulus existeret. Ceam lusciniam se ipse appellat extremo carmine tertio; itaque aquilae comparatio qua quintum ornavit non eo tendit ut se ei avi assimulet, id quod merito Pindaro relinquit, sed ampla materies carminis cum immenso aëris spatio in quo volat aquila comparatur. Postquam enim (v. 14 sqq.) consilium suum Hieronem laudandi declaravit, ita pergit: *βαθὺν δ' αἰθέρα ξουθαῖσι τάμνων ὑψοῦ πτερύγεσσι ταχείαις αἰετὸς .. θαρσεῖ κρατερᾷ πίσυνος ἰσχύϊ* e. q. s., commemorans scilicet etiam summum robur regiae avis ceterarumque avium canorarum metum, sed ita ut principalis res semper maneat itineris infinita licentia; itaque absoluta splendidissima comparatione his verbis ad suum argumentum venit: *οὕτω καὶ ἐμοὶ μυρία παντᾷ κέλευθος ὑμετέραν ἀρετὰν ὑμνεῖν*, nempe propter multas Hieronis laudes, non propter suam facultatem. Non igitur se aquilam inter poetas dicit, quod satis aperte facit Pindarus compluribus locis; ridiculum enim sit, si quis sub *ὀρνίθων λιγυφθόγγων* appellatione cum aliis poetis Thebanum latere putet. Qui si quo huius carminis loco tecte respicitur, videtur respici (id quod iam Britannus editor observavit) ubi Hesiodi quandam sententiam Bacchylides laudat, *Βοιωτὸν ἄνδρα* eum dicens et *πρόπολον Μουσᾶν* (191 sq.). Itaque quod ad Pindarum attinet, plane Horatii admonet

---

1) Della vita di B., Messina 1897; idem alteram commentationem postmodo edidit: Dopo il B. pubblicato, ibd. 1898.

Ceus poeta; Horatii enim sunt illa nota: Pindarum quisquis studet aemulari e. q. s., atque in eodem carmine: ego apis Matinae more modoque grata carpentis thyma e. q. s.; nam sic Bacchylides quoque de se: *νασιῶτιν λιγύφθογγον μέλισσαν* (IX, 10), ut ab illo hoc quoque cum multis aliis Horatius sumpsisse videatur.

Nihil igitur opus est Pindari comparatione minorem poetam, sed tamen poetam, urgere atque deprimere velle. Statum enim inferiorem, quem ipse sibi sumpsit, non sine laude tuetur, neque indignus est qui se quoque Musarum *προφήτην* appellet (VIII, 3). Quippe sedulo cavet ne in collaudando vel Hierone vel alio quocunque immodicus sit et effusus, sed sacri ministerii sui memor et laudem dumtaxat veram tribuit neque reticet a Musa sua sibi imperata. Imperaverat autem ut moneret Hieronem ne hominem se esse oblivisceretur, quod facit Bacchylides introductis heroibus clarissimis, ex quibus alter fortunas suas tristissimas e numinis ira coortas narrat, alter, nempe Hercules ipse, suis dictis factisque inscius atque imprudens sibi exitium parat. Haec igitur voluit Hieronem ex his colligere: se quoque deorum numini et potestati supremae esse subiectum neque posse effugere quaecunque di decrevissent. Intererat enim ex aevi illius sententia inter regem et deum non pusillum quoddam, sed tantundem fere quantum inter terram atque caelum[1]), seroque Graeci ab orientis populis didicerunt reges virosque potentes iuxta deos vel etiam supra deos colere. Cuius rei primum exemplum dederunt Samii optimates a Lysandro restituti, homines Persarum consuetudine iam diu infecti; Persarum enim erat, ut ait Isocrates, hominem mortalem humi prostratos adorare et *δαίμονος* nomine salutare, contra deos etiam minoris quam homines facere. Ipse Isocrates

---

1) Pind. N. VI, 3 sq. Pyth. X, 27. Intellegent periti, me vehementer dissentire ab eis quae Wilamowitzius in libro alioquin egregio de Aristotele scripto (Ar. u. Athen I, 337 sq.) de eadem re disputavit.

cum Euagorae Cyprii encomium conscriberet ab hac barbara superstitione non satis cavit; idem tamen in oratione epistulisque Philippo Macedoni scriptis Graecae indolis se memorem ubique praestat, et cum dicit (ep. III, 5): *οὐδὲν γὰρ ἔσται λοιπὸν ἔτι πλὴν θεὸν γενέσθαι*, non hoc profecto dicit, fore ut Philippus denique deus fiat, sed in summo humanae quidem fortunae fastigio tum eum constitutum fore. Scimus Philippum aliter de se sensisse, scimus filium eius Alexandrum, scimus Athenienses, postquam deorum suorum veterum servitium exuerunt (quippe quos iam „aut longe abesse putarent, aut auribus carere, aut omnino non esse, aut res hominum non curare“), fatali quadam necessitate in hominum foedissimum servitium turpissimamque adulationem esse prolapsos.

Puto me non inutiliter in his rebus commoratum esse; sane enim magni aestimandum est, quod incorruptae Graeciae monumenta nova haec nobis Aegyptus donavit. Alexander Magnus vix toleravisset carmina qualia Hieroni Bacchylides Pindarusque scripserunt; Hiero non modo toleravit, sed praemiis amplis, puto, remuneravit. Adde quod idem non exegit a poeta, ut pugnae Himerensis clarissimae dignum praeconium insereret, sed contentus fuit duobus verbis: *χαλκεοστέρνου τ' Ἄρηος*, quibus statim adiuncta est admonitio, ne sibi potius quam dis haec adscriberet: *εὖ ἔρδων δὲ μή κάμοι θεός*. Tum si quis cum Heronda invento Bacchylidem inventum comparat, recte facit eatenus dumtaxat, quod et hic minor fuit Pindaro avunculoque suo et Herondas multis inferior; optassemus igitur et pro Heronda Archilochum et pro Bacchylide Simonidem, si data esset optio. At cetera omnia dissimilia, Herondasque Bacchylide multis partibus inferior. Alter vitam cotidianam depingens non reformidat sordes, quibus etiam delectari videtur, longissime autem abest ab Archilochi spiritu ardenti, qui ne ipsis quidem sordibus magnopere infectari potuit: contra apud Ceum omnia serena sunt et limpida, similia aëri excelso neque sordibus humanis contaminato. Quod autem dicit

Wilamowitzius ne apud veteres quidem in honore fuisse Bacchylidem (sicut non fuit Herondas), iustum modum mihi vir doctissimus excedere videtur. Verum est Atticorum neminem Bacchylidis mentionem facere; Alexandrini autem in ordinem lyricorum poetarum receperunt, nimirum quod hunc quoque poetam non parvi faciebant. Frustra enim obnititur Wilamowitzius, omnes in eum ordinem receptos esse perhibens, quorum opera sat multa Alexandrinis praesto fuissent; itaque cogitur ut Corinnam praeter omnem veri speciem dicat prioribus Alexandrinis ignotam fuisse, quoniam ea quidem in ordinem non venit. Sed cur Melanippides, Philoxenus, Timotheus, alii dithyramborum et nomorum auctores non sunt recepti, quorum opera multa usque ad Alexandrinum aevum durasse certissimum est? Nempe ei criticorum iudicio non sunt probati, sicut est probatus Bacchylides. Atque id ipsum, quod huius tot carmina usque ad illa tempora manserant, nonne manifesto ostendit multis hunc quoque poetam in pretio fuisse? Et scripsit teste Ammonio (p. 79) Didymus commentarios in epinicia. Iam quod ad Romanos attinet, uno Horatio imitatore Bacchylides contentus esse potest, si quidem imitari est tacite probare: cuius imitationis a veteribus testatae nunc etiam plura exempla agnoscimus. Plutarchus quin eum legerit non est dubium; legisse alios quoque multos credibile est usque ad Iulianum imperatorem, hominem minime contemnendi iudicii, de quo haec tradit Ammianus Marcellinus (XXV, 4; frg. 38): „recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id asserentem, quod“ e. q. s. Ea autem quae Clemens Alexandrinus ex Bacchylide affert, unde tandem scit Wilamowitzius ex anthologiis quibusdam ab eo sumpta esse? Quippe haec carmina et iucunda erant et intellectu facilia, quae si non summa laus est, poterat tamen (et nunc potest) multis Bacchylidem prae Pindaro commendare. Sed haec non ideo disputavi, ut ἀλαθείαν, de qua multus est Bacchylides, cupida contentione obruerem. Fuit quidam artior lyricorum ordo, in quem venerunt cum Stesichoro Alcaeoque

Pindarus et Simonides, non venerunt Alcman, Ibycus, Anacreon, Bacchylides; itaque et apud Dionysium (librum secundum περὶ μιμήσεως dico) et apud Quintilianum de his silentium est. Sed vide quid praemittat Quintilianus (X, 1, 45) indici auctorum quos adulescentibus commendat: „fateor plures legendos esse quam qui a me nominabuntur". Atque si mediocribus (ut ait Wilamowitzius Horatiano loco usus) poetis bellum indicitur, Latinis quidem quid futurum sit plane nescio. Verum poetam fuisse Catullum nemo negat; magnum autem et Pindaro Aeschyloque aequiperandum quis tandem dicere ausit? Neque tamen Horatius eos mediocres intellegi vult, qui infra summum sint, sed qui nihil habeant quod magnopere placere possit: Isyllum igitur Delphicosque poetas in eo numero reponamus, a Bacchylide vero ipsoque Horatio id nomen procul arceamus. Disertum de Ceo poeta iudicium nullum superest praeter Longini qui dicitur hoc (de sublimit. 33, 4 sq.): esse maximorum poetarum interdum etiam dormitare et labi, idque apparere et in Homero et in Archilocho Pindaroque et Sophocle; at minores, qui non tantum auderent neque spiritu tam sublime efferrentur, tuto plerumque incedere et a lapsu cavere; horum autem exempla dat Apollonium, Eratosthenem, Bacchylidem, Ionem interrogatque: τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος κτἑ. Haec igitur Bacchylidi sicut Ioni tribuit, καλλιγραφίαν et τὸ γλαφυρόν, quae sunt non grandis atque sublimis generis propria, sed medii cuiusdam, quod sunt qui floridum appellaverint. Maneat autem sua cuique generi laus.

Non magis mihi quam Britanno editori consilium est omnia hoc loco de Bacchylide exsequi, sed potissima quaedam excerpere, cetera aliis relinquere. Latiorem eum esse quam Pindarum facile apparet; singulis rebus ornandis tempus insumit neque facile patitur ut sine ornatu aliquid prodeat; maxime autem dei ubi comparent semper epi-

thetis suis quasi induti sunt, ut in quinto carmine: *ἰοστεφάνων Μοισᾶν, Χαρίτεσσι βαθυζώνοις, χρυσάμπυκος Οὐρανίας*, tum *εὐρυάνακτος Ζηνὸς ἐρισφαράγου*; rursus *κυανοπλοκάμου Νίκας, χαλκεοστέρνου Ἄρηος, χρυσόπαχυς Ἀώς, Διὸς ἀργικεραύνου, Φερσεφόνας τανισφύρου, Διὸς μεγάλου, καλλίζωνος Ἥρα, Παλλάδι ξανθᾷ, καλυκοστεφάνου σεμνᾶς χόλον Ἀρτέμιδος λευκωλένου, δαΐφρων ἀγροτέρα Λατοῦς θυγάτηρ*; denique *καρτερόθυμος Ἄρης, χρυσέας Κύπριδος θελξιμβρότου, λευκώλενε Καλλιόπα, Δία Κρονίδαν Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν, ὁ μεγιστοπάτωρ Ζεύς*. Sunt quaedam in his vulgaria atque trita, pleraque autem minime vulgaria, sed arte quaesita. Britannus editor vocabula centum duo computat quae nunc primum compareant, inter quae longe maxima pars sunt epitheta; Italus autem G. Fraccaroli[1]) diligenti comparatione instituta ostendit non ita multa epitheta Bacchylidi cum Pindaro esse communia, ut appareat in utroque studium novandi neque ab altero sumendi. Idem recte observat usum epithetorum apud Pindarum longe parciorem esse; Ceus enim, ut est de Alcidamante apud Aristotelem[2]), epitheta non ut condimentum sed ut cibum adhibere videtur. Praeterea cur est Urania *χρυσάμπυξ*, Calliope et Diana *λευκώλενος*, Victoria *κυανοπλόκαμος*? Nempe quia deae sunt sive potius quia feminae; nihil enim haec proprii habent neque singulis personis accommodata sunt. Sed Homerum scilicet lyricus imitatur, apud quem non magis deus aliquis vel etiam homo sine epitheto nominatur, ut abesse non possit quin ex eis epithetis quaedam multo usu detrita videantur neque animum ferire possint, velut *δῖος, θεοειδής, θεοῖς ἐπιείκελος*, quippe quae quibuslibet hominibus promiscue tribuantur. In comparationibus quoque Bacchylides Homeri exemplum sequitur, dilatando omniaque diligenter depingendo et exornando; hinc fit ut et aquilae illa comparatio integram stropham quinti carminis expleat, et altera navis ventis conflictatae sed denique portum nactae item integram

1) Rivista di Filologia XXVI, 14 sqq. 2) Aristot. Rhet. III, 3: *οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις*

duodecimi. Pindaro autem nunquam tantum otii est, sed densus sententiis imaginibusque ab alia ad aliam festinat. Id quoque sane notabile, quod Pindarus ipsam victoriam quam canit, etsi necessario commemorat, tamen nunquam fere ante oculos subtili descriptione collocat; contra Bacchylides hoc quam maxime suum ducens Pherenici equi cursui depingendo tredecim versus tribuit, et Automedem pentathlum laudans singula certamina vivide enarrat, et Atheniensem *δολιχοδρόμον* quem carmine IX. celebrat sic celebrat, ut memoriam longi cursus singillatim describendo instauret. Pindarus autem, ut unum id commemorem, de Pherenico haec tantum habet quae dicat: *Φερενίκου χάρις —, ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, κράτει δὲ προσέμειξε δεσπόταν.*

Iam quod ad structuram totius alicuius carminis epinicii attinet, videtur non solum ante Bacchylidem, sed etiam ante Pindarum certa eis carminibus forma constituta esse, fortasse per Simonidem, qui utroque multo antiquior fuit. Non id dico, similia esse inter se haec carmina sicut ovum ovo, sed ut avem avi vel denique animal animali. Una est pars victori et eius rebus ipsique victoriae destinata, altera mythica, tertia gnomica; itaque sunt complura genera carminum in hoc unum genus quasi conflata, cum et sententiae per se carminis quoddam genus conficere possent et narrationes mythicae. Simonidis enim carmen, de quo in Platonis Protagora disputatur, totum sententiosum fuit, dithyrambi autem qui vocabantur, id quod nunc aliquanto melius quam antehac cernimus, praeter prooemium et clausulam nihil nisi narrationem habebant poterantque vel sola ea contineri. Apud Pindarum sententiosa pars plerumque deficit; aliud enim est singulas sententias interspergere, aliud longo ordine eas nectere, quod ille utpote Boeotus fortasse minus facere potuit, sed potuerunt Iones homines Cei. Sed ex tribus his mixtis unum aliquod emergere debebat, quaeriturque, num bene haec miscere et temperare sciat Bacchylides, ut unum sit quodque carmen, non duo vel tria disiuncta

et male conexa. Fabulas igitur intextas habent haec carmina: I. III. V. VIII. X. XII, non habent praeter breviuscula II. IV. VI etiam VII. IX et ut putaverim XIII, cuius dimidia pars vel minus eo exstat; de XI nihil sciri potest. Itaque ut a III. initium faciam, quin Croesi fabula ibi narrata non extrinsecus sit superaddita, sed interiore nexu cohaereat, nemini dubium esse potest. Sententia enim quam proponit poeta v. 21 sq., ex Hieronis erga Apollinem munificentia deducta: *θεὸν θεόν τις ἀγλαϊζέτω, ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων*, ea ipsa Croesi fabula, quae statim adnexa est, quam optime illustratur, post fabulam autem reditus fit ad Hieronem comparatione inter illum Croesumque instituta. Sed in quinto carmine quid simile inter Hieronem et Meleagrum sive Herculem? Nihil sane; verum alia argumenta aliam tractationem poscebant. Ostendere voluit Bacchylides, ut iam antea dixi, sortis communis humanae miseram condicionem, ex qua reges non magis quam ceteri mortales essent exempti; non igitur potuit comparatione uti, cum non naeniam aliquam caneret sed victoriae equestris laetitiam celebraret. Itaque haec Meleagri Herculisque fabula non illustrat ante dicta, quibus victoriam ceterasque Hieronis laudes extulerat, sed contraposita est. Praeparatur autem sententiis quibusdam: 36 *εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός*, et generali illa quae proxime ante fabulam posita est (53 sqq.): *οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ*. Porro in carmine XII. victor est pancratiasta, patria Aegina Salaminia victoria insignis eademque Aeacidarum heroum indigenarum in tutela agens; vix igitur dicere opus est, quam apte mythica pars Aiacis Achillisque apud Troiam fortiter facta enarret. Aeaci progenies etiam in VIII. celebratur, quia nimirum et ille Aegina nympha, Asopi filia, ortus esse credebatur et Phlius victoris patria fluvium Asopum habebat, sed ob foedas eius carminis lacunas ignoratur, quibus rationibus poeta eas ibi fabulas exsecutus sit. In decimo autem carmine videtur sane tenui filo Proeti filiarum fabula cum victore Metapontino conexa esse, nempe Dianae

Ἡμέρας religione ex Arcadia Metapontium translata; ea enim dea et Proeti filias denique sanasse et Alexidamo post Olympicum certamen prospero eventu carens Delphicam victoriam tribuisse dicitur. In primi autem carminis structuram nunc demum introspicere possumus, postquam Wilamowitzii Ellisiique doctrina fabulae quae ibi exstabat argumentum paullo clariore in luce collocatum est. Itaque summa carminis his sententiis contineri videtur (d 21 sqq.): *φαμὶ καὶ φάσω μέγιστον κῦδος ἔχειν ἀρετάν· πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ, ἐθέλει δ' αὔξειν φρένας ἀνδρός, ὁ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς ἐλπίδι κυδροτέρᾳ σαίνει κέαρ.* Haec propter victorem Argium et quodammodo de Argio dicta esse ostendunt versus 17 sqq.: *Κρονίδας Ἰσθμιονίκαν θῆκεν ἀντ' εὐεργεσιᾶν.* Fabulam autem carminis videre videmur de mulieribus pauperculis fuisse, quae Iovem olim hospitio exceperint quasque ille magnopere remunerarit. Optimus igitur atque intimus in hoc quoque carmine partium nexus comparet. Addo esse ubi duplex sit mythica pars, narratione statim post principium inserta de ludorum quibus victoria parta est originibus. Hoc factum est et in VIII. et in XII., illic nullo interiore vinculo intercedente — certe non cernitur quid praeter Nemeaeos ludos commune sit Adrasti expeditioni infaustae et Automedis victoriae —, at in XII. multa cum arte, cum Hercules Nemeae cum leone luctans pancratiastae victoris quasi imago monstretur. Sententiosa autem pars et primi carminis ultimum systema occupat et tertii paullo minus quam duo ultima systemata; idem locus est sententiis in nono datus, et in XIII. ipsum principium ab eis fit. Alia carmina ampla aut carent sententiis generalibus (X), aut raras habent (V), aut denique cum laudibus ita intertextas, ut per se partem non efficiant (XII). Ceterum etiam duodecimum ex eis est in quibus unitas illa quam requirere solemus minime desideretur; canitur enim fortis pancratiasta cum forti patria Aegina fortibusque eius heroibus. Non igitur ars in componendis variis partibus huic poetae defuit, etsi non eadem ubique exhibetur.

De dialecto qua Bacchylides usus est iam Britannus editor potissima declaravit, alia Wilamowitzius adiecit.[1]) Veram Doridem, qualis fuit vel apud Epicharmum vel apud Alcmanem, non magis quam in Pindaro grammatici agnoverunt, sed est sermonis forma vel epica vel communis poetica cum Dorica et ex exigua parte etiam Aeolica temperata, maximeque accentus vulgares sunt. *A* est pro *H* in plerisque, ubi Doris illam vocalem habebat; habere autem solita est etiam in *Ζηνός εἰρήνα Ἀλκμήνα μῆλον* („ovis"). Sed praeterea Bacchylides similes sonos vitans dissimilesve sectatus *φήμα* dicit ex Iade et Doride mixtum, item *κυβερνήτας, ἀδμήτα* sed *ἄδματοι, λησταί* sed *λαΐς*, ut ab ea regula *Ἀθάνα* tantum et *Ἀθᾶναι* et *προφάτας*[2]) dissideant. Cur post *ζ η* praeferat, nescio; sed certe et *ζᾶλος Πολύζαλος*, item *Τροζάν* doricum est et apud hunc semper *ἐπίζηλος πολύζηλος πολυζήλωτος Τροιζηνία* (XVI, 58) exstant. Denique *παρηΐδων* XVI, 13, ut apud tragicos; doricum est *παράα* vel *παρᾴα*. *T* doricum pro *Σ* in universum non receptum est; itaque *σύ*, non *τύ* ut saepe apud Pindarum (nisi quod dativi enclitica forma *τοι* est, quam ionica quoque dialectus habet, et *ὀρθοτονουμένη* semel dorice *τίν*, XVII, 14), et in verborum tertia plurali plerumque -*σι(ν)*, ut *φασίν, εἰσί, ἴσχουσι, οἰκεῦσι*, et in eadem singulari *ἐφίησι*. Sed observatur quod antecedente *σ* (*ξ*) tertia pluralis in -*οντι* exit: *πτάσσοντι* V, 22, *καρύξοντι* XII, 231; item si elidenda erat vocalis, quam elisionem respuebat -*ουσι(ν)*: *σεύοντ'* XVII, 10, *βρίθοντ'* frg. 4, 17; contra -*ουσιν* est necessario IX, 45 *αὔξουσιν τό*. Praeterea haec sunt dorica: *εὐκλέϊξας* VI, 16, *δοίαξε* X, 87, *παιάνιξαν* XVI, 129; infinitivus in -*εν* aliquoties: *ἐρύκεν* (hoc accentu) XVI, 41, *θύεν* XV, 18 (*ῠ* ut apud Homerum Pindarum alios), *ἴσχεν* (monstrantibus numeris) XVI, 88, *φυλάσσεν* XVIII, 25, sed neque semper (*λαγχάνειν ἀπό* IV, 20) neque unquam a verbis in -*έω*

1) Gött. Gel. Anz. 1898 p. 152 sqq. 2) Monuit F. W. Thomas.

(*εὐμαρεῖν οὐδὲν* I d 37); *αἰ* pro *εἰ* bis tantum, *νιν* (semel *μιν* traditum, X, 111), *θατήρ* = *θεατής* a dorico *θᾶσθαι* IX, 23, *ὄρνιχες* V, 22 sq. Valde rarae sunt formae Aeolicae: *ἄμμι* XVI, 25 (*ὔμμι* VIII, 97?), *κλεεννός* iuxta *κλεινός*, *ἔμμεν*, *ἔμμεναι* (XVII, 14) iuxta *εἶμεν* (IX, 48), *ἔλλᾱθι* X, 8 (offendit *ᾱ*); tum non plus semel *Μοῖσα* V, 4, item semel *λαχοῖσαν* XVIII, 13 sq.; adde *ἐπαθρήσαις* (quod pro participio habeo) XII, 227. *Δίνηντο* = *δινέοντο* est XVI, 107, sed accentu falso (-*ῆντο*) instructum. Epica insolentiora sunt *λάχῃσι* (ΛΑΧΗΙϹΙ) XVIII, 3 sq. et *θάλπῃσι* frg. 20, 2, quod pro coniunctivo utique accipiendum est. Digamma in libro nostro nusquam comparet; sed a poeta ipso scriptum esse putaverim, ubi eo omisso hiatus fit, sicut a Pindaro; falsum digamma est in *εἵλετο* (*ϝ*)*ιὸν* V, 75, nam *ϝίον* fuit et *ϝιός* „virus", sed *ἰός* „sagitta" ea consona caruit[1]), unde Homerus eo ipso versu, quem Bacchylides imitatus est (*Δ* 116): *αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἕλετ' ἰόν*. Adde (*ϝ*)*ιανθείς* XVI, 131, (*ϝ*)*ιαίνεται* III, 68? (v. adn.). Nunquam autem accedente *ϝ* ad consonam syllaba producitur. Ceterum pro numerorum necessitatibus vel *μόνος* poëta adhibet vel *μοῦνος*, *κόρα* et *κούρα*, *ἴσος* et *ἶσον*, *κᾰλός* et *κᾱλός*; memorabile *ἀλαθείᾱ* ad normam ionici *ἀληθηίη*.

III.

De numeris Bacchylideis versibusque, stropharum et carminum compositione, video mihi paullo plura dicenda esse, eo quidem magis, quod insignibus his novis copiis potiti etiam ad vetera rectius intellegenda aliquid proficere possumus.

Scripta igitur sunt haec carmina per cola, qua ratione Aristophanem Byzantium opera Pindari, Simonidis, aliorum poetarum lyricorum digessisse accepimus. Manet ea ratio in Pindari libris qui hodie exstant, etsi num sincere ubique Aristophanea membrorum divisio ad nos propagata sit

1) Wackernagel; Wilamowitz p. 152.

dubitari potest. Ipsi poetae credendi sunt non divisim sed coniunctim totas strophas scripsisse[1]), fuisseque antiquitus simillimam speciem carminis alicuius lyrici (maxime dithyramborum recentiorum, qui etiam strophis carerent) atque orationis pedestris, neque solum speciem sed etiam ipsam numerorum compagem, postquam oratio ad exemplum dithyramborum aliorumque carminum lyricorum numeris uti coepit.[2]) Alexandrina autem aetate, cum iam non canerentur antiquorum carmina, sed recitarentur legerenturque, in modum vel Homeri vel Euripidis versibus divisis etiam in Pindaro ceterisque opus fuit, occuparuntque provinciam a musicis derelictam grammatici metricique. Qui qua scientia eam administraverint, iam paullo melius quam antehac discernere possumus; non enim est veri simile, inter eam divisionem quam Aristophanes — sive alius fuit — in Bacchylide instituit eamque quam iam oculis cernimus permultum interesse.

In universum igitur videmus cola ab his grammaticis constituta trimetri sive temporum XVIII mensuram non excedere, sicut non excessit πούς rhythmicorum; nam de paeonicis usque ad XXV tempora extentis non est quod hic disseram. Extant tamen praeter trimetros aliquot hypercatalectos (ut V, str. 9. ep. 1. 3) etiam tetrametri pauci: VIII ep. 2. IX, 10. XIV, 6 (ut omittam carmen XVI numeris difficillimis scriptum), et in stropha carminis XII versus sextus septimusque semel in unum eumque tetrametrum coacti sunt: – ◡ – – – ◡ – – – ◡ ◡ – ◡ ◡ –; item in eiusdem epodo semel tertius quartusque: – – ◡ – – – ◡ – – – ◡ ◡ – ◡ ◡ –. Poterant autem hi utrique coniungi secundum rationem a Boeckhio clarissimo viro institutam. Contra in eodem carmine trimetri hypercata-

1) Diu est ex quo hoc pronuntiavit Wilamowitzius, cuius sententia carminibus melicis lapidi incisis, tum Orestis Euripideae fragmento chartaceo insigniter confirmata est. V. et. Christ Pind. p. XIV sq. 2) Cic. de or. III, 185: *inde ille licentior et divitior fluxit dithyrambus, cuius membra et pedes, ut ait idem* (Theophrastus), *sunt in omni locupleti oratione diffusa.*

lecti semper divisi sunt: – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏒ – ⏑ – – (str. 1. 2; 7. 8; ep. 2. 3), atque in primi una epodo etiam acatalectus in ceteris epodis non divisus: – ⏑ – – – ⏑ – | – – ⏑ – –. Fortasse igitur ipsi grammatici etiam saepius periodos e binis membris compositas admiserant, cui quidem rei etiam ex Pindaricis scholiis fides accedit. Ter enim ibi legitur: *τὰ δύο μία ἐστὶ περίοδος* (ad Ol. IX, 124. 134. X [XI], 24), adscriptum ut videtur ab eis, qui eas periodos in membra sua dissolvissent.[1])

Neque vero putaverim ita male fecisse Aristophanem ceterosque, quod in universum per cola haec carmina quam per periodos scribere maluerunt. Quid sit membrum vel *πούς*, probe scimus; periodus quoque e binis membris structa et nota res est neque difficile animo comprehenditur, sed Boeckhiani versus, qui eam quoque mensuram saepe excedant, aegre et intelleguntur et recitantur, neque omnino eius stropharum divisionis ratio satis apparet. Quid enim causae esse dicas, cur in Pindarici carminis Olympiaci IX. stropha eadem plane membra: – ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ – et ⏓ – ⏑ ⏑ – –, postquam quater deinceps in singulas periodos coniuncta sunt, quinto loco soluta per se exstant, intercedente hiatu syllabaque ancipite? Accedit quod minime ubique certum atque indubium est, qua ratione sint Pindari versus dispescendi, atque Christius nuper eo usque processit, ut vel intra versum syllabam ancipitem admitteret. Apud Bacchylidem autem primum in carminis V. stropha versus ultimum paenultimumque inter se artius coniunctos esse apparet, cum sit ubi prioris finis in medium vocabulum incidat; reperitur tamen semel eodem loco syllaba anceps (189): *χερσὶν ἀπωσάμενον* | *εἴ τις*. Verum ibi quidem et emendationem facilem (*ἀπωσαμένους*[2])) inveneris, et explicationem iustam, quae infra mihi exponenda est. Tum in decimi epodo haec inter se respondent: (*α′*) *γνῶμαι πολύπλαγκτοι βροτῶν* | *ἅμερσαν ὑπέρτατον ἐκ χειρῶν*

1) X, 24 additur *ιζ′ συλλαβῶν*. Cf. Christius Pind. p. XV.
2) Ita Platt, Housman.

γέρας (35 sq.); (β') τεῖχος δὲ Κύκλωπες κάμον | ἐλθόντες ὑπερφίαλοι κλεινᾷ πόλει (77 sq.); (γ') Κάσαν παρ' εὔυδρον προγό|νοι ἑσσάμενοι Πρίαμοι' ἐπεὶ χρόνῳ (119 sq.). Haec igitur membra coniuncta habebunt syllabam ancipitem, dirempta vocabuli eiusdem communionem. Sed patet, inquies, etiam ex ipsa sententia locum tertiae epodi esse corruptum, neque hiatus -νοι ἑσσ- tolerari potest. Itaque hanc quoque difficultatem nunc mittamus, cuius plane consimilis fuisse videtur in XII ep. 5 sq.; scripsit enim Kenyon [- -] τρέφει παύροισι (ita liber) βρο|τῶν [-] κτἑ. v. 62 sq. [29 sq.], etsi eodem loco quo est βρο- et longa syllaba alibi est et semper vocabuli finis. Sed tertium accedit, quod carminis III. stropha, quae nunc ex quattuor undenarum syllabarum membris structa legitur, secundum Boeckhii rationem ita erit scribenda:

⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ – –.

Nulla enim est inter membra tertium quartumque, qualia in charta leguntur, divisio hiatu syllabaque ancipite stabilita, sed et brevis est semper ultima illius syllaba et semel (v. 3) vocabuli alicuius media; contra post quintam quarti bis hiatus admissus est: (64) ὦ μεγαίνητε Ἱέρων θελήσειν et (92) Μοῦσά νιν τρέφει. Ἱέρων σὺ δ' ὄλβου, ceteroquin autem semper ibi est vocabuli finis. Me igitur si audis, haec est huius rei ratio. Catalectica sunt membrum primum alterumque, id est, habent post se tempus inane, quo hiatus excusatur; tertii autem pes ultimus expletur quarti principio, quartumque membrum habet tempus inane post quintam syllabam. Verum minime affirmo vel omnia inania tempora hiatum admittere vel ubi hiatus sit etiam inane tempus semper esse. Eiusdem enim carminis epodus manifesto ex tribus binorum membrorum periodis componitur; sed ex eis prima est ἀκατάληκτος, tertia autem cum sit προκατάληκτος, hoc est

catalecticum habeat membrum prius, nihilo tamen magis hiatum intra se admittit.[1])

Itaque etsi est aliquid periodus, intermedium illud quidem inter stropham et membrum: tamen non sunt ubique tales periodi, sed *συνάφεια* illa, quae intra periodum est et cum deficit eius terminum designat, et per longius spatium interdum obtinet (ut apud Pindarum Isthm. VIII [VII] v. 5, et apud Bacchylidem V ep. v. 3—6. 7—10), et contraria ratione aliis locis ita saepe interrumpitur, ut ex colis, non periodis, eae strophae vel totae vel magnam partem constent (Pind. Isthm. V [IV] str. 1—5 et epodus tota). Qua pro rei obscuritate ita hanc editionem institui (Christii ex parte exemplum secutus), ut servata divisione tralaticia ea membra, quae cum proximis prioribus vel certa vel probabili *συναφείᾳ* coniuncta essent, *ἐν εἰσθέσει* collocarem.[2]) Verum altera quoque difficultas oboritur. Interdum enim intra aliquod membrum tralaticium *συνάφεια* hiatu admisso interrumpitur, primum in tertii carminis stropharum quarto versu, de quo iam dictum est; iterum in noni strophis, quarum versus quintus sextusque hanc habent formam traditam: ‒ ◡ (‒) ‒ ‒ ◡ ‒ ◡ (hiat. v. 15. 33. 43) ‒ ◡ ‒ ‒ (*συνάφ.*) ‒ ◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒. Hic igitur corrigenda est divisio tradita, quattuor syllabis e quinto in sextum translatis. Denique in XVI, str. 8 est hiatus in antistropha (20), sequentibus tribus syllabis *ἄζυγα* ‒ ◡ ◡; in stropha fuit vel (*-ται*) *ηονων* ‒ ◡ ‒ cum pari hiatu vel

---

1) In Orestis fragmento (edid. Wessely, Mitth. aus den Pap. Erzh. Rainer, V) singuli dimetri dochmiaci singulis signis sonorum citharae inter se disiuncti sunt; unus autem dimeter bis est compluribus eiusmodi signis interruptus. Cf. Aristid. Quintil. p. 26 M.: *τοῖς μὲν κάτω* (*σημείοις*) *τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαυλικὰ ἢ ψιλὰ κρούματα, τοῖς δ' ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν.* Bk. Anecd. p. 751: *διὸ οὐδ' ὁ στίχος* (lyricorum) *κεῖται ἐν τῇ στοιχήσει τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχήματος τῆς λύρας στίζει τὴν ὁρμήν, ὡς ὁρᾷς τὰ τοῦ Πινδάρου συγκεκομμένως ἐκφερόμενα.* 2) Ipse Christius (Ber. d. Münch. Akad. 1898, 26) hanc rationem in Bacchylide commendat; eandem commendat Kenyon, neque dissentire videtur Wilamowitzius.

sine eo παιηόνων. Ultima syllaba utique anceps est, cum proximus in antistropha versus a παρθένῳ incipiat. Verum in hoc quidem carmine etiam alia multa non magis expedio. Significavi autem rem interstitio maiore et XV. et III. carminum locis relicto.

Sunt apud hunc poetam alii quoque pauci loci, quibus tralaticiam membrorum divisionem mutaverim; sunt quibus incerta sit in ipso libro, alia in aliis strophis ratione obtinente; sed ea varietas isque error semper fere intra singulas syllabas subsistit, commodiusque paullo infra de eis locis disseremus. Gravius utique est, quod non ita raro quaedam syllaba, quae in aliis strophis locum suum tenet, in aliis plane desideratur; sed de his quoque differentiis tum demum agemus, cum de ipsis numeris Bacchylideis quae inveniri posse videntur exposuerimus.

Est igitur apud Bacchylidem unum quoddam numerorum genus maxime conspicuum, quod idem etiam Pindari nostri dimidiam fere partem obtinet. Dactylo-epitriticum recentiores vocare consuerunt, quia ex dactylis (sive anapaestis) et epitritis ei numeri constare videntur; antiquos id nomen ignorare vix opus est dicere. In scholiis Pindaricis versus huius generis δίμετρα (τρίμετρα) προσοδιακά appellari solent, et est haec constans veterum doctrina, non dactylos ibi esse neque anapaestos, sed choriambos atque ionicos; dimetrum igitur illis est – ◡ ◡ –, ◡ ◡ – –, ex choriambo atque ionico compositum. Haec nunc tanquam ridicula fastidiunt, nostram utique sapientiam ultra scholiastarum metricorumque esse rati, sicut est profecto in multis rebus. Dubium autem est, num etiam ultra Platonem Aristophanemque, Atheniensem dico poetam, sapere possimus, qui mihi quidem videntur manifestissime simillimam atque scholiastarum opinionem suam fuisse indicare. Egi de hac re in Fleckeiseni Annalibus ante hos undecim duodecimve annos[1]); verum καὶ δὶς τὸ καλὸν

1) Kleine Beiträge zur griech. Metrik, N. Jahrb. f. class. Phil. 1886 p. 455 sqq. Similia protulit Frid. Hanssen, Philolog. LI (1892) p. 231 sqq.

καλόν ἐστιν ἐνισπεῖν, neque *καλόν* tantum, sed hac in re etiam ncessarium. Socrates igitur Aristophaneus, qui inter alias artes *τὴν περὶ ῥυθμῶν* profitetur, interroganti Strepsiadi, quinam sit numerorum usus, haec respondet (v. 649 sqq.): *πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ, ἐπαΐονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατὰ δάκτυλον, χὠποῖος αὖ κατ' ἐνόπλιον.* Haec igitur duo quaedam genera fuerunt et conspicua et inter se similia, inveniasque apud Christium[1]) locum ex scholiis Hephaestioneis (p. 167 Westphal) allatum, quo ea similitudo egregie illustratur: *κατενόπλιον μὲν οὖν* (scil. *ἔπος*) *ἐστι τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον 'ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ'* (*A* 357). Nempe sunt quidam hexametri versus (inter quos est ipse primus Iliadis), qui quoniam tertio sextoque loco, neque ullo alio, spondeum habent, etiam enhoplii numeri formam in se recipiant; sunt autem ei ad amussim exaequati huic Pindarico versui (Nem. IX, 1): *Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε Μοῖσαι*, sive Bacchylidis his membris coniunctis (XII, 75 sq. [42 sq.]): *νάσου ὑπέρβιον ἰσχὺν παμμαχίαν ἄνα φαίνων.* Itaque hi sunt veri enhoplii, estque nobis sicut Aristophanis aequalibus id numerorum genus notissimum. Plato autem in Politiae libro tertio (p. 400 B) de numeris pauca disserens in genere aequali (*τὸ ἴσον γένος*) Damonis auctoritate usus hos enumerat: *ἐνόπλιόν τινα ξύνθετον, δάκτυλον, ἡρῷον.* Iam tres habemus species pro duabus quae adhuc videbantur; discedit enim herous numerus a dactylici societate. Sed hos quidem inter se differre etiam Marius Victorinus docet (p. 70, 21 K.): *differt a dactylico heroum eo, quod et dactylicum* ⟨*et spondiacum*⟩ *est et in duas caeditur partes . . dactylicum enim, licet isdem subsistat pedibus, non tamen isdem divisionibus ut herous caeditur versus.* Hoc est, si diviseris non *μῆνιν ἄειδε θεὰ Πη|ληϊάδεω Ἀχιλῆος*, sed *μῆνιν ἄειδε θε|ὰ Πηληϊά|δεω Ἀχιλῆος*, habebis numerum dactylicum pro heroo, nisi quod spondeus tertii pedis ei

1) Vide Christii librum de arte metrica (p. 147. 153 ed. II).

numero minus convenit.[1]) Hic est *κατὰ δάκτυλον* numerus ab Aristophane commemoratus, exemplaque et huius et enhoplii numeri praebebant duae cantilenae antiquae in eadem Nubium fabula (v. 967) allatae, altera incipiens *Τηλέπορόν τι βό|αμα λύρας*...., altera *Παλλάδα περσέπολιν δει|νὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον.* Verum is enhoplius quibusnam rebus ab heroo differat nondum satis explicavimus. *Ἐνόπλιον ξύνθετον* vocat Plato, quod non potest significare ex aequalibus aliquid partibus compositum — ea enim ratione etiam herous numerus dactylicusque et quivis alius *ξύνθετοι* erant dicendi—, sed ex diversis. Sic igitur si diviseris: *μῆνιν ἄει|δε θεὰ Πη||*, *ἐνόπλιον ξύνθετον* habebis, constantem e duabus partibus ambitu aequalibus (senorum enim sunt temporum), sed forma valde diversis. Hanc autem esse divisionem a metricis prosodiaco quem vocant adhibitam supra vidimus, similemque Bacchius adhibet numero quem ille enhoplium dicit: *ὦ τὸν πίτυος στέφανον*; constare enim ait ex iambo et pyrrhichio et trochaeo et iambo. Rursus Marius Victorinus de membro – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – haec disserit (p. 73, 33): *appellatur quadrupes δυωδεκάσημος περίοδος, eo quod quattuor pedes temporum duodecim quasi per circuitum quendam recurrentes contineat.* Pedes sunt – ◡, ◡ –, ◡ ◡, – ◡; manifestum autem est non metricorum vulgarium esse haec praecepta, sed admixta esse musicorum, quorum erat vocabulum *περίοδος* hoc sensu, ut ternorum quaternorumve pedum inaequalium coniunctionem significaret, velut trochaeorum trium et iambi unius. Eo enim sensu et apud Aristidem comparet et in scholiis Pindaricis et in insignibus Aristoxeni fragmentis, quae ex ruderibus Oxyrhynchi eruta a duumviris praeclare de graecis litteris meritis, Bernardo Grenfell et Arthurio Hunt, propediem in lucem edentur. Itaque

1) Cf. Mar. Victor. p. 70, 13: *(hexametrum) habet sedes sex, quas Aristoxenus musicus χώρας vocat . recipit etiam pedales figuras tres: has Graeci dicunt ποδικὰ σχήματα . nam aut in sex partes dividitur per monopodian, aut in tres per dipodian et fit trimetrus, aut in duas per κῶλα duo . . . dirimitur.*

sive sic dividas, ut sint quattuor pedes, sive sic, ut duo sint e binis compositi, manebit semper partium inaequalitas, quam in enhoplio significat Plato. Atque sive ab arsi numerus incipit, ut in ὦ τὸν πίτυος στέφανον, sive a thesi, ut in μῆνιν ἄειδε θεὰ Πη-, id differentiam non facit, ne nominis quidem, si Bacchio fides est; sed habet enhoplius numerus duas has species, ex quibus altera dactylorum formam refert, altera anapaestorum. Nempe ipsum quoque κατὰ δάκτυλον εἶδος anapaestos pari iure admittere Stesichori, Ibyci, Simonidis, nunc etiam Bacchylidis reliquiae docent. Mitto autem nunc quaerere, quid inter enhoplium prosodiacumque intersit, quae genera certe affinia inter se fuerunt. Prosodiacum Aristoxenus vocasse videtur hunc numerum: ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ (v. Plut. de mus. c. 28), qui est idem enhoplius dimeter hypercatalectus. Melius utique erit uno nomine uti, eo quidem quod antiquiores testes habet, Aristophanem Platonemque; ceterum aliae sunt formae Aristophani usitatae, quibus prosodiaci appellatio tribuitur, enhoplii non tribuitur.

Sint igitur hae enhoplii variae formae una figura comprehensae: (⏓) – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – (⏓). Syllaba quae priori dactylo qui videtur anteponi potest plerumque longa, sed interdum brevis est: id quod in multis versibus ab ionico qui a maiore dicitur incipientibus locum habere metrici docent. Item ea quae alterum anapaestum qui videtur sequi potest, et longa invenitur et interdum brevis. Iuxta formam – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ habemus catalecticam – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –; iuxta ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – catalecticam nusquam, sed hypercatalecticam ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓. Iam accedit quod loco ionicorum et choriamborum etiam ditrochaei et diiambi immiscentur, producta plerumque altera arsi: unde recens nomen dactylo-epitriticorum fluxit. Agnoscunt horum numerorum intimam cognationem scholia Pindarica[1]), declarant-

1) Velut p. 88 Boeckh de Ol. III str. v. 2: προσοδιακὸν τρίμετρον – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ ⏑; tum de 3[b]: προσοδ. τρίμ. καταλ., ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλ. ἰων.: – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – Λ̄.

que ipsa carmina manifestissime. Formae – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – si et tertiam et quintam syllabam produxeris, habebis – ∪ – – – ∪ – –; item si alterius, quae est – – ∪ ∪ – ∪ ∪ –, et quartam et sextam, evadet – – ∪ – – – ∪ –. Priores diiamborum arses posterioresque ditrochaeorum est ubi correptionem patiantur, perinde atque initia enhopliorum clausulasque modo vidimus. Neglectis autem his correptionibus cetera omnia hac figura comprehendemus: (–) – ∪ ∪̄ – ∪̄ ∪ – (–). Verum nihil obstat quominus hac mutatione, qua trochaei iambive exsistunt, altera tantum dimetri pars afficiatur: (–) – ∪ – – ∪ ∪ – (–), ut habemus apud Bacchylidem XIII, 2: *συμφορὰ δ' ἐ,σθλὸν ἀμαλδύ(νει)*, cui membro in antistropha totum mutatum respondet (10): – ∪] *πὰρ χει,ρὸς κυβερνᾶ*|–, vel apud Pindarum Isthm. V [IV] ep. 4: *θνατὰ θνατοῖ,σι πρέπει*, – ∪ – –, ∪ ∪ – ⊼. Facile est in Bacchylidis carmine aequalitatem stropharum restituere (sunt autem hae tantum duae servatae); sed necessitatem non video. Alia mixta forma haec est: – – ∪ ∪, – – ∪ –, ut in quinti carminis epodorum parte maiore (*α' οὕτω καὶ ἐμοὶ μυρία, β' τὸν δ' ὡς ἴδεν Ἀλκμήνιος, γ' τῷ δὲ στυγερὰν δῆριν Ἑλ-*); in duabus enim forma pura est (*δ' Πλευρῶνα· μίνυνθα δέ μοι, ε' Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φω-*). Non dissimile apud Pindarum (N. XI, str. 5; cf. ep. 4[b]) *οἵ σε γεραίροντες ὀρ*–, – ∪ ∪ –, – ∪ – ∧, pro – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼. Sed nondum formarum varietatem exhausimus. Pedes sive syzygiae ex quibus dimeter constat etiam inverti possunt: ∪ ∪ – –, – ∪ ∪ –, sive (quod eodem redit) tetrametri media pars pro dimetro sumi: (– ∪ ∪ –) ∪ ∪ – – – ∪ ∪ – (∪ ∪ – –). Ita Bacch. I str. 1. 2: *Διὸς Εὐκλεί,ου δὲ ἕκα,*|*τι βαθύζω,νον κόραν* acatalectum tale membrum cum catalectico copulavit, quae in libro nostro male divisa sunt, ultima secundi pedis syllaba membro secundo addita. Sed ut quidem videtur non constanter; nam in primis duobus eius carminis fragmentis verior divisio comparet. Pindaricum simile exemplum est in Pythico carmine I (ep. 8): *νιφόεσσ' Αἴ,τνα πάνετες*. Vel ditrochaeus priorem sedem occupat: Bacch. X str. 7 *-σὶν τε καὶ θνατοῖς*

ἀρετᾶς[1]), Pind. N. XI str. 5^b^ *(ὀρ)θὰν φυλάσσοι,σιν Τένεδον*, vel alteram: Ol. VII str. 1 *φιάλαν ὡς, εἴ τις ἀφνει(ᾶς)*[2]), vel diiambus priorem: *μειχθέντα πολ,λῶν ἐπέβαν* (N. I ep. 4) Denique catalexis etiam intra membrum admittitur. Ita fit vel – ⏑ ⊔, – ⏑ – (–), vel ⏑ ⏑ ⊔, ⏓ ⏑ – (–), verum rarius apud Bacchylidem quam apud Pindarum. Illius haec sunt exempla: V str. *α′* v. 8 *δεῦρ' ἄθρησον νόῳ*, sed in ceteris omnibus vel – ⏑ – ⏑ – ⏑ – vel – ⏑ – – – ⏑ –; itaque Britannus editor ⟨*σὺν*⟩ *νόῳ* scripsit, quamvis sit insuavis praepositio repetita; sequitur enim *ἢ σὺν Χαρίτεσσι*. Tum in carminis VII v. 51 *γλαυκὸν Αἰτωλίδος*, cui membro non exstat quod respondeat, et in IX str. 5 v. 15 *ὅσσα νίκας ἕκατι*, sed ter praeterea interposita syllaba longa, quam hunc quoque in versum facili ratione introduxerunt viri docti: *ὁσσάκις νίκας ἕκατι*. Ibidem autem est proximus versus: *ἄνθεσι ξανθὰν ἀναδησάμενος κεφαλάν*, quae una est quae videatur tetrapodia dactylica apud hunc poetam. Nam apud Pindarum ea forma non ita raro reperitur, cuius veram naturam optime perspicias ex his Ol. VIII. versibus (5 sq.): *μαιομένων μεγάλαν | ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν*. Ibi enim in partes veras discesserunt, quae alibi coniuncta tetrapodiae speciem falsam praebent, ut in N. I str. 6 *αἶνον ἀελλοπόδων | μέγαν ἵππων Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν*; scilicet catalexis vel *συζυγία* (ita enim vocasse videtur Aristoxenus temporum binorum alias separatorum coniunctionem)[3]) est in syllabis *-δων* (⊔), *-λαν* (vel ⊔ vel – Λ); itaque apud Bacchylidem quoque et in *-νος* et in *-λάν*: – ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⊔ (vel ⏑ ⏑ – Λ). Denique ultimus strophae *α′* versus est: *νασιῶτιν ἐκίνησεν λιγύφθογγον μέλισσαν*, cui in str. *β′* ant. *β′* (nam lacunosa est ant. *α′*) hi respondent: *τεύξεται· μυρίαι δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται*; *ἄνδρα πολλῶν ὑπ'*

1) Cf. frg. 33. 14. 2) Ita fort. Bacch. VII, 45 *-νᾶς ἐν ἅλικι χρόνῳ*. Brevis quarta syllaba non habet quod offendat; cf. Pind. P. IX str. 1. 3. 3) Verba sunt in frg. Oxoniensi (de numeris quibusdam formam habentibus ⊔, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ – | ⊔, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ – | ⊔, et sic porro): *τρεῖς γὰρ πόδας διαλείπουσιν αἱ ξυζυγίαι*.

ἀνθρώπων πολυζήλωτον ἔμμεν. Itaque nisi corruptela est in str. α', hanc habemus formam: – ◡ ⌴, ⏓ ◡ – –, – ◡ – –, – ◡ – –.

De dimetris hactenus; Pindaricas enim reliquas formas hoc loco exsequi nihil opus est. Trimetrorum consentaneum est multo plures formas esse, sed praecipuae hae sunt: (–) – ◡ – – – ◡ ◡ – ◡ ◡ – (–), (–) – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – – ◡ – (–), (–) – ◡ – – – ◡ – – – – ◡ – (–).

Utinam aliquando dicere possimus de enhopliis numeris: *σφῦραν ἐξέβαλεν προκόπτας*! Nam incredibile est dictu, quantopere in eis procudendis collidendis viri multi doctissimi sollertissimique desudaverint, dum vel dactylos trochaeosque inter se exaequare student, vel tripodias dipodiasque, vel denique dimetros et trimetros, adeo ut fuerint qui perhiberent in Pindarico hoc: *Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις κτἑ.* unam syllabam -*λο*- totidem temporum esse quot sex syllabas antecedentes. Etsi ipse quoque non nego malleolo aliquo in his numeris opus esse; nam si breves omnes sunt singulorum temporum, longae autem binorum, pedes existent modo senorum, quae est legitima mensura, modo quinorum (◡ – ◡ ◡), modo septenorum (– ◡ – – vel – – ◡ –). Sed succurrent *ἄλογοι*, sicut in iambico trochaicoque genere, quarum natura atque usus fortasse aliquando magis patebit quam adhuc patet. Mihi autem nunc non eas res extricandas esse duco, sed de hoc poeta disserendum, cuius vidimus quandam licentiam in his numeris struendis, aliis strophis aliam formam exhibentibus, quatenus autem ea licentia extendatur, nondum vidimus. Itaque primum breves arses pro longis non ita multas poeta admisit, etsi carmina singula differunt. Paene nullae arses correptae intra membra in I. fuisse videntur[1]), neque in VIII ulla comparet; paucae in IX. XIII. XIV, paullo plures in V. X; magis autem abundant in

1) In commissura membrorum in periodum coniunctorum est syllaba anceps ep. v. 3, d 42, si quidem recte *τί μάν* neque *τιμάν* ibi legitur; v. autem supra p. XII; item de *κερβολοῖ -όλλοι* d 6. Certum correptionis exemplum est d 33.

XII et III, cuius carminis epodus, etsi non stropha, enhopliis numeris composita est. Videmus autem in trimetris ei correptioni facilius saepiusque locum dari quam in dimetris. At theses in binas breves dissolutae num praeter carmen III. usquam exstent dubitari potest. In tertio enim carmine et epodus ϛ′ habet versum quintum hac forma: ⏑ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – (*ὅσια δρῶν εὔφραινε θῦμον· τοῦτο γὰρ*), et γ′ quartum hac: ⏓ – ⏑ ⏑ ⏑ – – (*Ἀλύαττα*) ⏑ –. Contra in IX, 46 *διακρίτους* pro – ⏑ – et coniectura nititur et pronuntiatione in iustam mensuram cogi potest, sicut *καρδίαν* bisyllabum est apud Aeschylum. Multo minus pro – – ⏑ – tolerari potest ⏑ ⏑ – ⏑ –, quod traditur XII, 128, sed facillime corrigitur. Summa igitur in his rebus fuisse videtur huius poetae severitas. Idem vero, si ulla libro nostro fides, alias graviores inter strophas suas differentias aequo animo admisit, quarum similes apud Pindarum a plerisque non agnoscuntur, quamvis ne ab eius quidem libris plane absint. Et tolerat nunc Christius -*σιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα* pro – ⏑ – – – ⏑ – – P. IV, 184, item *σάμερον ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ* Ol. VI, 28, *γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν* P. III, 6, thesis vi productionem ibi effectam esse statuens, quam certe explicationem nullo modo probare possum.[1]) Apud Bacchylidem nulla sunt similis maiorisve licentiae exempla in his carminibus: (III epod.) VIII. XII. XIV. Contra maxime ea abundant in V: nam praeterquam quod syllaba deest in str. v. 8 et – ⏑ ⏑ – est pro – – ⏑ – bis in epodi v. 1, undecimum quoque et paenultimum strophae membrum modo septenas syllabas habent, modo octonas: (14 str. α′) -*νὸς θεράπων. ἐθέλει δέ*, (29 ant. α′) -*αῖσιν ἔθειραν ἀρίγνω*-, at (str. β′ 54) *γάρ τις ἐπιχθονίων*, (ant. β′ 69) -*λον θρασυμέμνονος ἐγ*-, et sic porro per reliquas, dempta semper extrema syllaba, similiterque in undecimis membris.[2]) Et poterat profecto eadem syllaba per duos

1) Alia exempla liberae responsionis ex Pindaro addidit O. Schröder (Berl. philol. Wochenschrift 1898 Nr. 11): Ol. III, 35 – ⏑ ⏑ – pro – ⏑ – –. VI, 100 (*λιπόντ*'; item). 2) De versibus antistr. α′ cf. supra p. XI.

sonos musicos continuari: nisi quidem cum syllaba etiam sonus deficiebat, ut vel extendendus esset proximus prior vel silentium existeret, quo etiam anceps syllaba excusaretur. In hoc enim ipso paenultimo membro ultimae antistrophae est ἀπωσάμενον illud v. 189, de quo supra (p. XXVI) disserui. Sani igitur critici esse puto omnibus his locis, nisi ubi suadet vel sensus vel grammatica (quod in solam antistropham α′ cadere videtur), mutationibus sive facilibus sive difficilibus abstinere, neque minus in epodi versu ultimo, qui semel (v. 160) ab ionico incipit τάδ' ἔφα ϑνα-, cum in ceteris epodis sit epitritus. Video de hoc loco etiam magis quam de ceteris dubitari posse, cum in ipso libro ibi correctum sit: τοιδεφα enim primo fuit, quod facili ratione in τοῖα (τοῖ') ἔφα mutavit cum aliis Arthurius Ludwich. Equidem eam emendationem reciperem, si τοῖα ἔφα ante orationem aliquam vel apud hunc poetam vel apud Pindarum legeretur. Sed nusquam legitur, neque exstat apud eos vel τοῖος vel τόσος nisi ad priora relatum, cum τάδε ante orationem statim ibidem recurrat v. 191. At si huic carmini ea licentia conceditur, non habemus cur ceteris eandem denegemus. Exstat autem in I. ep. v. 3 et haec forma (ζ′, d 19) ϑῆκεν ἀντ' εὐ͵εργεσιᾶν, λιπαρῶν τ' ἄλ-, et altera haec (η′, d 42): ὅσσον ἂν ζώ͵ῃ χρόνον τόνδ', ἔλαχεν τί, id est modo ditrochaeus modo ionicus, sicut in V. v. 160. Toleremus igitur hanc quoque differentiam; item in nono duas quas iam notavi, et singulas in decimo tertio decimoque (v. p. XXVI sq.). Quibus denique accedit ionicus pro ditrochaeo in fragmento a veteribus servato; v. frg. 4, 9 ἀραχνᾶν ἰ-, at παιδικοὶ ϑ' ὕ- 17. Neque vero desunt in reliquis carminibus, quae diverso numerorum genere scripta sunt, similis licentiae exempla, de quibus infra dicendum est.

Pauca de enhopliis Bacchylidis numeris addo. Egregie confirmata est R. Westphalii antiqua observatio, a Bacchylide non magis quam a Pindaro adhibitam esse clausulam harum stropharum ithyphallicam (– ∪ – ∪ – –), quae et apud Euripidem Aeschylumque et apud ipsum

Cei poetae avunculum Simonidem frequens usurpatur. Ex aliis autem numerorum generibus petita membra et a Pindaro et a Bacchylide enhopliis raro admixta sunt. Semel est apud hunc pherecrateus sive glyconeus catalecticus, XII str. 3: – ⏒ – ◡ ◡ – ⏒, quo etiam Pindarus usus est in N. VIII str. 1: ὥρα πότνια κᾶρυξ | Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων. Incipit id membrum plerumque a spondeo, sed unum trochaei exemplum apud Bacchylidem exstare videtur[1]), sicut certe apud Pindarum exstat.

Antequam ad alterum numerorum genus definitum atque certum transeamus, dicendum est de quibusdam strophis, quarum numeri enhopliis similes atque affines esse videntur. Primum igitur carmen XIX (Ἴδας), cuius supersunt in pagina XLII undecim versuum initia, id habet notabile, quod hi quidem omnes ab ⏒ – ◡ ◡ (– ◡) incipiunt, quod ut admonet enhoplii generis, ita ab eiusmodi stropharum compositione valde abhorret. Tum v. 8 septimam syllabam longam habuit: ἀναξίαλος Ποσει-, ut existat numerus non enhoplius, sed prosodiacus talis quali Aristophanes utitur, velut in Avium carmine item nuptiali (v. 1731 sqq.): Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ. Verum is Bacchylidis versus certe plus una syllaba longior fuit. Sed missis his reliquiis nimis laceris, ad XVIII (Ἰώ) convertamur. Eius carminis epodus tota incidit in pag. XLII, suntque eius versus praeter unum breviusculum et fortasse paucos alios non minus truncati quam undevigesimi; sed stropha XVIII versuum integra superest. Haec igitur sunt eius quasi elementa principalia: iambicus dimeter acatalectus, tum eiusdem forma catalectica ab enhopliis prorsus aliena, dein enhoplius ⏒ – ◡ ◡ – ◡ ◡ –, cui semel paenultima syllaba in modum prosodiacorum Aristophaneorum detracta reperitur, v. 5 ἰοβλέφαροί τε καί. Iambi autem omnes puri sunt, neque exstat spondeus nisi in epodi v. 5: Ἰὼ φέρουσα παῖδα .... Praeterea est versus ex choriambo et

1) Πανθαλέων στεφάνοισιν XII, 69; cf. πανθᾰλής ibd. 229; sed εὐθᾰλές sive potius εὐθᾱλές VIII, 5, it. Pind. P. IX, 72; ἐριθηλής.

diiambo constans (9), et alter prosodiacus bacchio auctus (11), tertiusque choriambico illi par, sed ante choriambum habens vel trochaeum vel iambum (15); denique hi totam stropham claudentes: – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – | – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –. Qui nisi accederent, poterat stropha paene tota (etsi non epodus) prosodiaco generi adscribi, nam ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – et ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – et syllabarum numero inter se paria sunt et temporum numero facile exaequantur. Prosodiacus autem – – ⏑ ⏑ – ⏑ – componi potest cum iambico hoc: ⏑ –, ⏑ –, ⏗, ⏑ –, unde conicias quintam syllabam *τρίσημον* fuisse. Et membrorum divisione paullum mutata existent hae periodi vel binorum membrorum vel ternorum vel quaternorum, sed omnes in ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏘ vel ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – exeuntes: (1—4) ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏘ ‖; (5—7) ⏑ – ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ – | ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏘ ‖; (8—10) – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏘ ‖; (11—12) – – ⏑ ⏑ ⏗ ⏑ – ⏑ – ⏗ | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ‖; (13—14) ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ‖; (15—16) ⏒ ⏓, – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏘ ‖. Hoc igitur est rimari quod numquam plene atque absolute sis intellecturus, donec magister peritus ex Orco exstiterit. De epodo autem profecto tacere praestat.

Tertii quoque carminis stropha numeros habet non multum dissimiles. Ea incipit a trimetro iambico catalectico, quem excipit versus item undecim syllabarum, sed forma distans perinde atque ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – distat a ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –; prior enim harum formarum, bacchio in fine addito, hunc versum efficit. Sed pro bacchio in ant. ζ′ (v. 90) est anapaestus: *ἥβαν· ἀρετᾶς γε μὲν οὐ μινύθει.* Toleremus hoc quoque; nempe etiam in Alcmanis stropha ultimus versus modo in hanc modo in illam formam desinit; est autem idem is versus atque hic de quo agimus, nisi quod huic una syllaba in principio accessit: ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏒. Tertius strophae est eiusdem mensurae, nisi quod (ut iam supra p. XXVII vidimus) neque anceps est ultima, sed semper brevis, et *συνάφεια* est usque ad quarti versus syllabam quintam: ⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ |

–, ◡ – ◡ ⏓. Eo autem loco hiatus bis admittitur, semel quidem (v. 64) antecedente trochaeo pro iambo: ὢ μεγαίνητε Ἱέρων· σὺ δ' ὄλβον. Scripsi autem μεγαίνετε, quia haec composita apud hos poetas vel in -ητος vel in -ετος exeunt; certum εὐαίνετε XVIII, 12. Eodem loco vocabulum semper finitur, ut silentio hiatus videatur excusari. Ceterum eadem forma huius versus atque hendecasyllabi Sapphici, qui habebat teste Augustino tertiam τρίσημον. Facile Bacchylideos versus in pedes senorum temporum redigimus: – – ◡ ◡, – ◡ ◡ –, ◡ – ◡ | –, ◡ – ◡ – | ⩘ ◡ ◡ –, ◡ – ⊔; num recte, nescio.

Itaque pars horum carminum longe maior (utique si etiam ambitus rationem habeas) iam utcunque potuimus explicata est: I. V. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV; III. XIX. XX. Item maior pars fragmentorum quae apud veteres servata sunt; numerus enim enhoplius in his comparet: 1. 2. 4 (strophae integrae). 13. 14. 18. 20 (strophae integrae). 22. 24. 25. (26.) 28. 30. 33. 34. (35.) (36.) 37, neque reliqua pleraque in censum veniunt, quippe ubi non ipsa poetae verba tradita sint. Secundum autem dignitate numerorum genus idem est quod apud Pindarum quoque secundum locum obtinet: Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ. Nisi quod haec intersunt inter utrumque poetam: primum quod apud Bacchylidem simpliciora faciliorаque omnia, sicut in enhopliis; deinde quod Pindarus eo genere etiam in maioribus epiniciis usus est, Ceus contra poeta in minimis dumtaxat, quae sunt II. IV. VI. Accedit tamen e dithyrambis carmen XVII (Θησεύς) quattuor strophis compositum, fragmenta autem tria e paeanibus (5) prosodiisque (11 sq.), quorum unum (11) paullo maioris ambitus. Hoc igitur genus a plerisque nunc pessima appellatione logaoedicum vocatur, quae appellatio inter Lesbios poetas orta ab origine dactylos illos designabat a bisyllabo pede cuiuscunque mensurae incipientes (ἠράμαν μὲν ἔγω σέθεν Ἄτθι πάλαι πότα)[1];

1) Aristid. Quintil. p. 51 sq.

quippe erat in eis et λόγος (ἠρά-) et inde a tertia syllaba ἀοίδα; tum a metricis ad eos versus est traducta, quae post dactylos vel anapaestos trochaeos iambosve haberent. Sed in ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ nullus est dactylus, sed iambi trochaeique coniuncti: quam opinionem et Henricus Weil cum Francisco Susemihl contra Westphalium constanter tenuit et Argentoratensi dissertatione defendit ex Studemundi disciplina profectus I. Luthmer[1]) et Wilamowitzius identidem professus est. Pusillum enim iuterest, utrum sic dividas: ἄρι - στον μὲν - ὕδωρ - ὁ δὲ, an sic: ἄριστον μὲν-ὕδωρ ὁ δὲ, an denique sic: ἄριστον μὲν ὕδωρ - ὁ δὲ. Περιόδους sive συνθέτους κατὰ περίοδον δωδεκασήμους haec cognataque omnia cola vocata esse et Aristides Quintilianus testatur (p. 37 sq. Meib.) et saepissime scholia Pindarica; reditur enim a trochaeis immixtis ad iambos vel contra, utique in longiore eorum colorum continuatione; quare etiam in Aristoxeni fragmentis Oxoniensibus περιοδῶδές τι vocatur, ubi a syllaba τρισήμῳ (quasi trochaei locum obtinente) numerus profectus post ternos iambos ad eadem redit. Colon ἄριστον μὲν ὕδωρ ὁ δὲ ab Aristide et in scholiis vocatur ἴαμβος ἀπὸ βακχείου, i. e. colon iambicum ab antispasto incipiens, ab illo praeterea μέσος βακχεῖος, i. e. choriambus singulis iambis interpositus; nempe et antispastus et choriambus et ionici antiquis musicis βακχεῖοι audiebant. Inde nomen *bacchiacorum*, quod metricis latinis testibus[2]) et choriambicis et glyconeis antiquitus tribuebatur, neque aptiore nomine omne id genus de quo nunc agimus complectemur, quam τὸ κατὰ βακχεῖον εἶδος appellantes, quo fere Aristoxenus quoque usus esse videtur.[3])

Itaque Bacchylidis carmen s e c u n d u m, quod inter omnia simplicissimos numeros habet, e δωδεκασήμοις prae-

---

1) I. Luthmer, de choriambo et ionico a minore diiambi loco positis, Argentor. 1885. 2) Marius Victor. p. 127, 25. 149, 32. Caesius Bassus 259, 2. 263, 23. 268, 21. 3) Τοῦ βακχείου est in frg. Oxoniensi, anteceditque ibidem de eodem numero [τὸ κατὰ βακχεῖον καλούμε]νον εἶδος.

ter primum stropharum versum constat; sunt autem hae formae: ‒ ◡ , ◡ ◡◡‒ , ‒ ◡ , ◡ ‒ (*διπλοῦς βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου* = duplex choriambus[1])) str. 2; ◡ ‒ , ◡ ‒ , ‒ ◡ , ◡ ‒ (*βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου*, = choriambus antepositis duobus iambis) str. 3. ep. 1. 2; ◡ ◡◡‒, ‒ ◡, ◡ ‒, ◡ ‒ (*ἴαμβος ἀπὸ βακχείου*) str. 4 ep. 3; ‒ ◡ ‒ ◡, ◡ ‒, ⊔ (catal.; *διπλοῦς τροχαῖος καὶ διπλοῦς ἴαμβος*[2])) str. 5; denique ‒ ‒, ‒ ◡, ◡ ‒ ‒ ep. 4, ubi spondeus est in principio vel pro iambo vel potius pro trochaeo. Nempe in XVII. talia membra in alia stropha a trochaeo initium capiunt, in alia a spondeo: *ἤ τις ἁμετέρας χθονὸς* = *κηΰτυκτον κυνέαν Λάκαι-*. Tribrachys quoque (str. 4) anticipitem interpretationem admittit. Primus autem strophae versus *ὀκτωκαιδεκάσημος* est, nempe *βακχεῖος ἀπὸ ἰάμβου* auctus clausula diiambi catalectici: ◡ ‒ ◡ ‒ ‒ ◡ ◡ ‒, ◡ ‒ ⊔. Is versus per se effertur; reliqua quattuor membra strophae in unam periodum coniuncta sunt, sicut fortasse etiam quattuor epodi, quibus illa quattuor quasi repetuntur.[3]) Inaequalitas in eo conspicitur, quod catalectico membro strophae huic: *ὅτι μάχας θρασύχειρ' Ἀρ-* in antistropha respondet acatalectum: *-σον ἐπεδείξαμεν ἑβδομή-*; sed puto recte *θρασύχειρος* coniectum esse, ipso sensu commendatum.

Quartum carmen, quod sicut sextum et XVII. nullam habet epodum, primum bis hypercatalectam periodum exhibet: ◡ ◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒ ◡ ‒ ‒, tum eam quae *μέσος τροχαῖος* vocatur (◡ ‒, ‒ ◡ ‒ ◡, ◡ ‒) clausula ◡ ‒ ‒ auctam, dein hunc ipsum *ὀκτωκαιδεκάσημον* addito insuper in fine iambo, ut iam sint duo membra, quamvis uno versu scripta. Praeterea ex alio genere numerorum tria membra dactylica immixta sunt; grandius igitur aliquid haec stropha sonat.[4])

1) Omittit hanc formam Aristides, nomen autem eius in aliam transfert, v. adn. 2. 2) V. schol. Pind. p. 156. 377. 449 B. (*διπλ. τροχ.*; sed addendum *καὶ διπλ. ἴαμβος*, v. p. 110 de Ol. 4 ep. 8 *διπλοῦς ἴαμβος καὶ διπλ. τροχ.*, ◡ ‒ ◡ ‒ ‒ ◡ ‒ ◡). Male dicitur apud Arist. *ἁπλοῦς* (*διπλοῦς* sec. Marcian. Cap.) *βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου* (‒ ◡ ◡ ‒, ‒ ◡ ◡ ‒). 3) Wilamowitz Gött. Gel. Anz. 1898, p. 150. 4) Idem 150 s.

Sexti stropha ab iambico dimetro catalectico incipit, quem sequitur anacreonteus *ἀνακλώμενος* et ipse ab horum numerorum societate minime alienus: (–) ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – (–). Coniunctio eadem apud Sapphonem est: *Γλύκεια μᾶτερ οὔτοι | δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον.*[1]) Tum *ὀκτωκαιδεκάσημος* – ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏗, dein duo cola quorum natura mensuraque obscurior est: ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ – ⏑ –. Reliqua facilia intellectu.

Denique septimi decimi stropha e quindecim membris componitur, ex quibus octavum et ultimum sui iuris sunt, reliqua bifariam sive trifariam coniuncta periodos sex efficiunt. Sunt *δωδεκάσημοι* formae – ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ –, sive *ὀκτωκαιδεκάσημοι* adiecta dipodia iambica vel integra[2]) vel catalectica, atque non minus ter *δωδεκάσημος* cum *ὀκτωκαιδεκασήμῳ* in unam periodum coit, perinde atque in Sophoclis carmine clarissimo: *εὐίππου ξένε τᾶσδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα*, rursusque ibidem: *χειμώνων ἵν' ὁ βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει.* In qua coniunctione id valde notabile est, quod et apud Sophoclem semper in stropha antistrophaque et paene semper apud Bacchylidem caesura est post primam syllabam alterius membri, unde in libro nostro neque minus in Sophoclis Laurentiano ea syllaba priori membro adscripta est.[3]) Etiam ubi *δωδεκάσημοι* bini consociantur, idem plerumque usu venit: *ποιμένων ἀέκατι μήλων σεύοντ' ἀγέλας βίᾳ*, ut apud Sophoclem: *θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις.* Est autem apud Bacchylidem notabilis *δωδεκασήμου* forma – ⏒ – ⏑ – ⏑ –, bis periodos claudens, quam ne pro puris iambis (⏗, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –) trochaeisve habeamus obstat alterius syllabae productio: *-ου σεισίχθονος τέκος* (22).

1) Idem 151. 2) Ita efficitur (ibd. 152) versus Alcaeo usitatus: *μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ, παῖσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα.* 3) Eam rem sollerter etiam per alia numerorum genera persecutus est H. Weil (v. infra p. LXIII), nunc paene octogenarius, quocum viro rhythmicae metricaeque artis inter paucos perito valde gaudeo mihi de plerisque rebus egregie convenire. V. et. Christ Ber. d. Münch. Akad. 1871, 636 sqq.

Itaque aut – ⏔, – ⏑, – ⏑, ─┘ est, scilicet pro – ⏔, – ⏑, – ⏑, ⏑ –, aut quod magis putaverim (quoniam quidem integra illa forma non occurrit) – ⏔, └─, ⏑ –, ⏑ –, *συζυγίᾳ* (v. supra p. XXXIV) pro trochaeo posita, qui secundum Aristoxenum facilius in unam syllabam coit quam iambus.[1]) Quod autem, similiter atque in II. uno loco tres strophae habent membrum integrum, catalecticum una, merito libro nostro vitio vertetur, cum in verbis quoque ipsis offensio sit (v. v. 35). Verum rem maxime miram nondum attigi. Aeschylus Aristophaneus postquam Euripidis versiculum hunc recitavit: *περίβαλλ' ὦ τέκνον ὠλένας* (Ran. 1322), Dionysum interrogat: *ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;* notat igitur eum numerum (*πόδα*) ut vitiosum. Atque cum anapaestus sit in principio pro iambo, tempora sunt non XII sed XIII. Quid igitur dicemus, cum videamus Bacchylidem ab hoc numero incipientem: *βασιλεῦ τᾶν ἱερᾶν Ἀθα-*, eumque per ceteras strophas constanter servantem? An *κύκλιον ἄλογον* pedem primum dicemus, non verum anapaestum? Sed cur Bacchylides et Euripides eo pede usi sunt, ceteri eum repudiaverunt? Ego profecto nescio.

Non inutile est addere de horum numerorum ictibus quae explorari possunt, maxime ope insignis inscriptionis Trallianae, in qua Sicili (*Σεικιλος*) cantilena cum notis musicis rhythmicisque exarata est. Summa cura eam nuper rursus edidit Theodorus Reinach[2]); idem tamen non minus quam O. Crusius, cuius est praecipuum in hac cantilena in usum vocanda meritum[3]), circa unam quandam rem in errorem gravem implicatus est. Contra recte de eadem re primus iudicavit Fridericus Hanssen.[4]) Quod dico hoc est. Dipodia iambica et acatalectos et catalectica, item choriambus in altera parte punctis notatae conspiciuntur:

---

1) Verba sunt in frg. Oxoniensi: *τὸ γὰρ μονόχρονον* (tempora duo quae alias discreta sunt in unum coniuncta) *οἰκειότερον τοῦ τροχαίου ἢ τοῦ ἰάμβου.* 2) Bulletin de correspondance hellénique XVIII, 365. 3) O. Crusius Philolog. L, 163. 576, LII, 160 sqq. 4) Sobre un trozo de música griega, Anales de la Univers. de Santiago de Chile, 1893.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑̇ –̇, ⏑ – ⌴̇, – ⏑ ⏑̇ –̇. Itaque Crusius et Reinach hanc partem ictum habuisse concludunt, loco Anonymi Bellermanniani, qui unus de his punctis aliquid docet, praeeunte Westphalio aut spreto aut per interpretationem violentam detorto. *Ἡ μὲν οὖν θέσις*, ait ille, *σημαίνεται ὅταν ἁπλῶς τὸ σημεῖον ἄστικτον ᾖ, οἷον* ⊢, *ἡ δὲ ἄρσις ὅταν ἐστιγμένον*, *⟨οἷον* ⊢̇*⟩*. Quid *θέσις* sit, quid *ἄρσις* apud musicos rhythmicosque, minime dubium est, et rectissime Hanssen arguit mirari non oportere, quod debiliorem partem notaverint, non fortiorem: quippe in *οβριμὸδὲρκει*, quod apud Bacchylidem invenimus (p. VIII), simillimum aliquid factum est. Sed vide quam apprime omnia quae tradita habemus inter se conveniant et congruant. *Δάκτυλος κατὰ ἴαμβον*, id est diiambus, apud Aristidem Quintilianum (p. 39) constare dicitur *ἐξ ἰάμβου θέσεως καὶ ἰάμβου ἄρσεως*; item *δάκτυλος κατὰ βακχεῖον τὸν ἀπὸ τροχαίου*, id est choriambus, *ἐκ τροχαίου θέσεως καὶ ἰάμβου ἄρσεως*; priorem igitur locum in utroque pede habet *θέσις*, alterum *ἄρσις*. *Ἄρσιν* puncta recipere testatur anonymus. Altera pars horum ipsorum pedum, id est arsis, habet puncta in inscriptione Sicili. Quid amplius quaerimus? An ideo dubitabimus, quod in trimetris iambicis secundae partes dipodiarum feriebantur, non priores? Sed quid commune est trimetris iambicis cum *δακτύλοις κατὰ ἴαμβον*? Melici hi sunt numeri, non metrici, neque quicquam obstat quominus diversam et contrariam rationem ictuum in utroque genere fuisse putemus. Notabile autem in Sicili cantilena id quoque, quod in catalectica diiambi forma ultima syllaba, non paenultima, ut *τρίσημος* notata est; itaque et inscriptionis et Aristoxeni auctoritatem in notando ipse quoque haud cunctanter secutus sum.

Sed bene nobiscum actum esset, si iam nihil restaret quod tractaremus praeter fragmenta; ea enim non multum nos morabuntur. In frg. 11 sq., quae et ipsa 'bacchiaci' numerorum generis sunt, notabilis haec *ὀκτωκαιδεκασήμου* forma: *θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται*, – ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ⏑, ⏑ –. Alia autem aliorum generum plane nihil

negotii faciunt. Trochaei, spondeis nullis ut videtur admissis, sunt in 21, ubi comparet vel periodus vel stropha XIII trochaeorum et syllabae (⊔), mollissimo et paene fracto numero, sed eodem fortasse apto carminum generi sympotico; similem habet 17, quod ex *ἐρωτικοῖς* affertur, tamen uno spondeo admixto. Creticis usus est poeta in hyporchematis, v. frg. 15 sq.; semel ibi est pro cretico paeon primus; ceterum non minus aequaliter decurrit numerus quam apud Aristophanem. Ergo creticumne sive paeonicum putabimus carmen XVI? Est id manifesto paean resque Minois Cretis attingit, habet insuper ipsum vocabulum *Κρητικόν* versu quarto; sed si ibi sunt cretici paeonesque agnoscendi, saltem mirum in modum ei cum trochaeis, iambis, anapaestis adeo commixti sunt. Primi tres versus, *συναφείᾳ* ut videtur coniuncti, hi sunt: *κυανόπρῳρα μὲν ναῦς μενέκτυπος Θησέα δὶς ἑπτά τ' ἀγλαοὺς ἄγουσα κούρους Ἰαόνων Κρητικὸν τάμνε πέλαγος.* Multo facilius hos versus in eos creticos quos vocat Aristoxenus[1]), id est ditrochaeos, redegeris quam in eos qui vulgo dicuntur: ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑, ⊔ – ⏑, – ⏑ ⊔, ⊔ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑ (– ⏑ ⊔ in str. β'), – ⏑ – ⏑, ⊔ – ⏑, – ⏑ ⊔, – ⏑ – – (– ⏑ ⊔ ant. β'), ⏑ ⏑ ⏑ ⊔. Sed ut ait Bacchylides: *εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.*[2]) Erit certe etiam diiambis opus: octavus quidem versus idemque periodi ut videtur initium ab ⏒ – ⏑ – incipit. Sed libenter ego hanc provinciam audacioribus relinquo, iisdemque de Pindarici carminis Olympiaci secundi numeris statuendum permitto. Scatet autem hoc Bacchylidis carmen magis quam ullum aliud imperfectae responsionis strophicae exemplis.

Neque diutius immorabor carmini XV (*Ἡρακλῆς*), quod est unicum *τοῦ κατὰ δάκτυλον εἴδους* specimen. Eo

---

1) Ap. schol. Hephaest. p. 173 Gaisf., Anal. gramm. ed. Keil p. 10. Sed plenum nomen fuisse vid. *κρητικὸς κατὰ τροχαῖον*, Diomed. p. 481 K. In Oxoniensi quoque Aristoxeni fragmento *κρητικοῦ* appellatio est, agnosciturque satis diserte ab Aristophane Eccl. 1165. 2) Diiambos per totum fere carmen agnoscit Wilamowitzius p. 137 sqq., et cf. infra p. 14 sq.

genere Pindarum nusquam usum esse metrici nostri docent, sed usos esse cum aliis Stesichorum Simonidemque. Si essent dactyli cum anapaestis puri, haud difficile numeros explicaremus, sive recte sive minus recte; nunc cum alii numeri valde obscuri admixti sint, equidem manus abstineo.

De carminum autem compositione haec monenda sunt. Nusquam *ἀπολελυμένοις* poeta usus esse videtur, sed in strophas sive strophas cum epodo omnia redegisse.[1]) *Τριὰς ἐπῳδική* in omnibus epiniciis maioribus est, item in dithyrambis XIV—XVIII, praeter unum carmen XVII: quippe cuius compositio peculiaris epodos non admitteret. Strophae binae sine epodo sunt in epiniciis breviusculis IV. et VI; propter condicionem mutilam compositio non apparet in dithyrambo XIX. Cetera conspectus numerorum infra positus declarat.

IV. ARGUMENTA CARMINUM.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I. Inscriptio cum priore parte carminis periit; eadem autem victoria et hoc et altero carmine canitur, cui inscriptum est *τῷ αὐτῷ*. Non dubium quin *Ἀργεῖος* (I d, 4. II, 4 sq.) nomen victoris sit, patris Panthides (*Πανθείδης*, v. I d 9. II, 14), patria Ceos. Nempe Argii victorias etiam lapidis Cei inscriptione testatas habemus (monuit Wilamowitzius, item Italus Nic. Festa), ubi inter ludorum sacrorum victorias a Ceis civibus reportatas recensetur *Ἀργείου Πανθ[εί]δεω* victoria Isthmiaca *παίδων*, Nemeaea *ἀγενείων*.[2]) Illa his carminibus celebratur, v. I d 18. II, 7,

---

1) Incertior res est de carmine VII, cuius et prima pars et extrema supersunt, media intercidit. Ibi trimetri sunt, ipsa longitudine conspicui, vv. 1—3. 6—11. 14. 48—50; reliquorum si qui fuissent, expectandum erat ut eorum exitus in margine sinistro paginae XVI adhuc exstarent, sicut exstant ibi exitus versuum 6—11. 14. Si autem nulli praeterea trimetri fuerunt, ne antistropha quidem fuit, aut certe a veteribus non agnita est, ut in Pindari c. Ol. XIV. 2) Pridik de Cei rebus (Berol. 1892) p. 160.

fuitque in indice Isthmiacarum ipso poeta teste (II, 9 sq.) septuagesima. Putandus autem est Argius, qui *καρτερόχειρ* (I d 3) vel *θρασύχειρ* (II, 4) dicitur (nisi hoc quidem loco *μάχας θρασύχειρος* potius scribendum), pugilatu vicisse, quod certaminis genus a Ceis praeter cursum maxime exerceri solitum esse testatur Bacchylides VI, 7. Videtur carmen non minus octo systematum fuisse, e quibus ultima duo fere integra supersunt, reliquorum vel fragmenta tantum vel omnino nihil. Etenim si primo loco inter epinicia collocatum est (v. supra p. V), primae strophae initium idem etiam paginae fuit, sicut nunc est strophae paenultimae, a qua incipit prima pagina Kenyonis. Habent systemata versus vicenos ternos, paginae fere tricenos quaternos quinosve; itaque binae paginae systematis ternis explentur. Eas autem duas quae ante Kenyonis primam fuerunt totas fabulosis narrationibus refertas fuisse videmus, quae fuit profecto non prima totius carminis pars, sed media; aliis igitur duabus ante has opus est, quae praeter fabularum principium primam partem ipsi victoriae celebrandae tributam continuisse possint. Enarrantur autem in fragmento maiore, quod Kenyonis paginam primam proxime antecessit, natales Euxantii, Minois Cretis Dexitheaeque Ceae nymphae filii; priorum fragmentorum argumentum egregie illustravit Ellisii Wilamowitziique[1]) doctrina. Haec enim in scholiis Ovidianae Ibidis leguntur (ad v. 475, cod. P): *Macedo* (rectius *Macelo* vel *Macello,* ut ap. Nonnum 18, 35) *filia Damonis dicitur cum sororibus fuisse. harum hospitio usus Iuppiter* (Apollinem addit Nonnus), *cum Telchinas quorum hic princeps erat corrumpentes invidia successus omnium fructuum fulmine interficeret, servavit. ad quas cum venisset Minos, cum Dexione* (lectio in schol. ad v. 469 *Dexithoe*) *concubuit, ex qua creavit Euxantium, unde Euxantidae fuerunt. Εὐξαντίδα νᾶσον* Ceum etiam Bacchylides vocavit

1) Ellis Class. Review Febr. 1898 p. 66. v. Wilamowitz Gött. Gel. Anz. 1898, 126 sq.

(II, 8), nympham autem appellavit Δεξιθέαν, i. e. quae deum excepit hospitio, non Dexionen vel Dexithoen, praeterea ut videtur sororem eius aliquam . .σαγόραν (I a 1. b 4), Telchinas autem, si est Tzetzae locus (v. frg. 52) ad hoc carmen referendus, Actaeum Megalesium Ormenum Lycum. A fabulis autem (de quibus conferenda quae supra disserui p. XXII) Bacchylides ad victorem ipsum denuo venit multusque est in patris Panthidae iam fato functi laudibus. Denique ultimum systema totum sententiis generalibus datum est, quibus et divitiarum studium perstringitur et mediocris vitae sors laudatur et virtutis praemia sempiterna monstrantur; recte igitur, ut puto, princeps editor ipsius victoris fortunas paullo tenuiores fuisse coniecit.

II. Est carmen Cei cantatum statim post nuntium victoriae, constans uno systemate brevissimo. Paullo rectius enim quam princeps editor L. Levi et N. Festa mihi versum primum restituisse videntur. Conferatur autem carmen VI.

III. Ex tribus carminibus Hieroni Syracusano scriptis (III—V) grammatici tempore novissimum primo loco posuerunt, nimirum quia Olympiaca victoria curulis hoc celebratur, Pythica quarto, Olympiaca equo parta quinto. Curulis Olympiaca in ol. LXXVIII (468) incidit[1]); proximo anno rex diuturno morbo calculi conflictatus mortuus est. Cantatum est carmen, ut equidem puto, Syracusis (etsi Delphis putat Britannus editor); quae enim leguntur v. 15 sq. de sacrificiis in deorum fanis oblatis deque publicis conviviis per vias celebratis neque ad Olympiam referri posse videntur neque ad Delphos, ad quos postea demum (19 sqq.) poeta transit, unum Apollinis templum diserte indicans. Neque vero erat cur per huius victoriae occasionem Delphico potissimum deo hostiae immolarentur, quae praeter Iovem Olympium deberentur dis deabusque ipsius regiae urbis. Adfuisse autem poetam ipsum

1) V. schol. Pind. Ol. I. inscr.

etsi non certum tamen satis veri simile est. Sunt carminis septem systemata, sed brevia, estque toto habitu tenuioris magis generis quam grandis, dulce autem si quod aliud, ut non inepte poeta ipsis extremis verbis cum luscinia se comparet. Medium locum obtinet fabula Croesi ab Apolline e rogo incenso erepti et ad Hyperboreos translati. Et ante et post eam fabulam munificentia regis erga deos, maxime Apollinem, laudibus effertur; praeterea prooemium ut conveniebat a victoria curuli sumptum; post regis autem laudes alteras gnomica pars satis longa de vitae humanae condicione instabili immortalitateque quae virtuti per Musas tribuitur adiecta, unde brevi clausula carmen terminatur.

IV. Inscriptio est *τῷ αὐτῷ Πύθια*; nempe haec quoque victoria curulis est, Pindari praeterea splendidissimo carmine (Pyth. I) celebrata. Fuit Pythias, testantibus scholiis Pindaricis, XXIX, quae secundum eorundem scholiorum rationes incidit in ol. 77, 3 (470); veram autem esse eam rationem neque cum Boeckhio ex Pausania corrigendam, post Bergkii, Leopoldi Schmidt, Wilamowitzii aliorumque curas iam fere exploratum habere videmur. Carmen autem duabus strophis constans statim post nuntium victoriae a poeta Syracusis tum quoque commorante factum putes, eoque referas usum personae primae pluralis *ἐγεραίρομεν* v. 13[1]). Simplex est carmen neque habet quo se insigniter commendet.

V. Nulla est in libro inscriptio, tamen praeter victorem cetera sunt dissimilia; inscribendum erat *τῷ αὐτῷ κέλητι Ὀλύμπια*. Vicit Hiero Olympicis ludis bis *κέλητι*, semel atque postremo *ἅρματι*; olympiades indicantur a scholiasta Pindari (Ol. I) *ογ′, οζ′, οη′*, sed primus nume-

1) Si recte supplevi, significat poëta Olympiae se adfuisse cum victoriae Olympiae reportarentur, sicut nunc adest cum „licet tres Pythicas duasque Olympicas victorias simul celebrare“ (14 sqq.), nempe Syracusis; Delphis enim Pythicarum solarum rationem habere aequum erat.

rus merito pro corrupto habetur, reponendumque cum OF ος′, ut sit annus 476. Namque id et ex Pindari carmine et ex hoc Bacchylidis, quorum utroque eadem victoria canitur, planum atque apertum est, Pherenicum quidem equum huius Olympiadis victorem nunquam antea Olympiae vicisse, vicisse autem Delphis (v. 41), Pythiade scilicet (teste scholiasta) XXVII, a. Chr. a. 478. Quod enim iam proxima priore Pythiade (XXVI, a. 482) victoriam equestrem Delphis Hiero reportaverat, alius fuisse equus victor statuendus est: quod si secus esset, id ipsum in carmine legeremus. Cuius si annus est 476, apprime convenit quod neque Aetnae conditae mentio fit neque victoriae navalis de Etruscis reportatae, sicut ne in Pindari quidem Olympico carmine primo. Bacchylidis hoc usque ad quinque systemata ampla extenditur, habet autem post prooemium, quo declarat poëta Ceo se carmen in Siciliam mittere, primum splendidissimum praeconium et regis et victoris equi. Quam partem postquam sententia generali terminavit, non omnia ulli homini feliciter evenire, pergit narrare longissimam fabulam, cuius argumentum partim saltem etiam in Pindari aliquo carmine explicatum esse traditum est (schol. *Φ* 194, frg. 249 Bgk.). Hercules cum ad inferos descendisset ibi cum Meleagro congreditur, qui narrat tristissima fata, quibus et fratres et ipse occubuerant; ille autem et misericordia et admiratione tanti viri commotus consilium capit sororem Meleagri Deianiram in matrimonium ducendi.[1]) Id vero consilium sibi funestum iniens inscius confirmat quod Meleager ei dixerat (94 sqq.): *χαλεπὸν θεῶν παρατρέψαι νόον ἄνδρεσσιν ἐπιχθονίοις.* Docet igitur poeta duorum heroum maximorum exemplis, non posse homines deorum iram semel undecumque concitatam ulla ratione ab se avertere, idque docet Hieronem maxime, in summo fastigio potentiae et gloriae collocatum, verum tecte, non nimis aperte: quare et post Deianirae mentionem factam

1) Contra apud Pindarum Meleager id ab Hercule petisse narrabatur.

subito narrationem abrumpit, et statim in prooemio (3 sqq.) Hieronem monuit requirere carmen intellegentem et attentum auditorem.[1]) Extrema parte ad victoriam equestrem Hieronisque res prosperas redit optatque ut diuturnae maneant. Carmen egregia arte compositum rebusque et verbis splendens facile principem locum inter epinicia tenet, et ut vincatur a Pindarico carmine eandem victoriam celebrante, minime tamen turpiter vincitur.

VI. Carmen duabus strophis brevibus constans inscriptum est *Λάχωνι Κείῳ σταδιεῖ Ὀλύμπια.* Comparet Lachonis Aristomenis f. (v. 12) nomen in titulo agonistico Ceo quem ad c. I commemoravi, ubi bis Nemeis *παίδων* vicisse traditur (cf. VII, 40)[2]). Recte igitur Iac. Wackernagel atque Wilamowitzius, cum nusquam sit Lachonis nomen in tabulis cursorum Olympiacorum per Eusebium traditis, Olympiae quoque *παίδων* eum vicisse statuerunt, cf. VII, 46. Venustate et tenuitate eleganti carmen simile est secundo in Argium composito, Ceique et ipsum cantatum est ante domum victoris, v. v. 14 *προδόμοις ἀοιδαῖς*, sed ut videtur eo iam reduce facto.

VII [VII. VIII K.], *τῷ αὐτῷ.* Unum est carmen cuius et initium habemus et extremam partem, media autem periit. Vix recte enim Britannus editor extremorum sententiam ita restituit, ut vota Olympicae victoriae conciperentur (*τέλεσσ[ον* 49), cum posset eadem facilitate *τέλεσ[ας* indicativo reposito ad victoriam iam partam haec referre. Systema si fuit[3]), unum fuit, sed valde longae et strophae et epodus, paene in modum XVI. carminis. Cum prooemio splendido compelletur dies Olympicorum ludorum is, quo coronae decernebantur, credibile est hoc quidem carmen Olympiae et compositum et cantatum esse (cf. ad VI.).

---

1) Gaudeo plane mihi de hac re, ut de plurimis aliis, convenire cum Carolo Robert (v. Herm. 1898, 152). Cf. autem supra p. XV sq. 2) Verba sunt 6, 26 sqq.: *Ἀργεῖος Πανθ[εί]δεω ἀγενείω[ν. | Λ]άχων Ἀριστο[μ]ένεος παίδων. | Λ]άχων Ἀριστομένεος παίδω[ν.* Superscripta sunt huic parti: *οἵδε Νέμεια ἐνίκων οι[.* 3) V. supra p. XLVII adn.

VIII [IX.]. Automedi Phliasio qui pentathlo Nemeis vicerat scriptum est. Exordium sumitur a certamine Nemeorum ab Adrasto olim post Archemori infaustum obitum instituto, unde facili transitu ad Automedem poeta progressus elaborate eius virtutem in tribus pentathli certaminibus conspicuam laudibus persequitur.[1]) Inde ad patriam victoris conversus fabulas iterum attingit, Asopum scilicet fluvium eiusque progeniem illustrissimam; sed cum inde a v. fere 55 omnia lacunis foede hient, non potest id argumentum quomodo exsecutus sit poeta diserte definiri. Videtur reditus fieri ad Phliuntem victoriamque inde a v. 66; dein inserta esse gnomica pars; ultima autem epodo in Phliuntis victorisque rebus rursus poetam occupatum videmus. Sunt omnino quattuor systemata, e quibus integra fere priora duo.

IX [X]. Initium carminis male habitum est, periit inscriptio quoque, neque ex eis quae legimus quicquam amplius de victore comparet nisi Atheniensem eum fuisse ex tribu Oeneide.[2]) Victoriae praecipuae binae sunt cursu Isthmiis partae, sed non recte σταδιεῖ inscripsisse Britannus editor videtur, cum verbis poëtae etsi lacunosis dolichi potius significentur victoriae. Carmen e duobus systematis constans nullam habet partem mythicam, sed post prooemium est cursus Isthmici elaboratum praeconium, tum brevius ceterarum victoriarum alibi partarum; dein longiuscula parte sententiosa interposita brevi clausula laudis et laetitiae victori debitae admonente carmen terminatur.

X [XI]. Alexidamo Phaisci f. Metapontino compositum est carmen, qui inter pueros luctator Pythiis vicerat. Splendet exordium, etsi in libro nostro male habitum; cetera fere integra servata sunt, sed non perinde egregia. Habet carmen tria ampla systemata; ante alterum pars fabulosa incipit, quae per multas ambages et rerum et

1) Cf. de pentathlo Holwerda Olympische Studien III, Archaeol. Ztg. 1881, 205 sqq. 2) Quod tribus nominatur, non gens aliqua, monstrare videtur ex ignobiliore domo victorem fuisse oriundum (Wil.).

verborum usque ad epodum tertiam extenditur. Argumentum est insania Proeti filiarum a Diana Ἡμέρᾳ denique sanata; eius nempe deae religio ab Achaeis Metapontii conditoribus in novas sedes translata erat (113 sqq.), diciturque eiusdem deae favore etiam Alexidamo victoria obtigisse (37 sqq.). Ultima epodus pauca et exilia habet de Achaeorum virtutibus, nihil de victore, cuius laudes primo systemate absolutae sunt.

XI [XII]. Est exordium carminis sive longioris sive brevioris, Tisiae Aeginetae ob luctationis victoriam Nemeae partam scripti. Excipit enim magna lacuna qua extrema pars epiniciorum a reliquis dirempta est, cuius lacunae ne ambitus quidem potest definiri.

XII [XIII].[1]) Hoc carmine egregio celebratur Pytheae Aeginetae eadem victoria Nemeaea pancratio parta, quam collaudat Pindarus carmine Nemeaeo quinto. Aeginetae fratres fuerunt Pytheas maior, minor aliquot annis Phylacidas, Lamponis filii, credo eiusdem quem Herodotus (IX, 78) et Pytheae filium vocat et *Αἰγινητέων τὰ πρῶτα* fuisse dicit. Quod enim Cleonici *παῖς* est apud Pindarum (Isthm. VI [V], 16), potuit is patris nomini avi nomen substituere, ne quid esset ex *ὁμωνυμίᾳ* incommodi, neque plane inusitatum *παῖς* de nepote (v. Olymp. VIII, 45 al.). Gens fuit Psalychidarum (Isthm. VI [V], 63). Hae autem sunt victoriae a poetis celebratae: una Pytheae Nemeaea, cuius laudes uterque canit; tum Isthmiacae duae Phylacidae, quarum prior illustratur Pindari carmine Isthmiaco VI [V], posterior V [IV]. Atque cum in hoc, quod tempore postremum est, pugnae Salaminiae mentio fiat, in ceteris non fiat, colligunt cetera illa pugna tempore priora fuisse. Sed hoc si posueris, vide quid sequatur. Dicit Pindarus in Nemeaeo quinto (v. 49), quod trium antiquissimum est: *χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν*, scilicet quia Pytheas Atheniensi Menandro magistro usus erat, eundemque

---

1) Uberius de hoc carmine egi in commentatione Museo Rhenano inserta (1898, p. 1 sqq.).

Menandrum collaudans Bacchylides ait Minervae Atheniensium patronae beneficio et Olympiae et alibi saepissime illius alumnos coronis ornatos esse (v. 193 [160] sqq.). Licebat igitur tunc temporis Athenienses Aeginae laudare, morisque erat Aeginetis filios Athenas instruendos exercendosque mittere. Ergo non intercedebat inimicitia Aeginetis cum Atheniensibus; multo minus bellum inter utramque civitatem gerebatur. Sed scimus ante Xerxis expeditionem bellum acre inter eas fuisse, neque compositum esse nisi cum iam commune periculum prope instaret (Herod. VII, 145). Itaque in tempora quae post bellum Persicum fuere reicimur. Neque vero putanda est post id bellum poetis ulla fuisse necessitas vel Athenis vel Aeginae proeliis illis ingentibus *ἐγγλωττοτυπῆσαι.* Id nepotes facere soliti sunt, non illi ipsi Graeci qui eas res maximas gesserant; itaque Pindarus in tot carminibus Aegineticis non plus semel Salaminis meminit, atque ita ut statim gloriandi conatum reprimat (*ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ. Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει* Isthm. V [IV], 51 sq.). Quando igitur manifestum est Aeginetas minime Salaminiae pugnae laudes a poëtis exegisse, nolimus eorum silentio abuti ad tempora carminum definienda. Bacchylides quidem mihi videtur non plane eas res siluisse, sed tecte saltem significasse; verum cum ea verba (79 sqq. [46 sqq.]) mutila tradita sint, supplementa mea nolo pro argumentis venditare. Tempora autem sic definio: vel post annum 480 vel brevi ante Pytheam Athenas esse missum, victoriam autem eius, quoniam Nemeaei ludi in Olympiadum annos secundos quartosque incidebant, vel in anno 479 vel 477 collocari posse.

Inscriptionem carminis, quae cum principio periit, ita restituit Britannus editor: *Πυθέᾳ Αἰγινήτῃ παιδὶ παγκρατιαστῇ Νέμεα*, sicut vulgo est in Pindari carmine, *παιδὶ* vocabulum partim exhibentibus libris partim non exhibentibus. Est autem sic apud Pindarum de Pythea (v. 6): *οὔπω γέννσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν.* Quo quidem versu videtur mihi Pindarus disertissime in-

dicare certamen inter ἀγενείους fuisse, non inter pueros; ἀγενείῳ igitur inscribendum. Hanc enim aetatem intermediam et Marathone Heracleis scimus a puerorum et adultorum separatam fuisse (Olymp. IX, 89), neque aliter Nemeae iam tunc temporis institutum fuisse inscriptione Cea cuius particulam aliquam ad c. I attuli iam testatum habemus.[1]) In Bacchylidis carmine nunc nihil de aetate victoris indicatur; sed cum collaudetur magister, ut apud Pindarum quoque, id aetatis nondum adultae certum indicium est; puerorum enim sive ἀγενείων luctatorum vel pancratiastarum vel pugilum gloria ex parte magistri erat, et constanter Pindarum in eis carminibus magistro suam laudem tribuisse videmus.[2])

Ex primo systemate carminis paucae litterae supersunt, quae tamen utique ad hoc carmen neque ad antecedens aliquod referendae sunt; ipsa enim forma longitudoque versuum, quorum habemus vestigia, egregie convenit eis versibus huius carminis, qui in eam partem paginae incidebant. Itaque septem systemata fuerunt, versus 231, fuitque hoc carmen inter omnia longissimum, nisi per membrorum aliam divisionem, quinis cuique monometris systemati detractis et cum dimetris qui antecedunt coniunctis, infra quinti carminis ambitum hoc recidere malis. Orsus poeta a victoria, ut quidem putaverim, mox ad Nemeaeorum ludorum antiquitates deflexit, nymphamque Nemeam, ut conicio, induxit Herculis cum leone Nemeaeo παγκράτιον spectantem et de ludis eodem loco futuris vaticinantem. Tertio systemate per Pytheae iteratam mentionem ad Aeginam venit, non modo insulam urbemque sed mox etiam nympham, quam cum comitibus per avia vagantem ludentemque describit. Cantant autem comites etiam Endeidem Pelei Telamonisque matrem, unde Aeacidarum mentione iniecta non deest Bacchylides officio quod legiti-

1) Cf. Pind. Ol. VIII, 54 sqq. et Christium Pind. p. LXXV, etsi is, ut iam apparet, nimis caute iudicavit. 2) Bacchylides in c. X (XI) id facere omisit.

mum Aeginae erat eos heroes celebrandi. Tota igitur systemata quartum quintumque in laudibus Troianis Achillis Aiacisque quam splendidissime ornandis versantur. Sexto septimoque per sententias generales revertitur ad insulae laudes, neque Menandri magistri Lamponisve patris obliviscitur.

XIII [XIV]. Scriptum Cleoptolemo Pyrrhichi f. (si recte suppletus est v. 22) Thessalo, Petraeis ludis Thessalicis curuli certamine victori, collocatum autem hoc loco ut videtur ultimo fortasse ob id ipsum, quod solius huius carminis ludi non erant ex eis qui sacri vocabantur.[1]) Incipit carmen a parte sententiosa; de victoria et victore pauca nunc relicta, pleraque mutilatione libri ablata sunt, et ea ipsa quae habemus aegre intelleguntur supplenturque.

B. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

Totum hoc carminum genus ante Bacchylidem inventum haud multum aberat quin prorsus ignotum esset. Unum eius specimen habebamus, Danaen Simonidis: quod carmen quin re vera ad hoc genus pertineat iam non puto quemquam amplius dubitaturum esse, licet sint quibus id non persuaserim commentatiuncula ante hos duos annos scripta Hermaeque volumini trigesimo inserta (p. 314 sqq.). Quamquam quod ibi pronuntiavi Danaen utpote dithyrambum antistrophis carere, id his Bacchylideis sex vel quinque carminibus — nam de ultimi strophis non constat — fere refutari videtur; itaque amplius ibi quaerendae et stropha et antistropha et epodus, quae putandae sunt in Dionysii exemplo paragrapho solita separatae fuisse. De ordine horum Bacchylidis carminum deque ceteris rebus antea dixi (p. V sq.); id quoque commemoravi, comprehensas esse a grammaticis dithyramborum nomine omnes narrationes fabulosas, etsi in quibusdam earum satis aperte indicetur diversum carminum

1) V. Kenyon p. XXIV.

genus, neque ad Bacchi sollemnia omnes, sed quaedam ad Apollinis manifesto pertinuerint.[1])

XIV [XV]. Inscriptum fuit *Ἀντηνορίδαι ἢ Ἑλένης ἀπαίτησις*, qua inscriptione statim reminiscimur Sophoclis vel fabulae vel fabularum. Unam enim fabulam fuisse duabus eis inscriptionibus praeditam (altera nimirum a choro sumpta) ex ipso Bacchylidis carmine iam aliquanto probabilius factum est, praesertim cum suspicio sit priorem inscriptionem a Sophocle esse in Bacchylidem translatam. Exstat carminis principium, sed pessime habitum, et extrema pars XXVII versibus constans; XXII versus plane desiderantur. Nullum est prooemium, sicut ne epilogus quidem; in medias res statim deducimur, initio a Theano Antenoris uxore sumpto, cuius inde a v. 10 videtur longior quaedam oratio fuisse. Hoc igitur est argumentum: Menelaum Ulixemque legatos Troiam missos ad reposcendam Helenam (Hom. *Γ* 205 sqq.) hospitio excepit Theano, cui cur praecipuas partes dederit poeta, postposito Antenore, cui Homerus eas tribuerat (v. 207 sq·), nunc non perspicitur. Filiorum autem Antenoris quinquaginta, quos ex Theano omnes susceptos fecit Bacchylides[2]), fuerunt quaedam in versibus deperditis partes[3]), sed eae non possunt tantae fuisse, ut iure inde carmen *Ἀντηνορίδαι* inscriberetur; itaque Sophocleae fabulae inscriptio in causa fuerit. Legimus deinde contionem Troum convocatam esse primumque ibi verba fecisse Menelaum, quorum principium gravissimum exhibet poeta, sed in eo principio finem carminis facit.[4]) Dithyrambis recte attributum esse puto: neque enim in hymnis, cui generi attribuit Britannus editor,

1) Apte Wilamowitzius (Gött. Gel. Anz. 1898 p. 145) confert locum Plutarchi (de musica c. 10), ubi de Xenodamo: *ἀμφισβητεῖται, εἰ παιάνων ποιητής γέγονεν. ἡρωϊκῶν γὰρ ὑποθέσεων πράγματα ἐχουσῶν ποιητὴν γεγονέναι φασὶν αὐτόν· διὸ καί τινας διθυράμβους καλεῖν αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις.* 2) Schol. *Ω* 496; v. ad 15 sqq. 3) V. 37 *ἄγον* verbi subiectum sunt. 4) Hinc Wilamowitzio (p. 135) carmen mutilum esse videtur, sicut proximum quoque. At cur vel a quibus haec unquam mutilata sint plane non perspicitur.

credi potest eam poetis licentiam fuisse, ut sollemnium dei cui hymnus caneretur nulla omnino mentio fieret: cum in Bacchi sollemnibus videamus etiam *τὰ μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον* cantata et acta esse. Egregia sunt quae intellegimus; de ceteris atque universa carminis compositione idem suspicari licet.

XV [XVI]. Inscriptio *Ἡρακλῆς* nunc deperdita facile restituitur[1]; argumentum idem plane est atque Sophoclis Trachiniarum, sed adumbratum magis quam explicatum, ut quid sibi velit totum carmen multo minus perspiciatur quam in proximo priore. Maxime simile est ex ceteris XVIII., eo magis quod in utroque prooemium longum est cum parte primaria levissima compage iunctum. Id autem cum in hoc quinto decimo Pythium Apollinem celebret, Delphorum etiam choris memoratis, videatur carmen cum editore principe pro paeane habendum esse in Delphorum usum scripto. Sed non est verisimile Bacchylidem inter eos poetas fuisse, quos queritur Plato (Leg. III, 700) genera carminum antiquitus certis finibus circumscripta temere et pro libidine permiscuisse. Procul enim a paeane omnique Apollinis religione abest lamentatio lugubris; hoc autem carmen quid est aliud? Sed meminisse oportet, quam arte Delphis Apollinis religio sum Dionysi fuerit consociata; atque in hoc prooemio ut absens in terris septentrionalibus memoratur Apollo; possunt igitur Delphis sollemnia quaedam fuisse Bacchi eo anni tempore, quo apud Hyperboreos Apollo degere credebatur, eisque sollemnibus hoc carmen fuisse destinatum.

XVI [XVII]. Carmen *Ἠίθεοι ἢ Θησεύς* inscriptum certum est et inter dithyrambos lectum esse neque fuisse dithyrambum, sed paeanem in Apollinis Delii honorem a Ceorum choro sive Deli sive Cei cantatum.[2] Deli fere-

---

1) *Δηϊάνειρα* fort. fuisse in mentem venit Wilamowitzio.
2) De paeane *προσοδιακῷ εἰς Δῆλον* Ceis componendo haec dicit Pindarus (Isthm. I, 7 sqq.): *καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ σὺν ποντίοις ἀνδράσιν.* Quod

batur olim Theseus cum Atheniensium septenis pueris virginibusque ex Creta redux paeanem Apollini cecinisse, quod etsi expressis verbis in huius carminis clausula non memoratur, mentem tamen poetae manifesto occupabat. Sunt versus hi (128 sqq.): ἤϑεοι δ' ἐγγύϑεν νέοι παιάνιξαν ἐρατᾷ ὀπί. Δάλιε, χοροῖσι Κηΐων φρένα ἰανϑεὶς ὄπαζε κτἑ. Tamen non minus certum Servii testimonium (ad Aen. VI, 21): *septem pueros et septem puellas* (v. 2) . . *Bacchylides in dithyrambis.* Fabula quae hoc carmine uberrime et perpulcre narratur antehac et ex mythographis et ex vasorum quibusdam picturis nota erat, de quibus omnibus nunc copiosissime et acutissime disputavit C. Robert in commentatione Hermae volumini XXXIII. inserta (p. 132 sqq.). Nullum est prooemium; inducitur statim Theseus cum pueris virginibusque ipsoque Minoe Cretam vehens, narraturque rixa Theseo cum Minoe exorta et huic signum a Iove datum et quam praeclare illi audax conatus evenerit, qui e Neptuni patris submarina domo Amphitrites divina munera secum ferens e mari rursus emersit.

XVII [XVIII]. Θησεύς hoc quoque inscriptum, insunt autem Thesei ipsa prima facta, sed narrata ratione quae adhuc plane inaudita erat. Sunt enim alterni sermones regis Athenarum, Aegei scilicet, et alterius personae non definitae; quippe non recte et aliis[1]) et mihi videtur editor Britannus uxorem regis Medeam cum eo colloqui putare. Debebat certe Medeae persona aliqua ratione indicari: quorum nihil fit, atque etiam contra diserte Atheniensem se praedicat is qui regem adloquitur, cum dicit (v. 5) ἁμετέρας χϑονός de terra Attica. Quam egregie haec forma cum dithyrambico genere conveniat, ex quo tragoedia provenit, neminem fugere potest; sunt

---

Athenis cantatum esse carmen putat Kenyon, monet Weil etsi poetas, non tamen choros externos Athenis certare solitos esse. 1) Henrico Weil, Ottoni Crusio, Carolo Robert, U. de Wilamowitz.

qui etiam ulterius progressi vel chorum militum Atheniensium vel coryphaeum chori a Bacchylide induci coniciant[1]), confisi maxime his eius personae verbis (12 sqq.): *δοκέω γὰρ εἴ τινι βροτῶν ἀλκίμων ἐπικουρίαν καὶ τὶν ἔμμεναι νέων.* Aliis fortasse id ipsum in militem pro militibus loquentem non sane convenire videatur, qui sic loqui vel possit vel debeat: *ὁρᾷς γάρ σοι παροῦσαν ἀλκίμων νέων ἐπικουρίαν.* Tamen chorus esse potest Atheniensium et pro eis unus aliquis loquens; chorum autem in recentiore quoque dithyrambo Philoxeni Timotheique interdum cum persona principali collocutum esse constat.[2]) Strophae sunt quattuor sine epodis: prima ex rege causa quaeritur dati signi bellici; altera rex explicat nuntium sibi de iuvenis ignoti magnis factis allatum; tum tertia ille rursus de habitu eius iuvenis comitibusque quaerit, ad quae rex respondet stropha quarta. Recte laudatur ingeniosum artificium poetae, quo substituit pro narratione sua colloquium eorum, ad quos ea facta proxime pertinebant quorumque animis perturbatis factorum magnitudo luculentissime ostenditur.

XVIII [XIX]. Sequitur carmen *Ἰὼ Ἀθηναίοις* inscriptum, dithyrambus sine dubio, quoniam in fine nulla necessitate coactus ad Bacchum poeta deflectit. Longum est prooemium verbis magis quam sententiis splendens, post quod Ius fabulam Bacchylides percurrit, in Argo custode eiusque nece paullisper immoratus, cetera brevissime perstringens atque ad progeniem Ius festinans, id est denique Bacchum Semelae filium. Extrema pars pessime habita est, plerisque versibus truncatis.

XIX [XX]. Ultimum carmen ex quo complurium versuum partes habemus *Ἴδας* est, Lacedaemoniis destinatum (*Ἴδας Λακεδαιμονίοις*). Repraesentat poeta hymenaeum olim Spartae a virginibus in nuptiis Idae et Marpessae cantatum; nolim tamen ideo cum Roberto ipsum carmen (cuius

---

1) Ita B. Haussoullier apud Weilium, Robert. 2) v. Wilamowitz p. 142.

nimis pauca supersunt) ad hymenaeorum genus revocare. Indicatur raptus Marpessae, Idae periculum ab insequente Eueno raptae patre; reliqua plane desunt.

(XX). Perpauca leguntur in fragmento parvulo ex proximo, ut conicio, dithyrambo servata, cui inscriptum fuerit *Κασσάνδρα*. Argumentum indicat Porphyrio ad Horat. Carm. I, 15: „Hac ode Bacchylidem imitatur: nam ut ille Cassandram fecit vaticinari futura belli Troiani, ita hic Proteum." Cf. schol. Stat. Theb. VII, 330. Enumeratae esse videntur Achivorum copiae ducesque, sicut fit apud Horatium.

INDEX

eorum qui ad Bacchylidis carmina restituenda explicanda illustranda adhuc contulerunt.

BRITANNI.

F. G. Kenyon princeps editor, cuius sunt supplementa omnia, nisi quis alius auctor indicatus est. Is hos imprimis adiutores habuit: Arthurium Palmer Dublinensem, lamentabili morbo iam abreptum, R. C. Jebb et J. E. Sandys, Cantabrigienses.

Reliquos ex litterarum ordine commemoro hos:

Robinson Ellis Classical Review Febr. 1898.
Miss Jane E. Harrison ibd. March.
W. Headlam ibd. Febr.
A. E. Housman Athenaeum Dec. 25. 1897. Jan. 15. 1898. Class. Rev. Febr. March.
(R. C. Jebb Class. Rev. March)
J. A. Nairn Class. Rev. Dec. 1897.
A. C. Pearson ibd. Febr. 1898.
A. Platt (Athen. Dec. 25. Jan. 15.) Class. Rev. Febr. March.
H. Richards Class. Rev. Febr. March.
(J. E. Sandys, Literature, Dec. 18. 1897; Athen. Dec. 25. Class. Rev. Febr.).
F. W. Thomas Class. Rev. Febr.
R. Y. Tyrrell ibd.
R. J. Walker Athenaeum Dec. 18.
N. N. Athenaeum Febr. 19.

BATAVVS.

Henr. van Herwerden, Berl. Philologische Wochenschrift 1898 nr. 5.

FRANCOGALLVS.

Henr. Weil, Les odes de Bacchylide, Journal des Savants Janv. 1898; Remarques sur la versification des lyriques grecs, à propos de Bacchylide, ibd. Févr.

GERMANI AVSTRIACIVE.

W. Christ (Chr.), Zu den neuaufgefundenen Gedichten des B., Sitzungsber. d. bayer. Akad. 1898, I, p. 3—52.

O. Crusius (Cr.) Philolog. LVII, I, p. 150—183. Die Dichtungen des B., Beilage z. Münchener Allg. Zeitung, Febr. 7. 1898.

Th. Gomperz, Wiener Neue Freie Presse, Dec. 24. 1898. Beiträge zur Kritik und Erklärung gr. Schriftsteller VI., Sitzungsberichte der Wiener Akad. Bd. CXXXIX (1898) p. 1—4.

O. Hense Rh. Mus. 1898, p. 318 sqq.

J. H. Lipsius, Neue Jahrbücher f. d. klass. Alterth. 1898 (nondum vidi).

Arth. Ludwich, Verzeichnis der Vorlesungen, Sommer 1898, Königsberg, p. 12 sq. 42.

Car. Robert collega meus coniunctissimus Herm. 1898, 130 —159 (Theseus und Meleagros bei B.).

O. Rossbach ap. Ludw. p. 13.

O. Schröder, Berliner Philologische Wochenschrift 1898 nr. 11.

J. M. Stahl, Rh. Mus. 1898 p. 322 sqq.

U. von Wilamowitz, Bacchylides, Berol. 1898 (Weidmann, 34 p.). Id. Göttinger Gelehrte Anzeigen 1898, p. 125—160.

Praeterea per litteras mecum sua communicaverunt Ewaldus Bruhn Kiliensis, quibus litteris inerant etiam Ant. Funck et Caroli Niemeyer quaedam coniecturae, tum Hugo Jurenka Vindobonensis, qui et ipse editionem Bacchylidis parat, denique Jac. Wackernagel Basileensis. — Ipse de B. egi: Literarisches Centralblatt 1897 nr. 51/2, 1898 nr. 3, nr. 5 (p. 175); Rhein. Museum 1898 p. 283—307.

ITALI.

G. Fraccaroli, Bacchilide, Rivista di Filologia XXVI, I, p. 1—44.

L. Michelangeli, Della vita di B. e particolarmente delle pretese allusioni di Pindaro a lui e a Simonide, Messina 1897 (48 p.). Id. Dopo il B. publicato, Rivista di storia antica III, nr. 1, p. 5—22.

E. Piccolomini, Atene e Roma I (Genn. Febbr. 1898) p. 3—15, = Le odi di B., Firenze-Roma (Bencini) 1898, 23 p.

Editurus est apud Italos hunc poetam Nicolaus Festa, qui per litteras mecum quaedam et sua et Lionelli Levi benigne communicavit (cf. p. XLVII).

Dicere autem vix possum, quanto auxilio mihi inde ab initio fuerit Friderici Kenyonis insignis comitas indefessaque industria, qui praeter litteras innumeras missas etiam plagulas

huius editionis inspexerit correxeritque. In praefationis plagulis corrigendis sollertem amicamque operam mihi praestitit collega carissimus Georgius Wissowa; indicem autem verborum confecit adulescens doctissimus W. Crönert. Quibus omnibus hoc loco debitas gratias ago.

INDEX NOTARVM.

Uncis quadratis ([—]) ea inclusi, quae nunc non legantur, sed exstitisse olim in charta probabile sit. Non significavi quae certa ratione suppleta putarem.

Uncis angulatis (⟨—⟩) circumscripta sunt quae librarius errore omisisse putandus sit.

Uncis quadratis geminatis (⟦—⟧) notavi quae errore in librum venisse removendaque esse videantur.

Muta cum liquida ubi positionem facit, dirempta est a liquida hoc modo: κ'ϱ; ubi non facit, cum ea coniuncta: κϱ͡.

Littera ϱ vel σ ubi in initio vocabulorum collocata positionem facit, hoc modo notata est: ϱ̊, σ̄ (velut XV, 34. XVI, 90).

Diductis litteris notantur vocabula syllabaeve quae eadem sede in alia stropha recurrant.

In conspectu numerorum (p. 1 sqq.) membrum cum proximo vocabuli communione coniunctum habet in extremo notam -; contra hiatu syllabave ancipiti diremptum lineola | notatum est.

Dabam Halis S., mense Martio 1898.

Fridericus Blass.

CONSPECTUS NUMERORUM.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I. ΑΡΓΕΙΩΙ ΚΕΙΩΙ.

Strophae.

⏑ ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, -
  ⏑ ⏑ – ⏓, – ⏑ – ∧ |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
  –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – – |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
  –, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – ∧ |
– – ⏑ –, – – ⏑ –, -
  – ⏑ – –, – ⏑ – ∧

Epodi.

– ⏖ –, ⏑ ⏑ –
  –, – ⏖ –, ⏑ ⏑ – – |

I. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.*

Strophae constant IV periodis binorum membrorum. Mutavi divisionem v. 1, 2, una syll. ex 2 in 1 translata; cf. praef. p. XXXIII. Vid. ea ipsa divisio fuisse in ant. *δ'*, *ἀντ. ε'*. — septima syll. v. 1 longa tradita in ant. *η' νούσων*, ubi restitui *νόσων*. — 6 syll. quinta brevis est in str. *ζ'*, quod est paene unicum correptae arsis in toto carmine exemplum, sed ne id quidem ut puto a poëta profectum, v. praef. p. XII. Nam de ep. *η'* v. 3 v. praef. p. XII. Itaque solum restat ant. *η'*, 2 *ἀμαχάνου*.

Epodi tres periodos binorum membrorum habent et interiectum unum membrum singulare v. 5, quod proximae priori periodo adiungi potest.

– ⏑ – –, – ⏑ ⏒ –, ⏑ ⏑ – –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –
– ⏑ – –, – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –,
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏓

II. ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Strophae.

⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – – ∧ |
– ⏑ ⏑ ⏕, – ⏑ ⏑ –,
⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –
– ⏑, – ⏑, ⏑ –, – ∧

Epodus.

⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –,
⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –,
⏑ –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –,
– –, – ⏑, ⏑ –, – ∧

III. ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ.

Strophae.

⏒ – ⏑ ⏕ ⏒ ⏔ ⏑ – ⏑ – ⏓ |
⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏓ |

---

3 pes alter aut – ⏑ ⏑ – (ep. ζ′) aut – ⏑ – – (η′); praef. p. XXXVII. — 7 in ε′ in duos v. discerptus legitur: – ⏑ – – – ⏑ – | – – ⏑ – –.

II. *Κατὰ βακχεῖον εἶδος.* Sunt diiambi cum choriambis (*βακχείοις*) str. 1. 2. 3, ep. 1. 2; glyconei qui vocantur cum pherecrateis str. 4. 5, ep. 3. 4; itaque str. 2—5 fere = ep. 1—4 (Wil.).

str. v. 2 prior choriambus in str. solutam habere vid. ultimam syll., etsi facile est *ἱρὰν* scribere. — v. 4 acatalectus est in ant., catal. forma traditus in str., sed perperam ut vid., v. adnot.

III. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος* quod epodum attinet; sed in str. peculiare genus numerorum est, cf. praef. p. XXXIX sq. In arsibus et stropharum et epodorum syllabae breves abundant; etiam responsionis q. d. maior licentia est.

str. v. 1 tribrachys altero loco est in str. β′. ζ′. — 2 et 3 ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –, ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ant. ε′, sed corrupte ut vid. — v. 2 in ant. ζ′ anapaesto finitur, v. praef. p. XXXIX.

⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑-
– ⏑ – ⏑̄ ⏓|⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Epodi.

⏓ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –-
– ⏑ –, ⏓ – ⏑ – |
– ⏑ – ⏓, – ⏑ –-
–, – ⏑ ⏕ –, – ⏑ – ∧ |
⏕ ⏑́ – ⏓, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – ∧-
– ⏑ – ⏓, – ⏑ ⏓ ∧

IV. ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Strophae.

⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –-
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ∧
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ –, – ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ⏑, – ∧
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, – ∧
⏑ –, – ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ∧
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, – ⏑, ⏑ –
– ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – ∧

---

v. 3 cum 4 arte conexus est (inde syllaba finalis illius semper brevis est), sed quartus post quintam syllabam hiatum admittit in ant. ζ′ (ante Ἱέρων); item in ant. ε′ (ante idem Ἱέρων), ubi antecedit brevis syllaba. V. praef. p. XXVII. Quarta eiusdem syll. producta est in str. β′ et in ant. ε′, sed utrobique facilis est correctio. Notabile autem quod omnes quattuor versus undenarum syll. sunt.

Epodi ex tribus periodis binorum membrorum constant. Theses in binas breves dissolutae sunt γ′ v. 4 (in nomine proprio) et ϛ′ v. 5.

IV. *Κατὰ βακχεῖον εἶδος* ut in II, sed admixtis dactylis (vv. 3. 5 sq.), neque diiambi cum choriambis iuncti comparent. — de 4 init. v. comm.

V. ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Strophae.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓, |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, -
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑̄ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏓ Λ̄ |
– ⏑ – –, – ⏑ – –, -
– ⏑ – (⏓), – ⏑ – Λ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ – – -
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, (–) -
– ⏑ –, – – ⏑ ⏓ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ -
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, (⏓) -
– ⏑ –, – – ⏑ ⏓

Epodi.

– – ⏑ ⏑, – ⏓ ⏑ –, – – ⏑ –, ⏓
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –

V. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* In strophis non sunt ita multae syllabae ancipites, sed plures in epodis (str. v. 2 in ant. δ' et 9 in str. β' facile corriguntur; v. 4 syll. 4 ab extr. brevis est str. ant. α' ant. β'; v. 13 ultima syll. brevis est in ant. α', ubi facile corrigitur; v. praeterea infr. ad 8; in ep. γ' 6 init. facile corrigitur).

str. constat e sex periodis binorum membrorum et una trium. — v. 8 priorem pedem trisyllabum (– ⏑ ⊔) hab. in str. α'; – ⏑ – – est in ant. α'. β'. str. ant. γ', ant. δ'. ε', – ⏑ – ⏑ in reliquis. v. 11 unam syll. longam in fine additam hab. in str. ant. α' (itaque in rell. est ⊔ ⏑ – in v. 12); item 14 brevem in str. α', longam in ant. α' (in reliquis ⊔ ⏑ – 15, sed Λ – ⏑ – ant. ε', ubi antecedit brevis pro longa, v. praef. XXXVII). Cf. praef. p. XI sq. De – – ⏑ ⏑ – ⏑ – pro – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ant. ε', 9 v. ad v. 184. Versuum alia divisio est in 13 sq. str. α'.

Epodi parum certa est in periodos divisio. — v. 1 pes secundus est – – ⏑ – in α'. β'. γ', sed – ⏑ ⏑ – in δ'. ε'; v. 10

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, –
– ⏑ –, – – ⏑ –, – -
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, -
– – ⏑ –, – – ⏑ –, ⏓ – ⏑ ⏓ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓
– ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
⏓ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – –

VI. ΛΑΧΩΝΙ ΚΕΙΩΙ.

Strophae.

⏑ – ⏑ –, ⏑ – └─,
⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ – ⏓ |
– ⏑ ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – └─
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓ |
⏑ –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – -
– ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, –
⏑, ⏑ –, ⏑ –, └─

VII. [VII. VIII.] ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Periit pars media, ut neque antistrophae neque epodi initium certo compareat.

Strophae.

– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ [–
– – ⏑ –, – – ⏑ [– . . . . . .

---

primus est ⏑ ⏑ – – pro – ⏑ – – in δ'. V. praef. XXXVII. Etiam v. 5 in γ' traditur forma – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ | pro – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – | –, sed facile corrigitur; divisio versuum eadem est in α'. β'. Denique v. 3 in ε' (– – ⏑ pro – – ⏑ ⏑) una syll. quae deest certa ratione additur. — v. 10 periodo quae antecedit adiunxi, quia *ἀελλοδρόμαν* v. 39 pro *-μον* ideo dictum videtur, ne esset brevis pro longa.

VI. *Κατὰ βακχεῖον εἶδος*, cf. II et IV; praef. p. XLIII.

VII. *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος*. Constitisse vid. carmen ex stropha antistropha epodo; antistropha periit; epodus fortasse post lacunam magnam initium cepit. V. tamen p. LII adn.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, [⏑ – . . .
. . . .
–] ⏑ – . . . .
– – ⏑ [⏑, – ⏑ ⏑] –, – – ⏑ –
– – ⏑ –, – [– ⏑] –, – – ⏑ ⏓ |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ –
– – ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –, -
– – ⏑ –, – [– ⏑] ⏑ [– ⏑ ⏑ –] –
–] ⏑ – –, [– ⏑] ⏑ [–, ⏑ ⏑ –] ⏓,
. . . .
. . . .
. . . . ⏑

* * *

(Epodus.)

– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ∧ |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
–, – ⏑ – –, – ⏑ ⏓ ∧ |
– ⏑ – –, – [⏑ – –, -
⏑ ⏑ – ⏑, – ⏑ └─,
– – ⏑ –, – [– -
⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– – ⏑ –, – – ⏑ [⏑, – ⏑] ⏑ –, – |
– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, [– ⏑] ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ [–, ⏑ ⏑] – –,
– ⏑ └─, – ⏑ ⏓ |
– – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ – –

Ep. v. 8 *ἐὼν* ut puto una syllaba; item v. 12 init. *θεοδότους* – ⏑ –, cf. ad IX str. 8, X str. 4; XII ep. 7. v. 11 scripsi *τέλεσας* pro libri *τελεσσ*[.

VIII. [IX.] ΑΥΤΟΜΗΔΕΙ ΦΛΕΙΑΣΙΩΙ.

Strophae.

– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
– – ⏑ – – – ⏑ – |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ – – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ – – – ⏑ ⏓ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– ⏑ – ⏓ – ⏑ ⏓ |
– – ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ – ⏓

Epodi.

(–) – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – ∧
– – ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ –, – – ⏑ –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –
–, – ⏑ – –, – ⏑ – ∧
– ⏑ – –, – ⏑ – –, –
– ⏑ – –, – ⏑ – –

VIII. [IX.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Syllaba anceps est in arsi str. 7, si recte restitutum est in ant. *β' εὐνᾶεῖ* (42); nam *κόραι* v. 9 eiusdem (44) facile corrigitur. Ancipitis mensurae est *εὐθαλὲς* v. 5.

Str. fort. periodis quattuor constat, sed inaequalibus: 1—2, 3—5, 6—7, 8—9.

Ep. periodos quattuor binorum membrorum habere videtur. Primi v. initium est in *α'* sec. A corr. – – ⏑, sed sec. A pr. – ⏑; illud firmatur epodo *β'*, de *γ'* et de tota re cf. praef. p. XII. — 1 extr. *Ταλαϊονίδαν* ut vid. *α'*; itaque scribendum *πολυζήλωτε ἄναξ* in *β'*.

IX. [X.] . . . . . ΑΘΗΝΑΙΩΙ.

Strophae.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏒
– ⏑ – (–), – ⏑ – ⏓ |
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔, ⏑ ⏑ ⊔
– ⏑ – –, – ⏑ – –,
⏕ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓,
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – –,
– ⏑ ⊔, ⏓ ⏑ – –, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – –

Epodi.

– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – Λ̄ |
– – ⏑ –, ⏓ – ⏑ –, ⏓ |
– – ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –, –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –, – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – Λ̄ |
– [– ⏑] ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– [⏑ –] –, – ⏑ – –, -
– [⏑ – –, –] ⏑ – –

IX. [X.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Est praeter morem frequens *συζυγία* (catalexis) intra membra: v. str. (5.) 6. 10. Dactylicae tetrapodiae quae vid. (6) non est alterum ap. B. exemplum. Periodorum divisio propter brevitatem carminis lacunasque incertior est.

Str. 5. 6 mutanda erat versuum divisio; est enim post syll. octavam (septimam) v. 5 hiatus in ant. *α'*. *στρ. β'* ant. *β'* (i. e. fortasse ubique); contra post duodecimam (undecimam) non finitur verbum ant. *α'* str. *β'* ant. *β'*. — Quarta syllaba versui 5 detracta in ant. *α'*. — De v. 8 init. v. praef. p. XXXVI. — Versus 10 quarta brevis esse vid. in str. *α'*, v. praef. (⏑ ⏑ – – pro – ⏑ – –); eiusdem quinta ab extr. correpta in ant. *α'*, sed haud difficile corrigitur, v. adnot.

X. [XI.] ΑΛΕΞΙΔΑΜΩΙ ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΩΙ.

Strophae.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – -
– ⏑ –, – – ⏑ –, ⏓
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, -
– ⏑ – ⏓, – ⏑ – –, |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔ -
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ – ⏓
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, -
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ – ⏓ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – -
– ⏑ –, – – ⏑ –, –

Epodi.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, –
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏓
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ -,
– – ⏑ –, – – ⏑ ⏓, -
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –,

X. [XI.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Arses ancipitis mensurae intra membra sunt in str. 4. 9. 12, ep. 8. Stropharum periodi esse septem vid., ex quibus unam efficiunt vv. 8 sq.; epodorum incerta divisio.

Str. v. 4 init. ⏑ ⏑ ⏑ – vid. esse in ant. *β'*, sed synizesis potius statuenda. (1 *στρ. β'* scrib. *ἐφόβησεν.*)

Epod. v. 2 in *γ'* traditam habet formam – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – –, quae emendanda vid., v. ad v. 114. — v. 7 in *α'* est – – ⏑ – – – ⏑ –, in *β'* – – ⏑ – – – ⏑ ⏑, cum syll. ancipiti; at in *γ'* *Κάσαν παρ' εὔυδρον πρόγο*|, tum 8 *νοι ἐσσάμενοι.* V. supra p. XXVI sq., et infra adnotat. ad v. 119 sq.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ ⏓, |
– ⏑ – –, – ⏑ – –, – ⏑ – ⏓,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⊔ -
– ⏑ – –, – ⏑ – –

XI. [XII.] ΤΕΙΣΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ.

– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, -
– – ⏑ –, –
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ – – |
– – ⏑ –, – – ⏑ –, – – ⏑ –
– – ⏑ –, – – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,

* * *

XII. [XIII.] ΠΥΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ.

Strophae.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏓ – ⏑ –, ⏓ |
– ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏒ |
– ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓, |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓
– ⏑ – –, – ⏑ – -
–, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – -
⏓, – ⏑ – –, |

XI. [XII.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Versus octavus idem est atque primus; itaque ibi fort. antistrophae initium fuerit.

XII. [XIII.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.* Peculiare membrum est str. 3: – ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏒, cf. praef. p. XXXVIII. Arses ancipitis mensurae sunt in str. 2. (3.) 4. 8. 12, ep. 1. 3. 7 (duae). 8. 9. Periodi aegre distinguuntur, et videmus in stropha certe quosdam dimetros (3. 4) extra periodum collocatos esse.

str. v. 3 – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ut vid. in str. γ'; nempe *πανθᾰλής* est v. 229. — vv. 6 sq. in ant. γ' in unum contracti sunt, non sine gravi corruptela.

– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ –
–, – ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓

Epodi.

– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏓ – ⏑ –,
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –
⏓ – ⏑ –, –
– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –
–, – ⏑ – –, – ⏑ – Λ |
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏒
– ⏑ – ⏓, – ⏑ – ⏓, – ⏑ ⏓ Λ |
– ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – ⏓, –
– ⏑ – ⏓, – ⏑ – –

XIII. [XIV.] ΚΛΕΟΠΤΟΛΕΜΩΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ.

Strophae.

– ⏑ – –, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ – –
–, – ⏑ – –
– ⏑ – –, ⏒ ⏑ – –, –
– ⏑ – –, – ⏑ – ⏑,
–] – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, – –
–] ⏑ –, – – ⏑ –, –
–] ⏑ –, – – ⏑ –

Epodi.

–] – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏒] – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, –

Epod. vv. 3 et 4 in unum contracti sunt in ε'. — 2 init. ⏑ in ε'? — 5 pes quinque syllabarum (– ⏑ – ⏑ ⏑) esse videtur in δ', cf. praef. p. XXXVI. — 7 in β' primus pes est *κυάνεον νέ-*, incerta ut vid. mensura vocalis *υ* (*ῡ* Pind. Ol. 6, 40 al.; *ῠ* Eur. I. T. 7, nisi ibi quoque synizesis est); sed non est Bacchylidis dissolvere theses, cf. praef. p. XXXVI; itaque *κῡάνε͜ον*.

XIII. [XIV.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.*

Str. v. 3 pes alter ⏑ ⏑ – – est in str., – ⏑ – – in ant.; cf. praef. p. XXXVI.

– ∪] – –, – ∪ ∪ –, ‐
– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –
(∪?) – ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– – ∪ –, – – ∪ –, – ‐
– ∪ ∪, – ∪ ∪ –, –
– ∪ – –, – ∪ – ∪, [– ∪ – –]

B. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

XIV. [XV.] ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

Strophae.

– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, ⏓ – ∪ – |
⏓ – ∪ –, – – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ –, – – ∪ –
– ∪ – –, – ∪ – –, – ∪ – –,
– ∪ ∪ –, ∪ ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼
– ∪ – –, – ∪ – –, – ∪ – ⏓

Epodi.

– – ∪ –, – – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ –, – – ∪ –, –
– ∪ – –, – ∪ ∪ –, ∪ ∪ – ⊼
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –, –
– ∪ –, – – ∪ –, ‐
– – ∪ ∪, – ∪ ∪ –,
– – ∪ –, – – ∪ –, ∪

XV. [XVI.] ΗΡΑΚΛΗΣ.

– – ∪ ∪ – ∪ – |
– ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ –

Ep. 5 *Κλεοπτολέμῳ?* Non est alterum in hoc carmine correptae arsis certum exemplum.

XIV. [XV.] *Κατ' ἐνόπλιον εἶδος.*

Ep. 7 in γ' traditum *ὤλεσεν* pro *ὤλεσσεν*, brevi syllaba quinta.

XV. [XVI.] *Κατὰ δάκτυλον* ut videtur, certe magna ex parte; sed est maxima numerorum obscuritas.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏒(?) ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – | – ⏑ ⏒ |
– ⏑ ⏑ ⏑ – – |
– ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ – – –
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Epodus.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – – – |
– – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ [⏑ ⏑ ⏑] – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –

Str. v. 4 init. in str. deperditum, in ant. est *ἵκετο*, i. e. aut – ⏑ ⏑ aut ⏑ ⏑ ⏑ (cf. *ὕφανεν* brevi prima v. 24). — 5 clausula in ant. – ⏑ ⏑ – – – – (*εὐρυνεφεῖ Κηναίῳ*), in str. *ἀνθεμόεντι Ἕβρῳ*, cum syll. brevi et hiatu. — 8 ante tertiam a fine syll. hiatus est certe in ant.; itaque num hae tres syll. per se membrum effecerunt? — 11 init. in str. – ⏑ *τόσσα*, sed facile corrigitur. Idem pes ⏑ ⏑ ⏑ – – – est in ep. v. 5.

Ep. v. 2 aut *ταλαπενθέ͜α* ⏑ ⏑ – – (sine hiatu; nam *Ἰόλαν* digamma habet) aut *ταλαπενθέα* ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄, cf. v. 7. Sed etiam coniungi possunt 1. 2: – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑͜⏑. — v. 10 scholio *ποταμῷ* corruptus; v. adnotat.

XVII. ΗΙΘΕΟΙ Η ΘΗΣΕΥΣ.

Strophae.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏖ (⏑) – ⏑ – ⏒ -
– – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – (–)· ⏑ ⏑ ⏑ ⏓ |
– – ⏑ ⏖ – – ⏑ ⏑ -
⏑ – ⏑ – (–) – ⏑ – – -
⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – –
⏒ – ⏑ – – ⏑ ⏑ (⏑)
⏖ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ -
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏒ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏓ ⏒ – ⏑ – -
⏑ – ⏑ ⏖ – ⏑ – (⏑) -
⏒ – ⏑ – – ⏑ ⏓ |
– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – (⏑) – -

XVII. De numerorum genere obscuriore v. praef. p. XLVI v. Wilamowitz, Gtg. Gel. Anz. 1898 p. 137 sqq. Videntur diiambi esse plerique; distinxi ep. 1—7. 17—20. Saepissime versus et numero syllabarum et mensura inter se discrepant.

Str. 2 octava syll. deest in str. β', vel si *Μίνωϊ* scripseris cum K., habebis exitum – ⏓ ⏑ – ⏑ pro – ⏑ – ⏑ – ⏑. In ant. β' *ἐξόπιϑεν* facile in *-ϑε* corrigitur. — 3 ant. β' *Ἀϑαναίων*. — 4 quarta syll. deest in ant. β'. Sexta longa est in str. α', sed correctio facilis. — 6 quinta syll. non est nisi in str. β' (mutat K.). — ultima syllaba soluta vid. in ant. β'; rectius eam syll. proximo v. adiunxeris eidemque unam syll. synizesi detraxeris. — 8 str. α' *κνίσεν τε Μίνω* (*Μίνωϊ K.*) *κέαρ* | *ἰμ.*, it. str. β' *εἶρεν τε Θησεῦ τάδε* | *μὲν*; sed ant. α' *μιγεῖσα Φοίνικος ἐρα|των.*, ant. β' *φέρον δὲ δελφῖνες ἐναλι|ναέται* (*ἁλιναιέται K.*; scripsi *ἐνα|λιναέται*). — 11 tertia syll. brevis est in ant. β', quo loco finis vocabuli est in str. β' ant. α'. β', fort. et in str. α'. Sed cum ibid. v. 12 a duabus brevibus incipiat, utramque offensionem facili transpositione tollas, v. comm. — 13 ant. β' *ἔδεισε Νη-*, ⏑ – ⏑ – pro ⏑ – – ⏑; *K. ἔδεισεν*, ⏑ – – –. — 14 ultima syll. deest in ant. α'; in str. β' exitus est – – ⏑ pro – ⏑ – ⏑; sed facile scribitur *ἠΰδενδρον*. — 16 paenultima syll. non est nisi in ant. α' *πολέμαρχε Κνωσσίων*; ibd. est in 17 init. *κέλομαι* pro ⏒ –. V. comm.

(⏑) ⏒ – ⏑ – ⏑ ⏓ |
⏒ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – (⏑) ⏓ |
⏒ – ⏑ ⏕ ⏕ ⏑ – ⏑ – |
(⏒) ⏕ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ – – ⏑ –
– ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏕ – ⏑ –

Epodi.

⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –, ⏗
⏑ –, ⏑ – ⏑ –
⏗ ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –
⏗ ⏑ ⏕, ⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏑ – ⏒ Λ
⏑ – ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –
(⏑) – ⏑ –, ⏗ ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –
⏗ ⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –, – |
– – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
– ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – ⏑ – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑ – – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – |
– ⏑ – ⏑ – –
⏑ – ⏑ – (⏑) – ⏑ ⏕ – ⏑ –
⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ ⏕, – ⏑ ⏗
⏗ ⏑ ⏕, ⏗ ⏑ –, ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑, ⏗ ⏗
⏑ – ⏑ –, ⏗ ⏑ –, ⏗ ⏑ –

---

19 in. *ἀμβρότοι'*, ut vid. (aut *-τον*), cf. ad 3; ep. 17. — in extr. – ⏑ – pro – ⏒ ant. β', sed mutavit K. — 20 – – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – pro ⏓ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ant. β'. — 21 init. ⏑ ⏑ ⏑ – str. α' ant. α'; ⏑ – ⏑ – str. β', – – ⏑ – ant. β'. — 22 *ἴσχειν* pro – ⏑ in str. β' facile corrigitur. — 23 quinta syll. longa traditur in ant. β', sed certa correctio.

Epod. 6 prima syll. deest in α' (mutavit in β' K.). — 16 quinta syll. deest in α' (addidit K.). — 17 *παιάνιξαν* β', cf. str. vv. 3. 19. — 20 *θεόπομπον* ut vid. β'.

XVII. [XVIII.] ΘΗΣΕΥΣ.

Strophae.

⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –, –
⏓, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⌊—
⏑ ⏑ ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, – -
–, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, —┘
⏖ ⏒, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – -
– ⏒, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, –
⏒, – ⏑, – ⏑, ⌊—
– –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ ⏓ |
– ⏑, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, –
–, – ⏑, ⏑ –, ⏑ ⏓ |
– ⏒, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, –
⏓, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ – |
– ⏓, – ⏑, ⏑ –, ⏑ – -
– ⏑, – ⏑, – ⏑, ⌊—
– –, – ⏑, ⏑ –, ⏑ –, ⏑ –, ⌊—

XVIII. [XIX.] ΙΩ.

Strophae.

⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑
– ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ -
– ⏑ –, ⏑ – ⌊— |
⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ (⏑?) –, -

XVII. [XVIII.] *Κατὰ βακχεῖον εἶδος*, i. e. fere glyconei formaeque cum his coniunctae. Cf. praef. p. XLIII.

v. 1 *ἦλθε* pro – – str. *β′* facile corrigitur. — 5 catalecticus est in str. *γ′*, cf. simile exemplum in II, 4; praef. p. XLIV; verum non magis quam illic abest corruptelae suspicio. — 6 in *δ′* pro – ⏒ – ⏑ ⏑ est – – ⏑ ⏑ –, nisi corrigas *πέρι* pro *ὕπερ*, cf. comm. — 9 in *α′* corruptus sed certa ratione emendatus; it. in *β′*; it. in *β′* 13, in *γ′* 10, in *δ′* 8.

XVIII. [XIX.] Prosodiaci cum diiambis esse vid. str. 1—14, cf. praef. Reliqua strophae obscuriora, item epodus, cuius praeter primum et ut vid. quartum decimum nullus v. integer servatus est. Rarae sunt arses longae per totum carmen (str. 8. 11. 17; ep. 5. 12?).

str. 5 in ant. *ἄκοιτον ἄϋπνον ἐόν|τα*, ut aut syllabarum numerus a stropha discrepet, aut *ἐ͜όντα* sit agnoscendum.

⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
⏑ – ⏑ –, ⏑ – –┘
– – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –,
– ⏑ ⏑ –, ⏑ – ⏑ –, ⏑
– ⏑ –, ⏑ – └– |
– – ⏑ ⏑, └– ⏑ –, ⏑ – └–
⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ ⏓ |
⏑ – ⏑ ⏑, – ⏑ ⏑ –, ⏑ ‖
– ⏑ –, ⏑ – ⏑ – |
⏒ ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
– ⏑ – ⏑ – –
– – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓ |
– ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Epodus.

⏑ – ⏑ –
– ⏑ – ⏑ ⏑ – . . . . . .
⏑ – ⏑ – ⏑ – . . . . . .
– ⏑ ⏑ – ⏑ . . . .
– – ⏑ – ⏑ – [⏑ . . .
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ . . . . .
⏑ – ⏑ – ⏑ [⏑ – . .
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – . . .
⏑ – – ⏑ – [– . .
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ [–
⏑ – ⏑ ⏑ – . . . .
⏓ – ⏑ ⏑ [– . . .
– ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ ⏑ . . . .

---

15 Init. str. *τιην*, ant. *Ἄργον ὅ-*; illud corruptum plerisque vid.

Ep. 12 *Κἄδμος* ut Pind. P. VIII, 47??

XX. ΙΔΑΣ.

– – ⏑ ⏑ . . . . .
– – ⏑ ⏑ [– ⏑ . .
– – ⏑ ⏑ – . . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓ . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – [⏑ . . .
– – ⏑ ⏑ – . . . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – . . . . .
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – [– . . . .
– – ⏑ ⏑ – ⏑ [⏑ – . . .
– – ⏑ ⏑ – [⏑ . . . .
– – ⏑ ⏑ – ⏑ . . . . .

XX. Vid. prosodiaci vel enoplii fuisse; est omnium horum versuum simile initium. Sed ne unus quidem integer servatus est.

BACCHYLIDIS CARMINA.

I.

⟨αργειωι κειωι   ισθμια⟩

(desunt ut vid. paginae duae)

Col. I. (desunt v. ut vid. II.)

(a)]σαγορᾱι[
].ἀ̣λουδετ[
]ᾱλάκατοσ[
]δ' επὲυναν̣[
]α·προσφωνε|.|τεν[
]σαινουσ' οπ|ι
].ε̣ν̣τεροµ|αι
]φά̄κειδῠ¦ᾱι
]ενίᾱι
]υ̣γετ|.|παµπα̣[
]α̣σ
]οµοι

(desunt v. ut vid. VIII)

(b)]ε̣οσ[
]ν̣πυκ[
]γοικω̣[

I. De condicione pristinoque ambitu carminis v. supra p. XLVII sq.

(a) Est frg. K. 5, quod e duobus composuit K. Hic collocavi propter numeros. — 1 super Ā ductus est e superiore v., Φ litt. ut vid. indicans. — σαγορᾶι nunc et. K. — 5 affert (ut vidit K.) Apollonius de pron. 368 A (p. 84 Schneid.): ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· _ _ προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις (corr. ἐπινίκοις) Βακχυλίδης (frg. 8 Bgk.). — 7 ε̣ν̣τεροµαι K., qui litt. εν fere certas esse dicit.

(b) Est frg. K. 13, quod et ipsum propter numeros hic collocavi. — 1 τ̣ο̣σ K. — 2 vel µπυκ. — 3 prox. litt. post ω̣ fort. φ fuit.

A. ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

I.

⟨ΑΡΓΕΙΩΙ ΚΕΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗΙ (?) ΙΣΘΜΙΑ.⟩

(desunt pericopae III?)

(des. v. II.) (στρ. δ′)

(a) – ⏑ ⏑ –]σαγορα̣
– – ⏑ ⏑ κ]αλοῦ δὲ τ[⏑ – –
– ⏑ ⏑]αλάκατος
– –]δ' ἐπ' εὐνὰν [– ⏑ –
– –]α· προσφώνει τέ νιν
– ⏑ –]σαίνουσ' ὀπί·
⏑ ⏑ – – –]ντερομαι (ἀντ. δ′)
⏑ ⏑ ἀμ]φάκει δύα̣
– ⏑ ⏑ –]ενία̣
– – ⏑ ⏑ φε]ύγετ[ε] πάμπα[ν
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑]ας
– – ⏑ – – –]ομοι

(des. v. II)

(des. v. VII) (ἐπ. δ′)

(b) – – ⏑ –]ε̣ο̣ς
⏑ ⏑ – – –]ν̣πυκ ⏑ – (στρ. ε′)
⏑ ⏑ –]γοικω ⏑ –

I. de inscr. v. supra p. XLVII; it. de argumento ad quod frg. a b c pertinuerunt.

(a) 2 καλοῦ aut κάλ' οὐδὲ Bl. — 3 velut γραῖα φιλαλάκατος. — 4 cf. ὕπνον b 5. — 5 προσφώνει vel προσφωνεῖ K.; νιν = αὐτούς, v. Apollon. — 6 velut μαλθακᾷ]. — 7 στέρομαι negat legi posse K.; vid. (μ]ὲν) τείρομαι agnoscendum esse (cf. δέρω δείρω). De versuum divisione cf. b, 10; supra p. XXXIII. — 9 γήραϊ καὶ πενία̣?

(b) 1 v. col. II, c, 6.

]αγορᾱ
]μελιφρονοσῢ[
]έρᾱν
]κ̣α̣λ̣ανπολιν
]οιμενόι
]ω̣.ηροισαλοσ[
]υ̣γαισᾱελ..υ̣
]ιδ̣|ελεων
]ιν

Col. II. (desunt v. VII)

.....α̣φ̣θ̣ε̣[
..ν̣τριτάτᾱιμε̣[
..έρᾱιμινωσαρ̣...|σ
..υθεναιολοπρ...|νοισ̣[
ν̣αυσιπεντηκοντ.|συν̣
κ̣ρητωνομιλωι
.ιοσευκλειουδεε
.ατιβαθυζωνονκορ|αν
.εξιθέανδαμασεν|·
.αιοιλιπενημισυλα|ων
.ν̣δρασαρηΐφιλουσ
..σινπολυκρημνον̣|χθονα
ν̣ειμασαποπλεωνω̣..|τ' εσ

---

7 κ̣α̣λ̣αν] ita K.; ipse vel α̣ν̣αν vel α̣μαν agnovi. — 8 ante οιμ reliquiae sunt veluti litt. γ vel τ. — 9 inter ω (ν̣ K.) et η vid. reliquiae esse litt. B. — 10 pro γ ego ρ̣; ι add. corr. — 11 sq. extr. hic collocavi frg. 16, *a* K.

Col. II. Est frg. K. 1, quod ex maiore et altero parvo (quod hab. exitus versuum 3—16) coniunxi, aptavique huius parvi ope ei paginae quae ap. K. prima est. — 1 λ̣ vel α̣. — 2 ante ν vel duae litt. vel tres. — ι ad ᾱ add. corr. (A[1]?). — post με̣ ! (ν?). — 9 .εξιθέαν] pro N pr. ΔΙ.

– ∪ ∪ –]αγορα
– – ∪]μελίφ|ρονος ὕ[π|νου
– ∪ ∪ – ∪]έραν
– – ∪ –]καλὰν πόλιν
– – ∪ – –]οιμεν οἴ-
δμασσι λ]ωβηροῖς ἁλός
∪ ∪ α]ὐγαῖς ἀελίου (ἀντ. ε′)
∪ ∪ – –].ιδελεων
– ∪ ∪ – ∪ ∪]ιν
(des. v. V)
(des. v. II) (ἐπ. ε′)

(c) – ∪]αφθε[– ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
σὺ]ν τριτάτᾳ με[∪ – –
ἁμέρᾳ Μίνως ἀρ[ῆο]ς
ἤλυθεν αἰολοπρύμνοις
ναυσὶ πεντήκοντα σὺν Κρητῶν ὁμίλῳ·
Διὸς Εὐκλείου δὲ (ϝ)έκα- (στρ. ϛ′)
τι βαθύζωνον κόραν
Δεξιθέαν δάμασεν·
καί (ϝ)οι λίπεν ἥμισυ λαῶν,
ἄνδρας ἀρηϊφίλους,
τοῖσιν πολύκ|ρημνον χθόνα
νείμας ἀποπ|λέων ᾤχετ' ἐς
Κνωσὸν ἱμερτὰν πόλιν

---

4 οἰκωφελής? — 5 cf. a, 4; frg. 4, 13 sq. (K.). — 8 sq. restitui, quamquam nunc nusquam legitur λωβηρός.

(c) 2 aut ἐν, quamquam id parum pro spatio; ad σὺν cf. X, 23. K. ὧ]ν — με[τέπειτα: sed non vid. T post με fuisse. — 3 ἀ[γυιὰ]ς K., ἀγανὸς Platt. — 5 in duos versus discerptus est. — 6 εὐκλείτου Herw.; sed cf. Εὔκλειος mensis nomen; τὰ Εὔκλεια. De versuum divisione (it. 14 sq.) v. supra p. 21. — 13 κνωσσον correxi, cf. XVI, 120; Kühner I, 1^3, 270.

κνωσσουΐμὲρταν . . |λι̣ν
·ασιλευσευρωπι[
. . . δ̣ε̣κατωιδ' ευξ . . . |ο̣ν
. . . . κ̓ ευπλοκ[
. . . . εκυδε̣[
. . . . πρ̣υτα[
. . . . φα̣ν̣[
(deest v. I)
]. οντο . [
]εσσιναν[
]τοναυτ[
]αλλαισιν[|]ασινιππουσ
]δ' ετε̣[
]γονώτ̣[
τοι̣[|]π̣λ̣[
κᾱλ[|]ξ̣ανθυγατρες
Col. III (I) πολ . . . . υ̣βαθυ
δειελοι̣ . . . . σ̣μενγενος
επλε . . . . ροχειρ
αργειο̣ . . . . λεοντοσ
θυμο . . . . . . οποτε
χρεῑ̣ . . . . . β̣ολοῖμαχας·

---

15 *ευρωπιδ* pr.; transfixum est *Δ* (sec. K. corr. in *Α*). — 16 *δεκατω* pr., corr. A[1]. — 22—28 med. = frg. 15 K.; 25 extr. = frg. 24 K.; 28 sq. init. = 16 *b* K.; denique 29 extr. = 34 K., huius quidem locum monstrante colore (cf. in ectypo fr. I[b]) neque forma ab anfractibus chartae qui in col. III sunt discrepante.

Col. III. 2 *διελο* pr., *ε* („aut *η*" K., sed certe I non transfixum est) add. A[3]. — post ΛΟ Ι, ex Ν puto relictum. — non recte dixi (in Lit. Centralbl. 1897, nr. 51/2) ante *μεν* reliquias litt. Υ esse. — 6 obscurius initium; sed fuisse vid. ante *χ* nihil nisi A a corr. transfixum (K.). acc. super *ει* circumflexus fuerit (K.). — *β̣* et. K. fere agn.

βασιλεὺς Εὐρώπιος· ἐν (ἀντ. ϛ')
δεκάτῳ δ' Εὐξάντιον
μηνὶ τέ]κ' εὐπλόκ[αμος νύμ-
φα φερ]εκυδέ[ϊ νάσῳ
– ∪ ∪ –]πρύτα[νιν
(desunt v. III)

– ∪ ∪]εσσιν αν[∪ – (ἐπ. ϛ')
– – ∪]τον αὐτ[∪ ∪ – –
– ∪ –]ἄλλαισιν [∪̄ –]ἄσιν ἵππους
– ∪ ∪ –]δ' ετε[– –
– ∪ – – –]γονώτ[–
τοι[∪ ∪ – ∪ ∪ – –
κᾱλ[∪ – – – ∪ – –]ξαν θύγατ'ρες
(d) πολ[υ – – –]ν βαθυδεί- (στρ. ζ')
ελον· [ἐκ τᾶ]ς μὲν γένος
ἔπ'λε[το καρτε]ρόχειρ
Ἀργεῖος [∪ – ∪] λέοντος
θυμὸ[ν ἔχων], ὁπότε
χ'ρεῖ[όν τι κερ]βολοῖ μάχας,

14 Εὐρωπίδ[ος K.; sed v. Ἀλκμήνιος V, 71. — ἐν] τῷ K. — 16 sq. κούρα K. — 17 φερεκυδέ[α παῖδα K. Cf. XII, 149, quamvis parum is locus probet. — 18 ἐσσόμενον] Ludwich.

1 πολυ – – – epitheton vel Cei vel unius ex eius insulae oppidis. — 1 sq. mutavi versuum divisionem ut supra et infra. — 2 suppl. Bl.; ad μὲν cf. IX, 47. Pind. Ol. I, 77 (75). XIII, 60 (58) al. — 4 Ἀργεῖος] v. supra argum. — de leone quodam magno fuit fabula Ceorum, v. Preller-Robert, Mythol. 457. — 5 Bl. Nairn Cr. Herw. — 6 Bl. (κερβολεῖν = κερτομεῖν; Hom. Π, 261; τι, sive canis sive homo). Ipsum vero poetam κερβόλλοι dedisse puto, cf. praef. p. XII. Pro raro χρεῖον primo ἀχρεῖον vulgare fuit.

ποσσι.....φρο...ατριων
τ’ουκ...........αλων
τοσαπα|ν[
τοξοσα|πο.........ν
αμφιτ’ιατ|ο[
ξεινωντε..λᾱνορι...αι·
.υδελαχων.αριτων
πολλοιστεθ..μασθεισβροτων
α.ων’ελυσεν.εντεπαι
δασμεγαινη.ουσλιπων·
.ωνεναοικ..νιδασ
υψιζυγοσΐσ..ιονικον
θηκεναντ...ργεσιᾱνλιπαρωντ’αλ
λωνστεφαν..επιμοιρον
φαμικαιφασω..γιστον
κυδοσεχειναρεταν·πλου
τοσδεκαιδειλοισινανθρωπωνομιλει
εθελειδ’αυξεινφρενασ
ανδροσ·οδ’ευερδωνθεουσ
ελπιδικυδροτέρᾱι
σαινεικεαρ·ειδ’υγιεΐᾱσ
θνατοσὲωνελαχεν
ζωειντ’αποικέιωνεχει
πρωτοισεριζειπαντιτοι
τερψισανθρωπωνβιωι

9—11 adiunxi parvulum frg. (ap. K.). — 11 alterum ι supra v. add. A[1]. — 12 τε vel τι. — τιμαι cum reliquiis convenit. — 20 επιμοιρων pr., corr. A[3]. — 21 φάσω — 23 aff. Plut. Mor. 36 C (ubi φάσωμεν πιστὸν κῦδος κτἑ.). — 23 ανθρωποισ pr. sec. K., corr. A[1]. — 24 coronidi non erat post h. v. locus. — 27 υγειασ pr., ι add. A[2]. — 28 ελακεν pr., corr. A[1]. — 29 εχειν pr., corr. A[1]? — 30 πρωτοσ pr., ι add. A[1]?

ποσσί[ν τ' ἐλα]φˈρό[ς, π]ατˈρίων
τ' οὐκ [ἀπείρατος κ]αλῶν,
τόσα Παν[θείδᾳ κλυτο]τό- (ἀντ. ζ')
ξος Ἀπό[λλων ὤπασε]ν,
ἀμφί τ' ἰατορίᾳ
ξείνων τε φιλάνορι τιμᾷ·
εὖ δὲ λαχὼν Χαρίτων
πολλοῖς τε θαυμασθεὶς βροτῶν,
αἰῶν' ἔλυσεν πέντε παῖ-
δας μεγαινήτους λιπών.
τῶν ἕνα (ϝ)οι Κρονίδας (ἐπ. ζ')
.‿ ὑψίζυγος Ἰσθμιόνικον
θῆκεν ἀντ' εὐεργεσιᾶν, λιπαρῶν τ' ἄλ-
λων στεφάνων ἐπίμοιρον.
φαμὶ καὶ φάσω μέγιστον
κῦδος ἔχειν ἀρετάν, πλοῦ-
τος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.
ἐθέλει δ' αὔξειν φρένας ἀν- (στρ. η')
δρός, ὁ δ' εὖ ἔρδων θεοὺς
ἐλπίδι κυδροτέρᾳ
σαίνει κέαρ· εἰ δ' ὑγιείας
θνατὸς ἐὼν ἔλαχεν,
ζώειν τ' ἀπ' οἰκείων ἔχει,
πρώτοις ἐρίζει· παντί τοι
τέρψις ἀνθρώπων βίῳ

---

7 ἐλαφρός Nairn Housm. (-οῖς K.). — 8 ἀπειρ. Jebb (ἀπεζεύχθη vel ἀπεπλάγχθη Wil.); καλῶν Bl. Housm. Wil., cf. II, 6. V, 51 (παλῶν K.). — 9 Πανθοίδα K. (it. II, 14). V. Fick-Bechtel Gr. Personenn. 229 (Mitth. des arch. Inst. 13, 410 nr. 1, 4). — 13 cf. Bergk Lyr. frg. adesp. 53 Μοισᾶν εὖ λαχέμεν. — 19 cf. 25. — 25 θεὸς Richards.

επεταινοσφινγενου
..υπενίᾱστ’ αμᾱχάνου
ἴσονοτ’ αφνεοσϊ
μέιρειμεγαλων·ὅτεμειω[
Col. IV (II) παυροτερωντοδεπαν
τωνευμαρεῖνουδενγλυκυ
θνατοισιν·αλλ’ αιειταφευ
γονταδιζηνταικιχειν
οντινακουφοταται
θυμονδονέουσιμεριμναι
οσσονᾰνζώηιχρονοντονδελαχεν·τι
μαν·αρεταδ’ επιμοχθοσ
.....λεὺτᾶθεῖσαδ’ ορθωσ
......ạιε͡υτεθανηιλει
......ζηλωτονευκλέιᾱσα...μα

II.

Τωι αυτωι

α.....σ̣εμνοδότειραφημᾱ[
εσ̣κ....ερανχαριτω
νυμ..φερουσ’ αγγελίᾱν
οτιμ..ασθρασύχειραρ
γεῖο..ρατονικᾱν

---

37 ευμαρεῖ pr., ν add. A². — 45 init. ν pro αι K., non recte ut vid. — λει om. pr., add. A².

II. inscr. minoribus litt. ante v. 1 adscr. A²? — 4 ante AC in infimo versu paullulum atramenti exstat, quod ad Λ trahit K.

ἕπεται νόσφιν γε νόσων (*ἀντ. η′*)
πενίας τ' ἀμαχάνου.
ἶσον ὅ τ' ἀφ¹νεὸς ἱ-
μείρει μεγάλων ὅ τε μείων
παυροτέρων· τὸ δὲ πάν-
των εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ
θνατοῖσιν, ἀλλ' αἰεὶ τὰ φεύ-
γοντα δίζηνται κιχεῖν.
ὅντινα κουφόταται (*ἐπ. η′*)
θυμὸν δονέουσι μέριμναι,
ὅσσον ἂν ζώῃ χρόνον, τόνδε λάχεν· τί
μάν; ἀρετὰ δ' ἐπίμοχθος
μέν, τε]λευταθεῖσα δ' ὀρθῶς
ἀνδρὶ κ]αὶ εὖτε θάνῃ λεί-
πει πο]λυζήλωτον εὐκλείας ἄγαλμα.

II.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Ἄ[ϊξεν ἁ] σεμνοδότειρα Φήμα *στρ.*
ἐς Κέον ἱεράν, χαριτώ-
νυμον φέρουσ' ἀγγελίαν,
ὅτι μ[άχ]ας θρασύχειρος Ἀρ-
γεῖος ἄρατο νίκαν·

32 *νουσων* correxi (it. Housm. Platt Wack. Chr.); cf. supra p. 1. — 37 *πάντων εὐμαρεῖν* i. q. *πάντα ἐν εὐμαρεῖ ἔχειν.* — 42 *τιμάν* praef. Jebb Crus., et cf. praef. p. XII. — 44 supplevi ap. K. (*ἐκτελ.* Wil.). — 45 Bl. (*ἄφθιτον* Jebb K.).

II. 1 Levi, Festa (*ἄϊξον, ὦ* K.). — 2 *ἱρὰν?* — 4 *Μέ]λας* (cf. adn. in pag. adversa) K.; *πάλας* Wil. (*μάχας* et. Festa). — *θρασύχειρος* Jebb (K.) propter antistropham, it. sed casu genetivo Wil., recte puto. V. praef. p. XLII. — 4 sq. *Ἀργεῖο[ν* K.

καλωνδ᾽ανεμνασενοσ᾽ενκλ . . . νωι
αυχενιϊσθμουζαθεαν
λιποντεσευξαντίδανα
σονεπεδειξαμενεβδομη
κοντα . . ν̣στεφανοισ . ν·
καλειδεμοῦσ᾽αυθιγενης
γλυκειαναυλωνκαναχᾶν
γεραιρουσ᾽επινῑκίοισ
πανθείδᾱφιλονυιον

III.

Ιερωνι συρακοσιωι ιπποισ . . . . πια

αρ|ισ|τοκ̣ᾰρπουσικελιασκρεουσ̣αν
δ . |μᾱτ|ραϊοστέφανόντεκουρ̣αν
υ̣|μν̣|ειγλυκύδωρεκλειοιθοᾱστ̣ο
. . . πιοδρόμουσϊερωνοσιππ . υ̣σ·
. εν| . τογαρσυνυπεροχωιτενικ̣ᾱι
. υν| . . λαϊαιτεπαρευρυδίναν
α̣λ̣| . . . . εινομένεοσεθηκαν
. λ̣βιον . . . . νκυρησαι·
θροησεδελ[
ᾶτρισευδαιμ[
Col. V (III) *οσπαραζηνοσλαχων*
πλείσταρχονελλανωνγερας

---

14 *πανθειδᾱι* pr., corr. A[1].

Inscr. ad laevam partem primorum vv. litteris minoribus scripsit A[3] (ut putat K.). — vv. 1—3 supplevi ope frg. 38[b] K. (*ισ — ματ — μν*). — 5 sqq. hic collocavi frg. 40 K. — 8 sqq. frg. initia versuum continens hic collocavit K. — 12 *γενοσ* pr., corr. A.[1]

καλῶν δ' ἀνέμνασεν, ὅσ' ἐν κλεεννῷ ἀντ.
αὐχένι (ϝ)ισθμοῦ ζαθέαν
λιπόντες Εὐξαντίδα νᾶ-
σον ἐπεδείξαμεν ἑβδομή-
κοντα σὺν στεφάνοισιν.
καλεῖ δὲ Μοῦσ' αὐθιγενὴς ἐπ.
γλυκεῖαν αὐλῶν καναχάν,
γεραίρουσ' ἐπινικίοις
Πανθείδα φίλον υἱόν.

III.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ

ΙΠΠΟΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑ.

Ἀριστοκάρπου Σικελίας κρέουσαν στρ. α'
Δάματρα (ϝ)ιοστέφανόν τε κούραν
ὕμνει, γλυκύδωρε Κλεοῖ, θοάς τ' Ὀ-
λυμπιοδ'ρόμους Ἱέρωνος ἵππους.
γένοντο γὰρ σὺν ὑπερόχῳ τε Νίκᾳ ἀντ. α'
σὺν Ἀγλαΐᾳ τε παρ' εὐρυδίναν
Ἀλ[φεόν, τόθι Δ]εινομένεος ἔθηκαν
ὄλβιον [γόνον στεφάνω]ν κυρῆσαι.
θρόησε δὲ λ[αὸς ἀπείρων· ἐπ. α'
„ἆ τρισευδαίμων ἀνήρ,
ὃς παρὰ Ζηνὸς λαχὼν
πλείσταρχον Ἑλλάνων γέρας

---

8 Εὐξαντίδα] Ceum, v. p. XLVIII; I, c, 15. — 9 ἑβδομ.] tot victorias Cei ex Isthmiis reportaverant. — Πανθοίδα K., v. ad I, d 9.

3 Κλεοῖ scripsi, cf. Pind. N. III, 83 (K.). — 5 σεύον]το K. — 5 sq. Νίκᾳ et Ἀγλ. Weil. — 7 τόθι Palmer ap. K. — Δεινομένευς K. — 9 λ. Ἀχαιῶν K. Cf. IX, 30; δῆμος ἀπείρων Hom. Ω 776.

οιδεπυργωθενταπλ.υτονμημελαμ
φαρε̣ιχρυπτεινσκοτωι·
βρυειμενϊεραβουθύτοισεορταισ·
βρυουσιφιλοξενιασαγυιαι·
λ̣α̣μπειδ᾽υπομαρμαρυγαισοχρυσοσ
υψιδαιδάλτωντριπόδωνσταθεντων
πα̣ροιθεναοῦ·τοθιμεγι..οναλσοσ
φ..βουπαρακασταλια.. ἐθροισ
δ.λφοιδιεπουσιθεονθ..ντισ
αγλαϊζέθωγαραριστοσ.λβων·
επεῖποτεκαιδα̣μασιπ.ου
λυδιασαρχαγέταν
ευ̣τετανπεπ̣[
ζηνοστελε.........σιν
σ̣άρ̣διεσπερσ̣α̣...............ατωι
κροισονοχρυσα̣[
φυλ̣α̣ξ᾽απολλων......ελπτονᾶμαρ
μ.λ̣ῶνπολυδ......ουκεμελλε
μιμνεινετιδ......ν̣αν·π..α̣νδε
χαλ̣..τειχέοσπ̣......θεναυ̣[

---

13 μελλη pr., μελαμ A[1]? — 14 φαρειν pr. (corr. A[1]?). — 15 ερα pr., ϊ add. A[3]? — 22 αριστον.λβον pr., corr. A[3]. — 23 certum επεῖ. — 25 ευτε K. — 28 superest initium litt. A. — 30 tertia litt. Λ, non Δ, ut puto.

οἶδε πυργωθέντα πλοῦτον μὴ μελαμ-
φᾶρέϊ κ'ρύπτειν σκότῳ."
βρύει μὲν ἱερὰ βουθύτοις ἑορταῖς, στρ. β'
βρύουσι φιλοξενίας ἀγυιαί·
λάμπει δ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς ὁ χρυσός,
ὑψιδαιδάλων τριπόδων σταθέντων
πάροιθε ναοῦ, τόθι μέγιστον ἄλσος ἀντ. β'
Φοίβου παρὰ Κασταλίας ῥεέθ'ροις
Δελφοὶ διέπουσι. θεὸν θεόν τις
ἀγλαϊζέτω, ὁ γὰρ ἄριστος ὄλβων.
ἐπεί ποτε καὶ δαμασίππου ἐπ. β'
Λυδίας ἀρχαγέταν,
εὖτε τὰν πεπ'[ρωμέναν
Ζηνὸς τελε[ίου νεύμα]σιν
Σάρδιες Περσᾶ[ν ὑπ' ἐκπίμπλαν στρ]ατῷ,
Κροῖσον ὁ χρυσά[ορος
φύλαξ' Ἀπόλλων. [τὸ γὰρ ἄ]ελπτον ἆμαρ στρ. γ'
μόλ' ὦν· πολύδ[ακ'ρυον] οὐκ ἔμελλε
μίμνειν ἔτι δ[υσφροσύ]ναν, πυρὰν δὲ
χαλκοτειχέος π[ροπάροι]θεν αὐ[λᾶς

---

14 de *μελαμφ.* (Palmer) non vid. dubitari posse. — 15 *ἱρὰ* Ludwich; cf. II, 2. — 18 *ὑψιδαιδάλων* propter numeros scr.: cf. *εὐδαίδαλον* XVI, 88. frg. 15, 3, *πολυδαίδαλος* Hom. — *τριπόδων*] Athen. VI, 231 F. 232 A sqq. — 21 *θεόν, θεόν* Palmer ap. K. — 22 *ἀγλαϊζέτω γάρ, ἄριστον ὄλβον* K. non recte (ut ego et. Crus.). — 25 *πεπρωμ.* Palmer (K.). — 26 *τελε[ιοῦσαι* (*τελέσσαντος* Wackern.) *κτί]σιν* (*κρίσιν* Weil Crus. Platt) K. — 27 *Π. ἑάλωσαν* (*ἁλίσκοντο* Wackern., *ἐπορθεῦντο* Housm.) Palmer (K.). Incerta vv. 26. 27 restitutio; cf. ad *νεύμασιν* Aesch. Suppl. 373, ad *τὰν πεπρ. ἐκπιμπλάναι* XVI, 26 sq.; ad *ὑπό* XII, 166. — 28 vel *χρυσάρματος* (hoc quoque K.). — 29 sq. *ὁ δ' ἐς ἄ. ἆ. μολὼν* Jebb (K.). Cf. Hdt. I, 132 *ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὦν.* III, 80 *ἐλέχθησαν λόγοι ἄπιστοι μέν, ἐλέχθησαν δ' ὦν.* Sane *οὖν* est XVIII, 29. 37. — 31 *δουλοσύναν* Jebb (K.).

ν̣α . . ατ᾽ ενθασυ̣ . . . . . . τεκεδ[
συ . . εϋπλοκαμοι . επεβαιν᾽ ἀλα̣[
. υ̣ . . τράσιδυρο . έναισ·χερασδ[
. . πυ . αιθερασ . ετερασαέιρα[
. . . . νεν·υπέρ . . εδαιμον
. . υθεωνεστι . χαρισ·
. . υ̣δελατοϊδ . . αναξ·
. . . . . ναλυά . τ̣α̣δομοι
— — — — — μυριων
— — — — — ν·
— — — — — ναστυ
— — — — — δίνασ

Col. VI (IV)

πακτωλοσ·α . ι̣κελιωσγυναικεσ
εξευκτΐτ . νμεγαρωναγονται·
ταπροσθενδ . . θραννυνφιλαθανεινγλύκιστον·
τοσ᾽ ειπεκαιαβ . . βάτανκ . . . υσεν
άπτεινξυλινονδομον·ει̣ . . . ονδε
παρθενοι·φιλασταναματριχε̣ι̣ρασ
εβαλλον·ογαρπροφανησθνα
τοισινέχθιστοσφονων·
ἀλλ᾽ επειδεινο . . υροσ
λαμπρονδϊαϊ . . . . . . υ̣οσ
ζευσεπιστάσα . . . . θεσνεφοσ
σβεννυενξανθα[
απιστονουδενοτιθ . . . . . ριμνα

33 prima litt. aut Ν aut Π (K.) aut Μ; post Α fort. Ή agnoscitur. Sexta aut Τ aut Γ. Agnoscit *ναήσατ᾽* nunc et. K. — 36 in fine fort. C. — 40 ante Ν Ι fuisse vid., certe neque Ο neque Α. — 41 CΜΥΡΙΩΝ pr. — 47 *νυν* supra v. ab A[3]. — 48 *βαωταν* pr., corr. A[1]? — 49 ante *ονδε* Γ vel Τ. — 51 *εβαλλεν* pr., corr. A[1]. — *θια* pr., corr. A[1]. — 52 litt. *στος* (et partes litt. *αρ* 51) sunt in frg. 25 K.; it. partes litt. *υρος* 53 in frg. 26. — 54 falsa puncta diaereseos super prius *ι*.

να[ήσ]ατ', ἔνθα σὺ[ν ἀλόχῳ] τε κεδ|νᾷ ἀντ. γ'
σύν τ' εὐπλοκάμοις ἐπέβαιν' ἄλα[στον
θυγατ|ράσι δυρομέναις· χέρας δ' ἐς
αἰπὺν αἰθέρα σφετέρας ἀείρας
γέγω]νεν· „ὑπέρβιε δαῖμον, ἐπ. γ'
ποῦ θεῶν ἐστιν χάρις;
ποῦ δὲ Λατοίδας ἄναξ;
πίτνουσ]ιν Ἀλυάττα δόμοι
– ⏑ – ⏓ – ⏑ – ⏓] μυρίων
– ⏑ – ⏓ – ⏑ –]ν.
⏒ – ⏑ – ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑]ν ἄστυ, στρ. δ'
φοινίσσεται αἵματι καλλι]δίνας
Πακτωλός, ἀεικελίως γυναῖκες
ἐξ ἐϋκτίτων μεγάρων ἄγονται·
τὰ πρόσθε δ' ἐχθρὰ φίλα· θανεῖν γλύκιστον.“ ἀντ. δ'
τόσ' εἶπε, καὶ ἁβ|ροβάταν κέλευσεν
ἅπτειν ξύλινον δόμον. ἔ[κ|λαγ]ον δὲ
παρθένοι, φίλας τ' ἀνὰ ματρὶ χεῖρας
ἔβαλλον· ὁ γὰρ προφανὴς θνα- ἐπ. δ'
τοῖσιν ἔχθιστος φόνων·
ἀλλ' ἐπεὶ δεινοῦ πυρὸς
λαμπρὸν διαΐ[σσεν μέ]νος,
Ζεὺς ἐπιστάσα[ς μελαγκευ]θὲς νέφος
σβέννυεν ξανθὰ[ν φλόγα.
ἄπιστον οὐδέν, ὅ τι θ[εῶν μέ]ριμνα στρ. ε'

---

33 ποιήσατ' K. — 34 ἄλαστον K., Hom. ξ 174. — 37 ὑπέρβιε Bl. (K.). — 40 πίτνουσιν (XVI, 6; Aesch. Eum. 515) Herw. (πίπτ.? Crus. Piccol.). — 44 Bl.; cf. XII, 164 sq. (καὶ χρυσός, ὅσον φέρεν εὐρυδ. Chr.). — 47 ἐχθρὰ Palmer (K.). — 48 Ἀβροβ. Palmer; mihi vocabulum eunuchum significare vid. — 55 aut μελαγκευθὲς (K.), v. frg. 29, aut μελαμβριθὲς (κελαινανθὲς Herw., μελαμβαθὲς Ellis). — 56 φλόγα Palmer (K.).

τέυχει·τοτεδᾱλογενη....λλων
φερωνεσυπερβορέο...|ερον|τα
συντανισφύροισκατ..|ạσσε|κουραισ
διευσεβειαν·οτιμε.....|να|των
εσα.αθέανεπεμψεπ̣..|ω·
οσọ.μενελλάδ᾽εχουσ|ιν|.ύτι[
ωμ.γάιṿητεῖερω|νθελ|ησε|ι
...εν.εοπλέιονα|χρυσ|ον
....ᾱιπεμψαιβροτωṿ
...γειvπαρεστινοσ
....ηφθονωιπιαίνεται
....ληφιλιππονανδρạ|ρηἴọ|ν
....ιουσκᾱπτρ.νδιο.
....'κωντεμερο[......]|αμου|σᾱν·
....μαλέαιπ̣οτ[......']μ̣ων
....ṿοσεφᾱμερονα[
.....σκοπεισβραχ[
....'εσσαδ᾽ελπισυπ[
...εριων·οδ᾽αναξ[

---

59 *ερον*, 60 *ạσσε*, 61 *να* (cum lineola quae ex *ϑ* remansit), 62 *ω·*, 63 *ύτι*, 64 *ησε* (*ι* est in parte cohaerenti), 65 *ον* (*σον* K.), denique 69 *ρηἴο* (*ηἴῳ* K.) sunt in frg. parvulo quod hic collocavi (ap. K.). In alio etiam minore sunt 63 *ιν*, 64 *νθελ*, 65 *χρυ* (coniunxi ap. K.). — 63 paragr. falso loco posita. — 65 *ε* litt. vestigia ante primum *ν* et. K. agnoscit. — 68 *ἴαινεται* pr., *π* add. A³. — 67 init. *τ* aut *γ*. — 69 sqq. adiunxi frg. 21 K., e duobus a me compositum: 69 *ν* (fuisse potest *ν·*), tum 71 sq. extr. (M v. 72 et accentus vestigia invenit K., qui coniunctionem plane confirmat). — 72 pro *π* primo *ν* fuisse vid. (corr. A¹?). — 74 post *εισ* litt. (*σ*?) deleta est.

τεύχει· τότε Δαλογενὴς Ἀπόλλων
φέρων ἐς Ὑπερβορέους γέροντα
σὺν τανισφύροις κατένασσε κούραις
δι' εὐσέβειαν, ὅτι μέγιστα θνατῶν ἀντ. ε'
ἐς ἀγαθέαν ⟨ἀν⟩έπεμψε Πυθώ.
ὅσοι ⟨γε⟩ μὲν Ἑλλάδ' ἔχουσιν, οὔτι[ς,
ὦ μεγαίνετε Ἱέρων, θελήσει
φάμ]εν σέο πλείονα χρυσὸν ἐπ. ε'
Λοξί]ᾳ πέμψαι βροτῶν.
εὖ λέγ]ειν πάρεστιν, ὅσ-
τις μὴ φθόνῳ πιαίνεται,
εὐθα]λῆ φίλιππον ἄνδρ' ἀρήϊον,
τεθ'μ]ίου σκᾶπτρον Διὸς
ἰοπ'λό]κων τε μέρο[ς ἔχοντ]α Μουσᾶν· στρ. ϛ'
⏓ –] Μαλέᾳ ποτ[⏑ – ⏑ – ⏓
⏓ –]νος ἐφάμερον α[⏑ – ⏓
– ⏑ –]σκοπεῖς βραχ[⏑ – ⏑ – ⏓
δολό]εσσα δ' ἐλπὶς ὑπ[ὸ ⏑ – ⏑ – ⏓
ἐφαμ]ερίων· ὁ δ' ἄναξ [Ἀπόλλων

---

62 ἀνέπεμψε ut ego et. Housm. Weil Wil. (ἐπέπ. K.). — 63 addidi γε (it. Housm. Platt Wil.), cf. 90. — 64 μεγαίνετε scripsi propter numeros, cf. ad 18; εὐαίνετε XVIII, 11 (ὦ μ. ὦ Wilam.). — θελήσει K. — 65 φάμεν Bl. (Thomas) αὐχεῖν Weil, Cr., Wil., al., sed v. pag. advers. — σέο Palmer (K.). — 68 Λοξίᾳ Bl. (et. Crus. Platt). — βροτῷ K.; -ῶν et. Nairn. — 67 εὖ λέγειν Bl. (it. Platt Housm. Headlam; cf. IV, 14. VIII, 72. — 67 sq. ὅστις μὴ Palmer (K.). — 68 ἰαίνεται (A pr.) Richards coll. Hesych.: ἰαίνεται· χολοῦται, πικραίνεται, παρὰ τὸν ἰόν. Φρύνιχος Αἰγυπτίοις. Ad πι. cf. Pind. P. II, 56. — 69 sqq. suppl.; cf. pag. adv. — 70 cf. IV, 3; Pind. Ol. I, 12. Aut δαμίου. — 72 de ἐφημέροις πνεύμασιν circa Maleam dictum fuerit. — 74 μακρὰ σκοπεῖς? cf. Pind. Isthm. VI [VII], 43. — 75 δολ. Jebb, Sandys; ὑπὸ κέαρ δέδυκεν Jebb, ὑποφέρει μερίμνας Wil. — 76 ἐπαμερίων Jebb Sandys. — Ἀπ. eadem sede v. 58 (Crus.). — 77 ἑκαβόλος Jebb, ὁ βουκόλος ci. K.; ἐὼν φί]λος? — Φέρ.

. . . .'λοσειπεφερη[
Col. VII (V) θνατονευνταχρηδιδυμουσαέξειν
γνωμασοτιτ' αυριονοψεαι
μουνοναλἵουφαοσ
χωτιπεντηκοντ' έτεα
ζωανβαθύπλουτοντελεισ·
όσιαδρωνεύφραινεθυμοντουτογαρ
κερδέωνυπερτατον·
φρονεοντ. συνεταγαρύω·βαθυσμεν
αιθηραμιạντοσ·ΰδωρδεποντου
ουσάπετα.·ευφροσυναδ' οχρυσος·
ανδριδ' ọ . . εμισπολιονπ̣ . . εντα
γηρασθάλ . . . ναυτισαγκομισαι
ηβαν̣·αρετα . . . . ενουμινύθει
βροτωνάμασ . . . τιφεγγοσ·αλλα
μουσανιντρ . . . . ἵερωνσυδ' ολβου
καλλιστ' επεδ . . . ạοθνατοισ
άνθεα·πραξạ . . . δ' ευ
ουφερεικοσμ . . . . ω
πα·συνδ' αλαθ . . . . κ̣αλων
καιμελιγλώσσουτισυμνησειχαριν
κηΐασαηδονοσ

77 Λ certum vid. — 78 ευτανχρη pr., corr. A²? — 88 post πολιον aut π aut γ.

⏑ – ό]λος εἶπε Φέρη[τος υἷι·
„θνατὸν εὖντα χρὴ διδύμους ἀέξειν
γνώμας, ὅτι τ' αὔριον ὄψεαι ἐπ. ϛ'
μοῦνον ἁλίου φάος,
χὤτι πεντήκοντ' ἔτεα
ζωὰν βαθύπˈλουτον τελεῖς.
ὅσια δρῶν εὔφραινε θυμόν· τοῦτο γὰρ
κερδέων ὑπέρτατον.
φρονέοντι συνετὰ γαρύω· βαθὺς μὲν στρ. ζ'
αἰθὴρ ἀμίαντος· ὕδωρ δὲ πόντου
οὐ σάπεται· εὐφροσύνα δ' ὁ χρυσός·
ἀνδρὶ δ' οὐ θέμις, πολιὸν π[αρ]έντα
γῆρας, θάλειαν αὖτις ἀγκομίσσαι ἀντ. ζ'
ἥβαν. ἀρετᾶ[ς γε μ]ὲν οὐ μινύθει
βροτῶν ἅμα σ[ώμα]τι φέγγος, ἀλλὰ
Μοῦσά νιν τρ[έφει]." Ἱέρων, σὺ δ' ὄλβου
κάλλιστ' ἐπεδ[είξ]αο θνατοῖς ἐπ. ζ'
ἄνθεα· πˈράξα[ντι] δ' εὖ
οὐ φέρει κόσμον σιω-
πά· σὺν δ' ἀλαθείᾳ καλῶν
καὶ μελιγˈλώσσου τις ὑμνήσει χάριν
Κηΐας ἀηδόνος.

υἱῷ K.; sed longa in exitu syll. non potest ferri (cf. supra p. XXVII); itaque aut υἷι (ut υἷας restit. vid. XII, 100; ita et. Wackern. Platt Wil.) aut Φερητιάδᾳ, cf. 90.

88 παρέντα Jebb (K.), γ' ἀφέντα Platt, προέντα Richards. — 91 σώματι I. K. Ingram (K.). — 96 σὺν δ' κτέ. cf. VIII, 85; referenda haec ad veram gloriam ab Hierone partam.

IV.

Τωι αυτωι πυθια

ετισυρακοσίανφιλει
πολινὸχρυσοκο.ασαπολλων
αστύθεμινθ’ ϊε̣..ναγεράιρει·
τριτονγαρπ̣.....λονυψιδέιρουχθονος
πυ̣.ιόνικ̣.......τ̣αι
ω..ποδ̣.........σ̣συνιππων·
— — *σοθρο*[|
— — *αθοι̣*|...*ασαλεκτωρ*
— — *μεγα*|..*τ̣ινοωι*
— — *μεσαι*|...*υμνουσ*
— — *ν̣αμφ*|*ι̣σορ*|
— — — *ι̣.*|*ασταλαντ*[|
Col. VIII (VI) *δεινομενεοσκ’ ε̣γερα̣..μ̣εννιον·*
παρεστίαναγχιαλοισ....ασμυχοισ
μουνονεπιχθονιω.τ̣αδε
μησάμενονστεφανοισερεπτειν
δυοτ’ ολυμπιονικασ

IV. Inscr. litt. minoribus consueto loco scr. A³ ut vid. — 4 post *γαρ* fort. Π, sed nihil certo agnoscitur. — 6 ante *συν* alterum *σ* a corr. supra v. additum vid.; K. tamen maculam eam putat casu ortam. — 7—11 hic collocavi frg. 22 K., etsi nullus est conexus, ne in v. 11 quidem. — 10 ignoratur, num in fine interpunctum fuerit. — 11 sq. extr. adiunxi frg. 19 K., in quo et. litt. Υ (10) infima pars conspicitur. — 14 post ΛΟΙC ut vid. Ι, item ante AC, ut *σι̣*[*γ*]*α̣ι̣ας* fort. agnosci possit.

IV.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ
⟨ΙΠΠΟΙΣ⟩ ΠΥΘΙΑ.

Ἔτι Συρακοσίαν φιλεῖ στρ. α'
πόλιν ὁ χρυσοκόμας Ἀπόλλων,
ἀστύθεμίν θ' Ἱέρωνα γεραίρει·
τρίτον γὰρ π[αρ' ὀμφα]λὸν ὑψιδείρου χθονὸς
Πυθιόνικ[ος ἀείδε]ται
ὠκυπόδ[ων ἀρετᾷ] σὺν ἵππων.
ἔτι δὲ χρυ]σοθρό[νοιο
δὶς ἤδη μ]άθ' Ὀ[ρτυγί]ας ἀλέκτωρ
⏑ ⏑ ⏑ *κά]μεγα[ρ]τὶ νόῳ*
ἀμέραισι] μέσαι[σιν] ὕμνους
⏑ ⏑ ⏑, *οἷσι τὸ]ν ἀμφὶς ὀρ-* στρ. β'
θὸν ἀνέχοντα Δίκ]ας τάλαν[τον
Δεινομένεὸς κ' ἐγεραίρομεν υἱόν.
πάρεστίν νιν ἀγχιάλοισ[ι Γαί]ας μυχοῖς
μοῦνον ἐπιχθονίων τάδε
μησάμενον στεφάνοις ἐρέπτειν
δύο τ' ὀλυμπιονίκας

IV, 4 *ἀμφ'* Jebb (K.); sed si recte Π agnovi, *παρ'* fuit, ut discrepet h. l. stropha cum altera corrupta, eadem autem sit forma (praeter *χθονὸς* adiectum), quae est versus octavi. — 6 *ἀρετᾶι* pr., *ἀρεταῖς* corr.? Cf. pag. adv. *Ἀρετᾷ* Bl., Lewis Campbell, Cr. — 7 *ἀλέκτωρ* = *πόσις*, Soph. frg. 767 W.; Alpheus dicitur. — 8 desideratur alterum adv., si recte *ἀμεγ.* supplevi (in lac. fuere partes litt. *α* et *τ*). Ad *νόῳ* cf. V, 8. — 11 *ἀμφὶς* ut Hom. M, 434. — 12 cf. XVI, 25. — 13 *κ'* repetitionis est. — 17 scripsi *πάρεστίν νιν* (*πάρεστι μὲν* et. Wil. ci.), coll. III, 67. XVIII, 1, et *Γαίας μυχοῖς* (i. e. *Πυθοῖ*, cf. Pind. P. X, 8 *ὁ Παρνάσσιος μυχός*); *Αἴτνας* supplet K., nimium pro spatio. Aut *παρ. νῦν*, et v. 4 ut K. — 15 *τάδε*] ut tres victorias Pythicas adeptus sit. — 17 *ἡ ὀλυμπιονίκη* est ap. Antiphontem sophistam frg. 131 (130 Saupp.).

αειδειν·τιφ.ρτερονη.εοι.ιν
φιλονεονταπαντο..πῶν
λαγχανειναπομοιρα...θλων·

V.

ευμοιρε.υρακ...ν
ιπποδινήτωνστρατα.ε·
γνωσηιμεν.οστεφάν.ν
μοισᾶνγλυκ.δωροναγαλματωνγεννν
αιτισεπιχθονίων
ορθωσ·φρεναδ᾽ευθυδικ.ν
ατρεμ᾽αμπαυσασμεριμνᾶν
δευρ᾽αθρησοννοω[.]
ησυνχαριτεσσιβαθυζώνοισυφανασ
υμνοναποζαθέασ
νασουξενοσϋμετέρανπεμ
πεικλεενναν εσπολιν
χρυσάμπυκοσουρανιασ
κλεὶνοσθεραπων·εθελειδε
γᾶρυνεκστηθέωνχέων
αινειν ἴερωνα·βαθυν
δ᾽αιθεραξουθαισιταμνων
υψουπτερύγεσσιταχει
αισαιετοσευρυάνακτοσαγγελοσ

18 ЄΟΙ vel ЄΔΙ agnovi (εοισιν K. p. 33).
V. Nulla est inscriptio. — 2 alterum ν a corr. (ex ι)? — 14 κλινοσ pr., corr. A[3]. — 16 αινει pr., corr. A[2]?

ἀείδειν. τί φέρτερον ἢ θεοῖσιν
φίλον ἐόντα παντο[δα]πῶν
λαγχάνειν ἄπο μοῖρα[ν ἐσ]θλῶν;

V.

⟨ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ
ΚΕΛΗΤΙ ΟΛΥΜΠΙΑ.⟩

Εὔμοιρε Συρακοσίων *στρ. α'*
ἱπποδινήτων στραταγέ,
γνώσῃ μὲν ἰοστεφάνων
Μοισᾶν γλυκύδωρον ἄγαλμα, τῶν γε νῦν
αἴ τις ἐπιχθονίων,
ὀρθῶς· φρένα δ' εὐθύδικον
ἀτρέμ' ἀμπαύσας μεριμνᾶν
δεῦρ' ἄθρησον νόῳ,
ἢ σὺν Χαρίτεσσι βαθυζώνοις ὑφάνας
ὕμνον ἀπὸ ζαθέας
νάσου ξένος ὑμετέραν πέμ-
πει κλεεννὰν ἐς πόλιν,
χρυσάμπυκος Οὐρανίας κλει-
νὸς θεράπων; ἐθέλει δὲ
γᾶρυν ἐκ στηθέων χέων
αἰνεῖν Ἱέρωνα. βαθὺν *ἀντ. α'*
δ' αἰθέρα ξουθαῖσι τάμνων
ὑψοῦ πτερύγεσσι ταχεί-
αις αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος

---

20 ἀέθλων K. (ἐσθλῶν et. Wil.). Cf. V, 51.

V, 3 cf. 98 (N. N. Athenaeum 19/2 1898). — 6 aut εὐθυδίκ[α]ν, ut ὀρθοδίκαν Pind. P. XI, 9 (K.). — 8 ⟨σὺν⟩ νόῳ K. propter numeros. — 9 ἤ K. (εἰ Palmer); sed ἤ interrogat. (in interrogationibus obliquis simplicibus) et ap. Hom. est et in titulis Doricis. — 13sq. de divisione versuum cf. supra p. 4.

ζηνοσερισφαράγου
θαρσεῖκρατερᾶιπίσυνοσ
ἴσχῢϊ·πτασσοντιδ' ορνι
θεσλιγύφθογγοιφοιβωι·
όυνινκορυφαιμεγαλασῖσχουσιγαιασ
.υδ' αλοσακαματασ
Col. IX (VII) δυσπαίπαλακυματα·νωμα
ταιδ' ενατρύτωιχάει
λεπτότριχασυνζεφυρουπνο
αισινέθειραναριγνω
τοσμετανθρωποισϊδειν·
τωσνυνκαιμοιμυρἴαπαντᾶικελευθοσ
υμετεραναρεταν
υμνεῖκυανοπλοκαμουθ' εκατινικασ
χαλκεοστέρνουτ' αρηοσ
δεινομενευσαγέρωχοι
παιδεσ·ευερδωνδεμηκᾶμοιθεοσ·
ξανθότριχαμενφερενικον
αλφεονπαρευρυδιναν
πωλοναελλοδρόμαν
ειδενικασανταχρυσόπαχυσαωσ
πυθωνιτ' εναγαθέᾶι·
γαιδ' επισκήπτωνπιφαυσκω

22 *τασσοντι* pr., corr. A²? — 24 *μεγαλαισ* pr., corr. A²? — 26 *νωμαι* pr., corr. A²? Affert haec schol. Hes. Theog. 116: *B. δὲ χάος τὸν ἀέρα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ ἀετοῦ· ν. δ' ἐν ἀτρυγέτῳ χάει* (Bgk. frg. 47); eodem refert K. schol. Ar. Av. 192, ubi Ibycus est pro B., et *ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χ.* (28 Bgk.). — 37—40 *νικάσαντα* aff. schol. Pind. Ol. I argum. (frg. 6 Bgk.), ubi *ἀελλοδρόμον*.

Ζηνὸς ἐρισφαράγου
θαρσεῖ κρατερᾷ πίσυνος
ἰσχύϊ, πτάσσοντι δ' ὄρνι-
θες λιγύφθογγοι φόβῳ·
οὔ νιν κορυφαὶ μεγάλας ἴσχουσι γαίας,
οὐδ' ἁλὸς ἀκαμάτας
δυσπαίπαλα κύματα· νωμᾶ-
ται δ' ἐν ἀτρύτῳ χάει
λεπτότ|ριχα σὺν ζεφύρου πνοι-
αῖσιν ἔθειραν ἀρίγνω-
τος μετ' ἀνθρώποις ἰδεῖν·
τὼς νῦν καὶ ⟨ἐ⟩μοὶ μυρία παντᾷ κέλευθος ἐπ. α'
ὑμετέραν ἀρετὰν
ὑμνεῖν, κυανοπ|λοκάμου θ' ἕκατι Νίκας,
χαλκεοστέρνου τ' Ἄρηος,
Δεινομένευς ἀγέρω-
χοι παῖδες· εὖ ἔρδων δὲ μὴ κάμοι θεός.
ξανθότ|ριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν
πῶλον ἀελλοδρόμαν
εἶδε νικάσαντα χρυσόπαχυς Ἀώς,
Πυθῶνί τ' ἐν ἀγαθέᾳ· στρ. β'
γᾷ δ' ἐπισκήπτων πιφαύσκω·

---

23 φοιβωι em. K. — 26 δυσπέμφελα s. -πελα Nairn. — νωμᾷ Walker Ludwich Platt, recte puto, cf. praef. p. XI. — 28 πνοιαῖσιν Weil Ludwich Platt. — 29 sq. ἀριγνὼς (Pind. N. V, 12) Ludw.; sed potius del. puto (Walker) μετ' 30 ob sensum, v. praef. l. c. (μέγ', aut μετ' οἰωνοῖς ci. Weil). — 31 ἐμοὶ Bl. ap. K. Cf. autem Pind. I. III (IV) 19 sq.: ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος .. ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν. Pindari carmen huic Bacchylidis suppar tempore esse videtur. — 33 υμνει em. Palmer (K.). — 35 sq. de versuum divisione cf. supra p. 5. — 42 cf. VII, 41.

όυπωνινυποπροτέ . . ν
ιππωνεναγῶνικατεχρανενκονισ
προστελοσορνύμενον·
ριπᾱιγαρϊσοσβορεα
ὸνκυβερνήτανφυλασσων
ῒεταινεόκροτον
νικανῒερωνιφιλοξένωιτιτύσκων·
ολβιοσῶιτινιθεοσ
μοιραντεκαλωνέπορεν
συντ᾽ επιζήλω̄ιτυχαι
αφνειονβιοτανδιάγειν·ου
γα . . . . επιχθονιων
π . . . αγ᾽ ευδάιμωνεφυ·
. . . . . . ọτ᾽ εριψιπυλαν
. . . . ạτονλεγουσιν
. . . . αργικεραυ
Col. X (VIII) νουδωματαφερσεφονασтανισφυρου
καρχαρόδοντακυν᾽ α
ξοντ᾽ εσφαοσεξαΐδα
υιοναπλάτοι᾽ εχιδνασ·
ενθαδυστάνωνβροτων
ψυχασεδάηπαρακωκυτουρεέθροισ
οιατεφυλλ᾽ ανεμοσ
ῒδασαναμηλοβότουσ
πρῶνασαργηστασδονεῖ·
ταισινδεμετεπρεπενειδω

---

46 *βορεαι* pr., corr. A[1]. — 50—55 aff. Stobaeus Flor. 103, 2 (Bgk. frg. 1); 50—53 *διάγειν* sunt et. apud Apostol. XII, 65[e] (K.); 53 *οὐ* — 55 apud Stob. Flor. 98, 26. — 52 sic *επιζήλω̄ι*. — 53 *ἀφνειὸν* et. Stob. Apost. — 54 sq. *γάρ τις ἐπ. πάντα γ᾽* (ita 98, 26; corrupte priore l.) Stob. — 56 *ερειψ*. pr., corr. A[1]?

οὔπω νιν ὑπὸ π|ροτέρων
ἵππων ἐν ἀγῶνι κατέχ|ρανεν κόνις
πρὸς τέλος ὀρνύμενον·
ῥιπᾷ γὰρ ἴσος βορέα
ὃν κυβερνήταν φυλάσσων
ἵεται νεόκ|ροτον
νίκαν Ἱέρωνι φιλοξείνῳ τιτύσκων.
ὄλβιος ᾧτινι θεὸς
μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ' ἐπιζήλῳ τύχᾳ
ἀφ|νεὸν βιοτὰν διάγειν· οὐ
γάρ τις ἐπιχθονίων
πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυ.
πρόσθεν π]ότ' ἐρειψιπύλαν ἀντ. β′
παῖδ' ἀνίκ]ατον λέγουσιν
δῦναι Διὸς] ἀργικεραύ-
νου δώματα Φερσεφόνας τανισφύρου,
καρχαρόδοντα κύν' ἄ-
ξοντ' ἐς φάος ἐξ Ἀΐδα,
υἱὸν ἀπ|λάτοι' Ἐχίδνας·
ἔνθα δυστάνων βροτῶν
ψυχὰς ἐδάη παρὰ Κωκυτοῦ ῥεέθ|ροις,
οἷά τε φύλλ' ἄνεμος
Ἴδας ἀνὰ μηλοβότους
πρῶνας ἀργηστὰς δονεῖ.
ταῖσιν δὲ μετέπ|ρεπεν εἴδω-

---

48 cf. κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς Pind. frg. 194 (Athen. l. c., v. ad 3). Aut νεόκριτον (frg. IV, 6). — 49 φιλοξενωι et 53 αφνειον em. K. — 56 καὶ μὰν K., cf. XII, 182. Δῦναι hic, πατρὸς 58 Weil; δῦναι . . φῆμαι Wilam. — 58 δῦναι Palmer (K.); cf. φῦναι 160. — 60 κύν' ἄξοντ' ex Odyss. λ, 623 (Platt). — 66 ἴδας? — 67 cf. ἀργῆτα Κολωνόν Soph.; ἀργεστὰς (nomin.) Jebb.

λονθρασυμέμνονοσεγ
χεσπαλουπορθαονί̆δα·
τονδ᾽ ωσϊδεναλκμηϊοσθαυμαστοσηρωσ
τ̣ευχεσιλαμπομενον
νευρανεπέβασελ̣ιγυκλαγγηκορωνασ·
χαλκεό͜κρανονδεπειτ᾽ εξ
ειλετοϊοναναπτυ
ξασφαρέτρασπωμα·τωιδ᾽ εναντια
ψυχαπρ.φάνημελεαγρου·
καινινευειδωσπροσεειπεν·
υιεδιοσμεγαλου
σταθιτ᾽ ενχώρᾱιγελανώσαστεθυμον
μηταϋ̃σιονπροΐ̃ει
τραχυνεκχειρῶνοϊστον
ψυχαισ̣ινεπιφθιμένων·
ουτοιδεοσ·ῶσφατο·θαμβησενδ᾽ αναξ
αμφιτρυωνιάδασ·
ειπεντε·τισαθανατων
ηβροτωντοιοῦτονερνοσ
θρεψενενπόιᾱιχθονι·
τισδ᾽ εκτανεν·ηταχακαλλίζωνοσηρα
κεινονεφαμετέρᾱι
πεμψεικεφαλ̣ᾱι·ταδεπου
Col. XI (IX) *παλλαδιξανθᾱιμελει·*
τονδεπροσεφαμελεαγροσ

---

69 *εν* pr., corr. *εγ* A[3]. — 70 *πορθανιδα* pr. recte, *ο* add. A[2]? — supra *ι* nota productionis esse vid., sed solito brevior; puto ◡ fuisse, cf. in ect. III, 46. V, 96. — 80 *τε*] pro *τ* primo A scriptum, sed statim corr. (K.).

λον θρασυμέμνονος ἐγ-
χεσπάλου Πορθανίδα·
τὸν δ' ὡς ἴδεν Ἀλκμήνιος θαυμαστὸς ἥρως ἐπ. β'
τεύχεσι λαμπόμενον,
νευρὰν ἐπέβασε λιγυκ'λαγγῆ κορώνας,
χαλκεόκ'ρανον δ' ἔπειτ' ἐξ-
είλετο (ϝ)ιὸν ἀνα-
πτύξας φαρέτ'ρας πῶμα· τῷ δ' ἐναντία
ψυχὰ προφάνη Μελεάγ'ρου
καί νιν εὖ εἰδὼς προσεῖπεν·
„υἱὲ Διὸς μεγάλου,
στᾶθί τ' ἐν χώρᾳ, γελανώσας τε θυμόν
μὴ ταὖσιον προΐει στρ. γ'
τραχὺν ἐκ χειρῶν ὀϊστὸν
ψυχαῖσιν ἔπι φθιμένων·
οὔτοι δέος.“ ὣς φάτο· θάμβησεν δ' ἄναξ
Ἀμφιτρυωνιάδας,
εἶπέν τε· „τίς ἀθανάτων
ἢ βροτῶν τοιοῦτον ἔρνος
θρέψεν ἐν ποίᾳ χθονί;
τίς δ' ἔκτανεν; ἦ τάχα καλλίζωνος Ἥρα
κεῖνον ἐφ' ἁμετέρᾳ
πέμψει κεφαλᾷ· τὰ δέ που
Παλλάδι ξανθᾷ μέλει.“
τὸν δὲ π'ροσέφα Μελέαγ'ρος

---

71 αλκμηϊος em. K.; cf. Εὐρώπιος I, c, 14. — 75 versuum divisionem (quae eadem est in ep. α'γ') mutavit K. De ϝιόν cf. praef. p. XXIV. — 78 προσεειπεν em. K. — 80 γαλαν. Marindin; sed non vid. opus, cum γελανής sit ap. Pind. — 84 aut οὔ τοι („tibi“), cf. XII, 79. — 90 κεῖνον] qui Meleagrum occiderat (K.).

δακρυόεισ·χαλεπον
θεωνπαρατρέψαινοον
ανδρεσσινεπιχθονίοισ·
καιγαραυπλάξιπποσοινευσ
παυσενκαλυκοστεφανου
σεμνασχολοναρτεμιδοσλευκωλενου
λισσόμενοσπολεων
τ’αιγωνθυσίαισιπατηρ
καιβοωνφοινικονώτων·
αλλανικατονθεα
εσχενχολον·ευρυβιανδ’έσσευε̣κουρα
καπροναναιδομάχαν·
οσκαλλιχορονκαλυδω
ν’ένθαπλημυρωνσθενει
όρχουσεπέκειρενοδοντι
σφαζετεμηλαβροτων
θ’οστισεισάντανμολοι·
τωιδεστυγερανδηρινελλανωναριστοι
σ̣τασάμεθ’ενδυκεωσ
εξαματασυννεχέωσ·επειδεδαιμων
καρτοσαιτωλοισορεξεν
θάπτομεντουσκατεπεφνε
σ̣υ̣σ̣ε̣ριβρύχασεπαΐσσωνβιαι

106 οσ pr., ὸσ A^3? — 113 *συνν.*] alterum N add. A^3.

δακ|ρυόεις· „χαλεπὸν
θεῶν παρατ|ρέψαι νόον
ἄνδρεσσιν ἐπιχθονίοις. ἀντ. γ'
καὶ γὰρ ἂν πλάξιππος Οἰνεὺς
παῦσεν καλυκοστεφάνου
σεμνᾶς χόλον Ἀρτέμιδος λευκωλένου
λισσόμενος πολέων
τ' αἰγῶν θυσίαισι πατὴρ
καὶ βοῶν φοινικονώτων·
ἀλλ' ἀνίκατον θεὰ
ἔσχεν χόλον· εὐρυβίαν δ' ἔσσευε κούρα
κάπ|ρον ἀναιδομάχαν
ἐς καλλίχορον Καλυδῶ-
ν', ἔνθα πλημμύρων σθένει
ὄρχους ἐπέκειρεν ὀδόντι,
σφάζε τε μῆλα, βροτῶν
θ' ὅστις εἰσάνταν μόλοι.
τῷ δὲ στυγερὰν δῆριν Ἑλλάνων ἄριστοι ἐπ. γ'
στασάμεθ' ἐνδυκέως
ἓξ ἄματα συνεχέως· ἐπεὶ δὲ δαίμων
κάρτος Αἰτωλοῖς ὄρεξεν,
θάπτομεν οὓς κατέπε-
φ|νεν σῦς ἐριβ|ρύχας ἐπαΐσσων βίᾳ,

---

94 sqq. ad sententiam poetae cf. v. 172 sqq.; XV, 23 sqq. — 98 v. ad 3. 123 (Ath. l. c.). — 100 notabile *πολέων* gen. femi- ut *πουλύν* ap. Homer. — 106 *ὃς* em. Palmer (K.). — 107 scr., pturam *πλημυρων* retinet K. — 109 *μήλων* ex Il. IX, 542 *ἄνθεσι μήλων* fluxisse ci. Wil. — 110 novum *εἰσάνταν*; sed non ideo *εἰσάντ' ἂν* scribendum (K.). Cf. *ἄντην*. (It. Housm. Platt Headlam Pearson Richards.) — 112 *ἐνδυκέως* ut 125, = *κρατερῶς*: qua significatione nusquam praeterea adhibetur. — 113 *συνεχές* et *-έως* ap. Hom. quoque et Hes. primam longam habent; fuerunt qui illic quoque duplicarent N. — 115 *τους* corr. K. — versuum divisionem mutavit K., cf. ad ep. *α'*. *β'*. — 116 *-φνεν* K.

α . . ạιονεμωντ’ αγγελον
φ . . . ạτονκεδνωναδελφεων
. . . . . κ̣ενενμεγαροισ
. . . . . . σαλθαιαπερικλειτοισινοινεοσ·
. . . . . . λ̣εσεμοιρ’ ολοα
. . . . σ·ουγαρπωδαϊφρων
. . . . χ̣ολοναγροτέρα
Col. XII (X) λατουσθυγατηρ·περιδ’ αιθωνοσδορας
μαρναμεθ’ εν δυκεωσ
κουρῆσιμενεπτολέμοισ·
ενθ’ εγωπολλοισσυναλλοισ
ἴφ̣ικλονκατέκτανον
ε̣σθ̣λοντ’ αφάρηταθοουσμάτρωασ·ουγαρ
καρτεροθυμοσαρης
κρινειφιλονενπολεμωι·
τὺφλαδ’ ε̣κχειρωνβελη
ψυχαισεπ̣ . δυσμενέωνφοι
ταιθανατοντεφερει
τοισινανδαιμωνθεληι·
ταυτ’ ουκεπιλεξαμένα
θεστἴουκοραδαΐφρων
ματηρκακόποτμοσεμοι
βούλευσενολεθρονατάρβακτοσγυνα·

---

121 *λεσεν* pr., corr. A[3]? — 126 *κουρηισι* pr., *ι* del. A[1]? — 128 *ἴ*] agnovi *ἰ* (*ι* K.). — 129 *αφαρηατα* pr., corr. A[1]; fuerit altera lectio *Ἀφαρῆα* (Herw.). — *ουγαρ* om. pr., add. A[3]. — 134 *θανατον*] *αθανατον* pr., corr. A[1].

'Αγκαῖον ἐμῶν τ' 'Αγέλαον
  φ[έρτ]ατον κεδνῶν ἀδελφεῶν,
  οὓς τέ]κεν ἐν μεγάροις
  πατ|ρὸ]ς 'Αλθαία περικ|λειτοῖσιν Οἰνέος·
τῶν δ' ὤ]λεσε μοῖρ' ὀλοὰ   στρ. δ'
  πλεῦνα]ς· οὐ γάρ πω δαΐφ|ρων
παῦσεν] χόλον ἀγ|ροτέρα
  Λατοῦς θυγάτηρ· περὶ δ' αἴθωνος δορᾶς
μαρνάμεθ' ἐνδυκέως
  Κουρῆσι μενεπτολέμοις·
ἔνθ' ἐγὼ πολλοῖς σὺν ἄλλοις
  Ἴφικλον κατέκτανον
ἐσθλόν τ' 'Αφάρητα, θοοὺς μάτρωας· οὐ γὰρ
  καρτερόθυμος Ἄρης
κρίνει φίλον ἐν πολέμῳ·
  τυφ|λὰ δ' ἐκ χειρῶν βέλη
ψυχαῖς ἔπι δυσμενέων φοι-
  τᾷ θάνατόν τε φέρει,
  τοῖσιν ἂν δαίμων θέλῃ·
ταῦτ' οὐκ ἐπιλεξαμένα   ἀντ. δ'
  Θεστίου κούρα δαΐφ|ρων
μάτηρ κακόποτ|μος ἐμοὶ
  βούλευσεν ὄλεθ|ρον ἀτάρβακτος γυνά·

117 *'Αγκαῖον*] cf. Apollod. I, 8, 2, 6 (K.). — *αγγελον* corr. K. (ex Antonino Liber. Metam. 2, ubi *'Αγέλεως*). — 118 *φέρτατον*] cf. XVI, 33 etc. Aut *φίλτατον*. — 119 *ὃν*] Wil.; *τοὺς* ut 199? — 121 *τοὺς δ'* K. (*πρὸς δ'* Rich., *ἀλλ'* Chr., *τῶν* et. Jebb). — 122 *πλεῦνας* Housm. Bl. Rich. Chr. (*τλάμονας* K.); *πάντας*? Ludwich. — *δαΐφρων* et hic et 137 (Athen. l. c., v. ad 3) vid. esse *δαϊόφρων* (*ὁ πολεμικὸν φρόνημα ἔχων* Et. Gud., Ludw.). — 129 Aphares (vel Aphareus; cf. *'Αφαρητίδαι* Pind. N. X, 65 ab *Ἀφαρεύς* qui ab aliis vocatur) nusquam praeterea inter Thestii filios commemoratur. — 137 *κορα* em. K. — 139 *ἀτάρβακτος* Pind. Pyth. IV, 84 (K.).

καῒέτεδαιδαλεασ
εκλάρνακοσωκύμορον
φὶτρονεγκλάυσασα·τονδη
μοιρ’επεκλωσεντοτε
ζωασοροναμετέρασεμμεν·τυχονμεν
δαϊπΰλουκλύμενον
παιδ’αλκιμονεξαναρί
ζωναμωμητονδεμασ
πυργωνπροπάροιθεκιχησασ·
τοιδεπροσευκτιμέναν
φευγοναρχάιανπολιν
πλευρῶνα·μινυνθαδεμοιψυχαγλυκεια·
γνωνδ’ολιγοσθενέων·
αιαι·πυματονδεπνεωνδάκρυσατλ̣[
αγλαανηβανπρολιπων·
φασιναδεισιβόαν
Col. XIII (XI) *αμφιτρυωνοσπαιδαμουνονδητοτε*
τέγξαιβλεφαρονταλαπενθέοσ
ποτμονοικτέιρονταφωτοσ·
καινιναμειβομενοσ
τοδ’εφα·θνατοισιμηφυναιφέριστον
μητ’αελιουπροσϊδειν
φεγγος·αλλουγαρτισεστιν
πραξισταδεμυ̣ρομένοισ·

---

153 reliquias litt. Ά post ΤΛ agn. K. — 160 *τοιδ’* pr., *τοδ’* A[3] sec. K.; sed mihi in *ταδ’* correctum esse vid. (cf. in ect. VII, 1). Linea enim qua littera aliqua deletur haec esse solet: /; at hic \ agnoscitur, i. e. ductus dexter litterae A. — 160 *θν.* — 162 *φέγγος* aff. Stob. Fl. 98, 27 (frg. 2 Bgk.), adiecto ignoto adhuc versu *ὄλβιος δ’ οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον* (frg. 37). — 161 *μηδ’* Stob.

καῖέ τε δαιδαλέας
ἐκ λάρνακος ὠκύμορον
φιτ|ρὸν ἀγκλαύσασα, τὸν δὴ
μοῖρ' ἐπέκ|λωσεν τότε
ζωᾶς ὅρον ἁμετέρας ἔμμεν. τύχον μὲν
Δαϊπύλου Κλύμενον
παῖδ' ἄλκιμον ἐξεναρί-
ζων ἀμώμητον δέμας,
πύργων προπάροιθε κιχήσας·
τοὶ δὲ πρὸς εὐκτιμέναν
φεῦγον ἀρχαίαν πόλιν
Πλευρῶνα· μίνυνθα δέ μοι ψυχὰ γλυκεῖα· ἐπ. δ'
γνῶν δ' ὀλιγοσθενέων,
αἰαῖ· πύματον δὲ πνέων δάκρυσα τλ[άμων,
ἀγλαὰν ἥβαν προλείπων.“
φασὶν ἀδεισιβόαν
Ἀμφιτ|ρύωνος παῖδα μοῦνον δὴ τότε
τέγξαι βλέφαρον, ταλαπενθέος
πότ|μον οἰκτίροντα φωτός·
καί νιν ἀμειβόμενος
τάδ' ἔφα· „θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν στρ. ε'
φέγγος· ἀλλ' οὐ γάρ τίς ἐστιν
πρᾶξις τάδε μυρομένοις,

---

142 ἀγκλ. Jebb (K.) pro εγκλ. (ἑλκύσασα Housm., ἐκκλάσ.? Wil.). — 143 ποτὲ? K. — 146 ἐξαναρ. retinet K. — 151 Hom. Α 416 ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν (K.); μινύνθα i. e. ἐμινύνθη L. C. Purser ap. K. Cf. praef. p. XXXIII. — 154 προλιπων em. K. — 158 οικτειρ. correxi. — 160 verum vid. τάδ', non (K.) τόδ' (τοῖα s. τοῖ' Housm. Ludw. Chr., τᾷδ' Wil.; insolitum utrumque, praef. p. XXXVII; τοῖσδ' Weil). — 161 μηδ' (Stob.) Richards. — 162 sq. cf. Hom. κ, 202. 568 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισι (K.).

χρηκεινολεγεινοτικαιμελλειτελεῖν·
ἠράτισενμεγαροισ
οινηοσαρηΐφιλου
εστιναδμήταθυγατρων
σοιφυαναλιγκία·
τανκενλιπαρανθελωνθείμανακοιτιν
τονδεμενεπτολεμου
ψυχαπροσέφαμελεά
γρουλιπονχλωραυχενα
ενδώμασιδαΐάνειραν
νηΐνετιχρυσεασ
κυπριδοσθελξιμβρότου·
)λευκωλενεκαλλιόπα
στᾱσονευπόιητοναρμα
αυτου·διατεκρονιδαν
υμνησονολυμπιωναρχαγονθεων·
τοντ' ακαμαντορόαν
αλφεονπελοποστεβίαν
καιπισαν·ενθ' οκλεεννοσ
. . σσινικάσασδρομωι
. . . ενφερένεικοσευπύργουσσυρακουσ
σασΐερωνιφερων
. . . αιμονΐασπεταλον·
. . . δ' αληθειασχαριν
Col. XIV (XII) αινεῖνφθονοναμφ[

---

164 *κρη* pr., corr. A^2? — 169 *ακοιταν* pr., corr. A^1? — 170 *τονκε* pr., corr. A^2? — 172 supra *υ* vocis *χλωραύχ.* acc. gravis fuit, sed bis transfixus (*χλωράύχενα* K.). — 175 coronis pro paragrapho. — 179 *ολυμπιον* recte pr., *-ιων* A^3.

χρὴ κεῖνο λέγειν ὅ,τι καὶ μέλλει τελεῖν.
ἦρά τις ἐν μεγάροις
Οἰνῆος ἀρηϊφίλου
ἔστιν ἀδ'μήτα θυγάτ'ρων,
σοὶ φυὰν ἀλιγκία;
τάν κεν λιπαρὰν ἐθέλων θείμαν ἄκοιτιν."
τὸν δὲ μενεπτολέμου
ψυχὰ προσέφα Μελεά-
γ'ρου· „λίπον χλωραύχενα
ἐν δώμασι Δαϊάνειραν,
νῆϊν ἔτι χ'ρῦσέας
Κύπ'ριδος θελξιμβρότου."
λευκώλενε Καλλιόπα, ἀντ. ε'
στᾶσον εὐποίητον ἅρμα
αὐτοῦ· Δία τε Κ'ρονίδαν
ὕμνησον Ὀλύμπιον ἀρχαγὸν θεῶν,
τόν τ' ἀκαμαντορόαν
Ἀλφεόν, Πέλοπός τε βίαν,
καὶ Πίσαν, ἔνθ' ὁ κ'λεεννὸς
ποσσὶ νικάσας δρόμῳ
ἦλθ]εν Φερένικος ⟨ἐς⟩ εὐπύργους Συρακόσ-
σας Ἱέρωνι φέρων
εὐδ]αιμονίας πέταλον.
χρὴ δ' ἀλαθείας χάριν
αἰνεῖν, φθόνον ἀμφοτέραισιν

---

164 *μέλλοι?* Cf. 190. — 165 *ἦ ῥά* K.; cf. Kühner-Bl. I, 1³, 217. 2, 580. — 169 *θελων* em. K. — 173 cf. XV, 23 sq. — 177 non erat ulterius de Deianira narrandum, praef. p. LI. — 184 *αὖξ]εν* K.; id. *ἐΰπύργους*; sed non licet distrahere *εὐ-* nisi ante binas consonas. Cf. VIII, 39 et (propter omissam praeposit., quam add. et. Ludw.) X, 114 (ut ego et. Housm.). — correxi *συρακουσσας*. — 188 correxi *αληθειας*, cum alias semper sit ᾱ in hac voce (K.).

χερσιναπωσάμενον
ειτισεῦπράσσοιβροτω[
βοιωτοσανηρταδεφων[
ησιοδοσπροπολοσ
μουσᾶνοναθανατοιτι[
καιβροτωνφημανέπ̣[
πειθομαιευμαρεωσ̣
ευκλεακελευθουγλωσσανο[
πεμπεινϊερωνι·τοθενγα[
πυθμενεσθάλλουσινεσθλ[
τουσόμεγιστοπάτωρ
ζευσακινήτουσενειρήν[

VI.

Λαχωνι κειωι σταδιει ολυμπ(ια)

λάχωνδιοσμεγιστου
λάχεφερτατονποδεσσι
κῦδοσεπαλφειουπροχοαισ[
διοσσαπαροιθεν
αμπελοτρόφονκεον
άεισάνποτ' ολυμπιᾶι

---

193 lineola recta supra *ου* quid significet ignoratur.
VI. Inscr. (litt. min. ad laevam partem primorum vv.) dedit A^3. — 3 in *αλφειου* nominis prima syll. correctum est ab A^3.

χερσὶν ἀπωσάμενον,
εἴ τις εὖ πράσσοι βροτῶν.
Βοιωτὸς ἀνὴρ τάδε φών[ησεν, ⏑ – – ἐπ. ε'
Ἡσίοδος πρόπολος
Μουσᾶν, ὃν ⟨ἂν⟩ ἀθάνατοι τι[μῶσι, κείνῳ
καὶ βροτῶν φήμαν ἕπ[εσθαι.
πείθομαι εὐμαρέως
εὐκλέα κελεύθου γλῶσσαν ο[ὐκ ἐκτὸς θεῶν
πέμπειν Ἱέρωνι· τόθεν γὰρ
πυθ'μένες θάλλουσιν ἐσθλ[ῶν,
τοὺς ὁ μεγιστοπάτωρ
Ζεὺς ἀκινήτους ἐν εἰρήν[ᾳ φυλάσσοι.

VI.

ΛΑΧΩΝΙ ΚΕΙΩΙ

⟨ΠΑΙΔΙ⟩ ΣΤΑΔΙΕΙ ΟΛΥΜΠΙΑ.

Λάχων Διὸς μεγίστου στρ. α'
λάχε φέρτατον πόδεσσι
κῦδος ἐπ' Ἀλφεοῦ προχοαῖσ[ι νικῶν.
δι' ὅσσα πάροιθεν
ἀμπελοτ'ρόφον Κέον
ἄεισάν ποτ' Ὀλυμπίᾳ

189 ἀπωσαμένους Housm. — 191 φώνασεν K. — 191 γλυκειᾶν Bruhn, λιγειᾶν Wil. — 193 ignota est Hesiodi sententia; sed eadem fere est ap. Theogn. 169: ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ. Supplevi 193 sq. (sim. Wil., a quo accepi 193 extr. κείνῳ), it. iam Housm., qui τούτῳ. — 196 aut εὐκλεᾶ ut K. (Pind. P. XII, 24). Cf. IX, 51 sq. (ο[ἰακοστρόφον K., οἰωνὸν καλᾶς Platt). — 198 ἐσθλοί K. (-ῶν et. Jur. Wil.). — 200 ita Palmer (K.) coll. XII, 189, nisi quod -σσει (-σσοι et. E. Bruhn Jur. Wil. Platt).

VI. 3 αλφειου emend. K. — νικῶν cf. str. β' (σεμναῖς K., -αῖς ἀέθλων Housm.). — 4 tanguntur priores victoriae Olympiacae, quas Cei quidam vel cursores vel pugiles adepti erant. Ὅσσα exclamantis est.

πυξτεκαιστάδιονκρατευ[
στεφανοισεθέιρασ
νεανιαιβρυοντεσ·
σεδενυναναξιμόλπου
ουρανιασυμνοσέκατινικ[
αριστομένειον
ωποδάνεμοντεκοσ
γεράιρειπροδομοισαοι
δαισότισταδιονκρατησασ
κεονευκλέϊξασ

VII.

Τωι αυτωι

ωλιπαραθυγατερχρονουτεκ̣[
νυκτοσσεπεντηκονταμ[
εκκαιδεκάτανενολυμπ[
Col. XV (XIII) . . . . αρ[
. . . τοσα|ιμ[
κ̣ρινειν|τα| . . . . . . λαιψηρῶνποδ|ων
.'λλασικ|αιγυ̣| . . . . ρισταλκεσσθεν|οσ·
ὤιδεσυπ|ρεσ|βυ| . . . . ννείμηισγερ̣|ασ

---

13 ποδαον. pr.
VII. Inscr. (litt. min. ad laevam partem primi v., loco erasae scripturae trium v.) dedit A³. — 1 λιπαρο pr. — 4 sqq. pars anterior componitur ex frg. III, quae coniunxi (ap. K.); excipit post lacunam non magnam quartum frg., quod coniunxi cum exitibus versuum qui col. XVI ad laevam partem adhaerent. Sententia atque ex parte etiam numeri monstrabant communionem pristinam omnium horum frg. et inter se et cum col. antecedente; itaque hac ratione inter duas magnas huius voluminis partes nexus certus effectus est. — 5 ante ΤΟ pars inferior litt. velut Ι, Υ. — 7 ρισταλκεεσ pr., corr. A³? — 8 ωι] ω pr. — σγερασ] prius σ et γ loco aliarum litt. (CT?) picta ab A³.

πύξ τε καὶ στάδιον κρατεῦ-
σαν] στεφάνοις ἐθείρας
νεανίαι βρύοντες. στρ. β'
σὲ δὲ νῦν ἀναξιμόλπου
Οὐρανίας ὕμνος ἕκατι νίκ[ας
Ἀριστομένειον
ὦ ποδάνεμον τέκος,
γεραίρει προδόμοις ἀοι-
δαῖς, ὅτι στάδιον κρατή-
σας Κέον εὐκλέϊξας.

VII.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

Ὦ λιπαρὰ θύγατερ Χρόνου τε κ[αὶ
Νυκτός, σὲ πεντήκοντα μ[ῆνες ἁμέραν
ἑκκαιδεκάταν ἐν Ὀλυμπ[ίᾳ ⏑ – . .
. . . .]αρ[— — — —
. . .]τοσαιμ[— — — —
κρίνειν τα[χυτᾶτά τε] λαιψηρῶν ποδῶν
Ἕλλασι καὶ γυίων ἀρισταλκὲς σθένος·
ᾧ δὲ σὺ πρεσβύτατον νείμῃς γέρας

VII. Compellatur Ἡμέρα (Temporis et Noctis filia) decima sexta mensis eius quo Olympici ludi celebrabantur; eo die coronas victoribus tribui solitas esse testatur schol. Pind. Ol. V, 8. 14. Vid. K. (Jebb). Erant autem menses lunares XCIX, qui orbem annorum VIII complebant, in duas partes ita divisi, ut altera haberet menses L, altera XLIX; itaque dies festi ludorum vel post quinquagenos vel post quadragenos novenos menses recurrebant. Schol. Pind. Ol. III, 35. — 2 μηνὸς Jebb. — 6 ταχυτ. Wack. Platt. — 7 ἐριστ. per errorem K.

νικασε|παν|θρ..ο̣ισινευδοξοσκ|εκλη
ταικαιπ|ολυ|ζ̣ή̣...ο̣σ·αρ|.........ον
...’εκο|σ̣μη|......φαν|.........να
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — — — —ομωι

(desunt v. fere XXIV)

Col. XVI (XIV)
πυθῶνάτεμηλοθυταν
υμνεωννεμέαντεκαιϊσθ.ον·
γ̅α̅ιδεπισκηπτωνχερα
κομπάσομαι·συναλα
θειᾱιδεπανλαμπειχρεο.·
ουτισανθρωπωνκ[
νασενάλικιχρονω[
παισεωνανηρτεπ[
νασεδεξατονικασ·
ωξευκ.ραὺνὲγχεσκα[.......]ˌροδινα[
οχθαισιναλφειουτελεσσ[......]|αλοκλεα|σ
θεοδότο.σευχασ·περικ[.......]|π̣α[...]|σ̣
γλαυκοναιτωλιδο[
ανδημ’ελαιασ
ευπελοποσφρυγιου
κλεινοισαεθλοισ
⁜)———

10 post ΑΡ apparuit quasi Ϊ.

Videntur huius paginae fuisse frg. 7 et 12 K., idem enim et color et textura chartae; sed certus locus eis assignari nequit.

Col. XVI. 41 γα pr., corr. A[1]? — 47 νοσ pr., νασ A[3]? — 48 -γκεσ K. per errorem. — 48 sqq. adiunxi frg. 17 K. (ροδινα, αλοκλεα, πα); extremae litt. 49 sq. col. XVII adhaerent. — 49 αλφιου pr., corr. A[3]. — 52 μ’ primo omissum add. A[3].

νίκας ἔπ', ἀνθρώποισιν εὔδοξος κέκλη-
ται καὶ πολυζήλωτος. Ἀρ[ιστομένει]ον
νῦν γ]' ἐκόσμη[σας στε]φάν[οισι Λάχω]να
παῖδα] (des. v. II)
— — — — — — — — — — — *ομῳ*

(desunt v. fere XXIV)

Πυθῶνά τε μηλοθύταν
ὑμνέων Νεμέαν τε καὶ Ἰσθμόν·
γᾷ δ' ἐπισκήπτων χέρα
κομπάσομαι· σὺν ἀλα-
θείᾳ δὲ πᾶν λάμπει χρέος·
οὔτις ἀνθρώπων κ[αθ' Ἕλλα-
νας ἐν ἅλικι χ⸢ρόνῳ
παῖς ἐὼν ἀνήρ τε π[⸢λεῦ-
νας ἐδέξατο νίκας·
ὦ Ζεῦ κεραυνεγχές, κα[ὶ ἐπ' ἀργυ]ροδίνα
ὄχθαισιν Ἀλφειοῦ τέλε[σας μεγ]αλοκ⸢λέας
θεοδότους εὐχάς, περὶ κ[ρατί τ' ὄ]πα[σσα]ς
γλαυκὸν Αἰτωλίδος
ἄνδημ' ἐλαίας
ἐν Πέλοπος Φρυγίου
κλεινοῖς ἀέθ⸢λοις.

---

9 *νίκας, ἔπ'* K.; *ν., ἐν* vel *παρ'* vel *πεδ'* Housm. — 10 sq. *Ἀριστομένειον παῖδα* (cf. VI, 12) Ew. Bruhn Wil. Housm.; reliqua supplevi coll. VIII, 25. — 41 cf. V, 42. — 44 sq. *κλεεννὰς* K. — 45 *ἅλικι χρόνῳ* i. e. „per idem tempus". — 46 i. e. „sive puer sive etiam vir", ut coniungitur etiam *ἢ πόλις βροτός τε* (Aesch. Eum. 523; Kühner Gr. II, 788, 2). — 46 *ποσσὶ πλ.* Sandys, *πρὶν πλέονας* Jebb. — 48 sqq. supplevi (cf. pag. adv.; *ἀργυροδ.* Headlam); *καὶ ἐπὶ* iam Wil. — 49 *τελεσσ[* correxi; *τέλεσσ[ον* K. — 12 *περὶ κ[ρατά τέ οἱ τίθει]* K.

VIII. [IX.]

Αυτομηδει φλιασιωι

πενταθλωι νεμεα

δοξανωχρυσαλάκατοιχαρι.εσ
πεισιμβροτονδόιητεπει
μουσᾶντεἴοβλεφαρωνθειοσπροφ..ασ
έυτυκοσφλειουντατεκαινεμεαιου̣
ζηνοσευθά̣λ̣εσπεδον
υμνεῖν·οτιμηλοδαΐκταν
θρεψενᾰλευκωλε..σ
ηραπερι....τωναεθλων
πρωτον...κλειβαρύφθογγ.νλεοντα·
κε.....νικάσπιδεσημιθεοι
πρ......ναργειωνκρὶτοι
αθλησαν.παρχεμορωι·τονξανθοδερκης
πεφν' ασαγένονταδρακωνυπέροπλοσ
σᾱμαμελλ.ντοσφονου·
ωμοιραπολὺκρὰτεσ·όυνιν

VIII. [IX.] Inscr. (litt. min. ad laevam partem primorum v.) add. A[3]. — 2 *πεισινβροτον* pr., corr. A[3]? — 12 pr. *αθλησανπαρμεμορωισυνξ.*; corr. A[3] (superscripta fuisse vid. littera (Ε) super Π; reliqua clare apparent). — 13 *ασαγεροντα* pr., corr. A[3].

VIII. [IX.]

ΑΥΤΟΜΗΔΕΙ ΦΛΕΙΑΣΙΩΙ

ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ ΝΕΜΕΑ.

Δόξαν, ὦ χρυσαλάκατοι Χάριτες, στρ. α′
πεισίμβροτον δοίητ', ἐπεὶ
Μουσᾶν γε (ϝ)ιοβλεφάρων θεῖος προφάτας
εὔτυκος Φλειοῦντά τε καὶ Νεμεαίου
Ζηνὸς εὐθαλὲς πέδον
ὑμνεῖν, ὅθι μηλοδαΐκταν
θρέψεν ἁ λευκώλενος
Ἥρα περικˈλειτῶν ἀέθˈλων
πρῶτον Ἡρακˈλεῖ βαρύφθογγον λέοντα.
κεῖ[θι φοι]νικάσπιδες ἡμίθεοι, ἀντ. α′
πρώτιστον Ἀργείων κριτοὶ
ἄθλησαν ἐπ' Ἀρχεμόρῳ, τὸν ξανθοδερκὴς
πέφˈν' ἀσαγεύοντα δράκων ὑπέροπˈλος,
σᾶμα μέλλοντος φόνου.
ὦ μοῖρα πολυκˈρατές· οὔ νιν

VIII. [IX.] 2 sq. *ἐπεὶ* (it. Wil. Thomas) . . *γε* scripsi pro *ἔπει* (K.) . . *τε.* Nusquam est *ἔπος* ap. B., ne ap. Pindarum quidem singulari numero de carmine exstat. *Προφάτας Μοῦσᾶν* poëta est, ut ap. Pind. (frg. 90 Bgk.) *Πιερίδων προφάτας* (K.); K. tamen de Apolline Musagete interpretatus v. 4 *εὔτυκον* scripsit (pro *εὔτυκτον*). — 4 *Φλιοῦντα* K. contra chartam et scripturam inscriptionibus firmatam. — 6 *οτι* em. K. — 10 *κ. καὶ νικάσπιδες* K.; sed neque id epitheton neque simile exstat, neque fuerunt victores hi heroes. Ad *φοινικ.* (et. Housm. Wil.) cf. ap. B. *φοινικόθριξ, -νωτος* (de bubus utrumque). Unum obstat, quod Argivi apud tragicos quidem *λευκάσπιδες* sunt; sed *αἴθας ἀσπ.* de Alcmeone Pind. Pyth. VIII, 46 conf. Housm. — 12 *ξανθ.*] III, 56 confert Jebb. — 13 corruptum vid. *ἀσαγεύοντα*; *ἀωτεύοντα* (*ἀπανθίζεσθαι* Hesych.) R. A. Neil ap. K. (Eurip. frg. 754 conf. Jebb et Sandys); *ἀθαλεύοντα* (ab *ἀθηλής*) Butcher.

πειθ' οἴκλειδασπαλιν
στειχεινεσευάνδρουσαγ[
ελπισανθρωπωνυφαιρ[
ακαιτοτ' αδραστονταλ[
Col. XVII (XV) πεμπενεσθηβασπολυνέικειπλα[ ]|προξεν[
κεινωναπευδοξωναγωνων
εννεμεᾱικλεινο . . ροτων
οιτριέτειστεφανωι
ξανθανερέψωνταικομαν
αυτομηδεΐννυγενικά
σαντινινδαιμωνε . ωκεν·
πενταέθλοισινγαρενέπρεπενωσ
αστρωνδιακρίνειφαη
νυκτοσδιχομηνΐδο . . ὑφὲγγησσελανα·
τοιοσελλανωνδια . . . ρονακυκλον
φαιν . θαυμ . στονδε . ασ
δισκοντροχοειδέαριπτῶν
καιμελαμφυλλουκλαδον
ακτέασεσαιπειν̓ανπροπέμπων
αιθερ' εκχειροσβοανωτρυνελαων
ητε . . υταιασαμάρυγμαπαλασ
τοιω . . . . ʹμωισ . . . . ι
γυια . . . . ματα . . . . . αια̅ιπελασσα.

---

16 *οιλλειδασ* pr., corr. A[3]. — 19 *δη* pr., *ακαι* A[3]. — 20 ΠΛΑ·· charta; superficie chartae avulsa exitus versus periit. Collocavi hic frg. 35 K., quod nihil nisi superficies esse vid. — 23 *τριέτει*] ita attico accentu charta. — 25 *αυτομηδεννυενικαι* pr., corr. A[3]. 26 [*θ*]*ηκεν* pr., corr. A[3]. — 32 non recte *ριπτῶν*, quod *ριπτεων* esse debebat. — 33 *μελανφ*. pr. — 36 *ταλας* pr., corr. A[3]. — 37 reliquias quae Υ indicare possint ante Μ agnovit K. — 38 *πελασσω*[*ν* pr.; A[3] delevit *ω* (sec. K. *σω*), superscr. Α[C.

πεῖθ' Οἰκ'λείδας πάλιν
στείχειν ἐς εὐάνδρους ἀγυιάς.
ἐλπὶς ἀνθρώπων ὑφαιρ[εῖται νόημα·
ἃ καὶ τότ' Ἄδ'ραστον Ταλ[αϊονίδαν *ἐπ. α'*
πέμπεν ἐς Θήβας Πολυνείκεϊ πλα͡[γκτῷ] πρόξεν[ον.
κείνων ἀπ' εὐδόξων ἀγώνων
ἐν Νεμέᾳ κλεινοὶ βροτῶν
οἳ τριετεῖ στεφάνῳ
ξανθὰν ἐρέψωνται κόμαν.
Αὐτομήδει νῦν γε νικά-
σαντί νιν δαίμων ἔδωκεν.
πενταέθ'λοισιν γὰρ ἐνέπ'ρεπεν ὡς *στρ. β'*
ἄστρων διακ'ρινεῖ φάει
νυκτὸς διχομηνίδος εὐφεγγὴς σελάνα·
τοῖος Ἑλλάνων δι' ἀπείρονα κύκ'λον
φαῖνε θαυμαστὸν δέμας,
δισκὸν τροχοειδέα ῥίπτων,
καὶ μελαμφύλλου κλάδον
ἀκτέας ἐς αἰπεινὰν προπέμπων
αἰθέρ' ἐκ χειρὸς βοὰν ὤτρυνε λαῶν.
ἢ τελευταίας ἀμάρυγμα πάλας· *ἀντ. β'*
τοιῷ[δ' ὑπερθύ]μῳ σ[θένε]ι
γυια[λκέα σώ]ματα πρὸς γαίᾳ πελάσσας

---

17 cf. Pind. Pyth. 8, 54 (K.). — *ὑφαιρεῖ* [*μῆτιν ἐσθλάν* vel tale quid ci. K. *Νόημα* XI, 54; *ἀφαιρεῖσθαι* Pind. P. IV, 218. Isthm. I, 62 (*ὑφ. μερίμνας* Wil.). — 19 cf. praef. p. XII. — 20 *πλα[ξίππῳ πέλας* K., qui punctum ponit post *Νεμέᾳ* 22. Ad *πρόξενον* cf. Aesch. Suppl. 419. — 28 *φάῃ* (quod in charta est) explicat K. „antecellit", usu insolito non modo verbi sed et. pluralis numeri nominis *φάος*. Scripsi *φάει* et *διακρινεῖ* a *διακρινής*, cf. *εὐκρινής* al. — 35 *β. τ' ὤρινε λαῶν* | *οἱ τελ.* Housm. — 37 restit. K.; *τοιῷδ'* (*τοιῷ δ'* Housm. Platt) ut *τοῖος* 30. — 38 *πελάσσας* iam K. ci.

ἵκετ . . . . . . υπαραπορφυροδίνα[
τουκ . . . . . α̣σανχθονα
ηλθε . . . . . ε̣πεσχατανειλου·
ταιτεπε̣ . . αειπορωι
οικεῦσιθερμωδον . . . . γχέων
ἵστορεσκοραιδιωξιππ . . . ρηοσ
σωνωπολυζήλωτ' αναξποταμων
εγγονοιγένσαντοκαιυψιπυλουτροιασἕδοσ·
στειχειδιευρ̣έιασκελε . θου
μυριαπαντᾱιφατισ
σασγενεασλιπαρο
ζωνωνθυγατρων· ασθ . . ι
συντυχαισώκισσαναρχα
γο̣υσαπορθήτωναγυιᾶν·
)
τισγαρουκοι . . . κυανοπλοκάμου
θηβασευδμ . . . . ν

Col. XVIII (XVI)
— — — — (a) μοναιγιν|(b) αν· μεγ̣[—]|(c) ου
— — — — χειτεκε|νηρω
— — — — ου·
— — — — αιων
— — — —
τ̣ — — —
α̣ — (d) υπ̣·πλον[

41 *μαθε* pr., *ηλθε* A[3]. — 42 *ευναει* cum reliquiis convenit. — 51 *αρχαι* pr., corr. A[2]. — 55 sqq. paginae XVIII non exstant nisi lacera fragmenta. Prima duo (*a* vv. 55—58; *b* 55—56) composuit K.; propter sententiam numerosque hic collocavi (ap. K.). Addidi nunc frg. K. 32 (55 extr., *c*). — 55 *μνον* pr., corr. A[3]. — 61—69 mediae partes (sive exitus) versuum in frg. *d* sunt, quod h. l. collocavit K.; adiunxi a dextra parte *e* (64. 65) et *f* (64. 65. 70. 71). Principia versuum 60 sqq. adhaerent paginae XVII. — 61 pro *υπ* K. *ρι̣*.

ἵκετ' [Ἀσωπὸ]ν παρὰ πορφυροδίναν,
τοῦ κ[λέος π]ᾶσαν χθόνα
ἦλθε[ν καὶ] ἐπ' ἔσχατα Νείλου·
ταί τ' ἐπ' ε[ὐν]αεῖ πόρῳ
οἰκεῦσι Θερμώδοντος, ἐγχέων
ἵστορες κοῦραι διωξίπποι' Ἄρηος,
σῶν, ὦ πολυζήλωτε (ϝ)άναξ ποταμῶν, ἐπ. β'
ἐγγόνων γεύσαντο, καὶ ὑψιπύλου Τροίας ἕδος.
στείχει δι' εὐρείας κελεύθου
μυρία παντᾷ φάτις
σᾶς γενεᾶς λιπαρο-
ζώνων θυγάτ'ρων, ἃς θεοὶ
σὺν τύχαις ᾤκισσαν ἀρχα-
γοὺς ἀπορθήτων ἀγυιᾶν.

τίς γὰρ οὐκ οἶδεν κυανοπ'λοκάμου στρ. γ'
Θήβας ἐΰδ'μ[ατον πόλι]ν,
ἢ τὰν μεγαλώνυ]μον Αἴγιναν, μεγίστου
ἃ Διὸς πλαθεῖσα λέ]χει τέκεν ἥρω
– ⏑ – – – ⏑]ου·
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑]αιων
– ⏑ – ⏓ – ⏑ –
– – ⏑ – – – ⏑ – –
ᾱ[⏑ – – – ⏑ ε]ὔπ[ε]π'λον[⏑ – ⏓

39 Ἀσ. Bl. Housm. Rich. Wil.; cf. Pind. Is. VI (V), 22 sqq. — 41 καὶ K., τοι Weil. — 42 εὐναεῖ Jebb (K.). — 44 κοραι em. K. — 45 πολυζηλωτ' αναξ correxi, it. Housm. Platt Wil. al. — 46 ἐγγόνων Weil Jurenka Wil. Dicuntur Telamon Aiax Achilles. — 51 τύχᾳ postulat Wil.; sed de duabus hic dicitur. — 55 sq. supplevi (simil. Wil. Headl. Housm.; adi. in -υμον desinens propter corruptelam -μνον iam K. flagitavit). πλαθεῖσα XVI, 35; Διὸς μεγίστου VI, 1. Pro ἢ τὰν scr. τίς δ' οὐ Housm. Wackern. Ellis; cf. Pind. Ol. XIII, 20 f.

— — α̣ν̣ε̣λ̣ικοστέφα̣[
κ — — σαιτ' αλλαιθεων[
σ — — ησαναριγνώτ.|[e]ισ|[f]ε. .λαι[
— — α̣ι̣ποταμουκε|.άδο|ντοσ·
— — ανπολιν
— — σιτενικα[
— — λ̣ωνβοαι[
— — υ̣σ̣αι·με[
— — — — — ν·
— — — — — νεοσ[
. .[g]υσέα|—θενταιο[h]πλοκο|[i]νευειπειν[
. .ατ| — νάμ.τωνερω|των
— — — —
— — — —
— — — —
— — —[k]ώταν
— — — νυμνον·
— — — καιαποφθιμεν|[l]ωι
— — — ρυτονχρονο|ν
— — — ινομενοισαιει|πιφανσκοι
. . . . . .|[m]μέανι|καν·το. .τοικαλο|νεργον
.[n]νησιω|νυμ|[o]νωντὺχον.

---

62 in princ. versus est ductus velut *γ* vel *ρ* litt. vel (K.) *η*. — 69 A supra v. A³ add. — post M aliquando N apparuit. — 72 sq. frg. *g* ΥCЄΑ|ΑΤ (20 K.) coniectura ductus hic collocavi; proxima duo *h* et *i* inter se coeunt et numeris huc pertinere demonstrantur. — 77—82 maximam partem in *k* sunt, sed exitus versuum 79—82, it. 87 in *l*; ΜЄΑΝΙ autem 82 cum subiectis partibus vv. 83—88 in *m*. Tum *n* habet principia vv. 83—88; *o* exitus vv. 83—85. Composuimus et collocavimus K. et ego. — *νωταν* pr., *ν* del. A³. — 79 *-μενων* pr., corr. A³? — 81 *πιφανσκω* pr., corr. A³? — 83 extr. *ὑποστιγμή* (cf. XIV, 47).

– ∪ – –]ᾱν ἑλικοστέφα[νον   ἀντ. γʹ
κ[– – ∪]σαι τʼ ἄλλαι θεῶν
σ[– – ∪ ∪]ησαν ἀριγνώτοις ε[–]λαι[
– ∪ – –]α̣ι̣ ποταμοῦ κελάδοντος·
– ∪ – –]αν πόλιν
– – ∪ ∪ –]σιτενικα
– ∪ – αὐ]λῶν βοαὶ
– – ∪ –]υσαι· με̣[– –
– ∪ – – – ∪ – – – ∪ – ∪]ν·
– – ∪ – – – ∪ ∪ – ∪]νεος   ἐπ. γʹ
χρ]υσέα[ν –]θεντα(ϝ)ιόπ'λοκον εὖ εἰπεῖν[Κύπριν.
ὦ μ]ᾶτ[ερ ἀγ]νάμπτων ἐρώτων
– ∪ – – – ∪ –
– ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– – ∪ – – – ∪ –
– ∪ – – – ∪]ώταν
– ∪ – – – ∪]ν ὕμνον·
– ∪ – – –]καὶ ἀποφθιμένῳ   στρ. δʹ
– – ∪ ἄτ']ρυτον χρόνον
καὶ τοῖς ἐπιγ]ινομένοις αἰεὶ πιφαύσκοι
σὰν Νε]μέᾳ νίκαν· τό [γέ] τοι καλὸν ἔργον
γνησίων ὕμνων τυχὸν

---

64 ἐν ἄλλαις Headl. — 65 εὔθρονοι κοῦρ]αι Jur. — 66 sqq. velut τᾶνπερ ἀρχαί]αν πόλιν|[λύραι κελαδεῦ]σί τε νίκα[ς|ἦρα σύν τʼ αὐ]λῶν βοαί. — 68 αὐλῶν Bl. (Jur.), cf. II, 12. IX, 54. — 72 sq. supplevi. De ἰόπλοκον v. ad XVI, 37. — 75 sq. νασιώταν .. ὕμνον? Cf. IX, 10. — 81 ἐπιγιν. K. (καὶ τοῖς et. Headl.); id. 82 Νεμέᾳ ci. — 82 τό[δε] K.; cf. XII, 83 (γε et. Headl.).

υψουπα¦ραδα¦ιμοσικειται·
συνδ' α|.αθειαι|βροτων
καλλισ|τονειπ̣[
λ..πετα¦ιμουσ̣.................ρμα·
ε̣ι̣σ̣ι̣δ̣' αν|θρ[
Col. XIX (XVII) πολλᾱιδι[— —]|ιδεθεων
.ουλᾱ̣[— —¦μενουνυ|κ̣τ̣ο̣σ̣[
— — — — τεκ|αιτοναρειω[
— — — — — ¦που·
— — — — —|..ευσων
— — — — —
— — — — — α̣υροισ
..δρ| — — — τομελλον·
..μιδ̣| — — — δ̣ωκεχαριν
.αιδιων| — — θεοτίματο.πολιν
.αιειναπο| — — ευντασ
.ρυσεοσκάπτρ[
..τικαλονφε̣[
ω̣νεοιτιμο[
π̣α̣ιδισυνκω̣[
..οιτεπεντ[

---

86 in fine Π aut Γ. — 88 *ευδ'* K. contra numeros. — 89 sqq. col. XIX prior pars non minus lacera exstat quam XVIII. Priores partes versuum 96—104 et carminis X, v. 1—2 sunt in frg. quod hic collocavi (ap. K.); exitus vv. 95—99 iam K. cum reliquiis infimae paginae composuerat. Nunc adieci frg. K. 3 (v. 1. 2 in.). 4 (v. 1—3). 10 (2—5), coniunctionem confirmante Kenyone, sedem autem numeris monstrantibus. — 96 ante *το* est Ι. — 97 pro priore *δ* K. *ω*. Supra Μ (magis quam supra Ι) quasi acc. acutus est; puto Ν correctoris fuisse, cf. I c 8. — 99 *ευντεσ* pr., corr. A[3]. — 101 extr. ΦΡ K. — 102 pro *ω̣* K. *α̣ι̣* ne nunc quidem *ω* fuisse putat. — extr. *ο* vel *ω*.

ὑψοῦ παρὰ δαίμοσι κεῖται·
σὺν δ' ἀλαθείᾳ βροτῶν
κάλλιστον, εἴπ[ερ καὶ θάνῃ τις,
λείπεται Μουσᾶν[⏑ ‒ ‒ ‒ ἄθυ]ρμα.
εἰσὶ δ' ἀνθρ[ώπων ⏔ ‒ ⏔ ‒ ἀντ. δ'
πολλᾷ δι[‒ ‒, τᾷ] δὲ θεῶν
βουλᾷ [⏑ ⏑ ‒ ⏑]μενον νυκτὸς [⏑ ‒ ‒
‒ ⏑ ‒ ‒ ‒ ⏑]τε καὶ τὸν ἀρείω
‒ ⏑ ‒ ‒ ‒ ⏑]που.
‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑]ενσων
‒ ⏑ ‒ ‒ ‒ ⏑ ‒
‒ ‒ ⏑ ‒ ‒ ‒ ⏑ π]αύροις
ἀν]δρ[άσιν ‒ ‒ ⏑ ‒ ‒ ‒ τὸ μέλλον.
ὔμ]μιν δ[⏑ ‒ ‒ ‒ ⏑ ⏑ δ]ωκε χάριν ἐπ. δ'
καὶ Διων[ύσου ⏑ ⏑ ‒] θεοτίματον πόλιν
ναίειν ἀπό[ρθητον, φιλ]εῦντας
χρυσεοσκάπτρ[ου Διὸς
εἴ] τι καλὸν φέ[ρεται.
νῦν, ὦ] νέοι, Τιμο[κ'ρίτου(?)
πα]ιδὶ σὺν κώ[μοις ἁμαρ-
τέ]οιτε πεντ[άθλου (Ϝ)έκατι.

---

85 cf. III, 96. — 87 velut *περικλειτᾶν* K. — *ἄθυρμα*] epigr. 1, 3 conf. K. — 88 cf. IX, 38. frg. 34. — 97 fort. *ὔμμι Δ[άματρος παρέδ]ωκε* pr., *ὔμμιν* [*δὲ*] *Δ. κτέ.* corr., cf. Pausan. II, 12, 5. 13, 5 et de numeris correctis praef. p. XII. — *Διωνύσου* K.; eius filius Phlias urbis eponymus, Paus. II, 12, 6. — 99 supplevi; aut *ἀπορθήτους*. Cf. 52. — 100 sqq. supplevi; de victoria Nemeaea loquitur (*καλὸν Διός* ut *Διὸς κῦδος* VI, 1 sqq.; *Διὸς* et. Headl.), memor simul veteris proverbii (Theogn. 17): *ὅττι καλόν, φίλον ἐστί.* — 102 sqq. Bl. Cf. XII, 190 *ὦ νέοι* (Pind. I. VIII [VII], 2). Non est locus duobus syllabis ante *νεοι* v. 102; itaque alteram (*νῦν*) priori versui adiectam fuisse puto. — *Τιμοκρίτου* (s. *-κράτεος, -σθένεος* etc.)] patris nomen non erat omittendum, sicut alias semper commemoratur. — 103 *ἁμαρτεῖν* = *ὁμαρτεῖν*, v. XVII, 46.

IX. [X.]

[. . . . .]
[. . . . .]
. . μασυγ . |ρα| — — οιχνεισ
. . λα·κα|ιπᾱ — —
. . . . ′.ελαμπ — —
. . . . . ποκευ — —
. . . . νωνται|— — —′.ωι
ξ. . |ον·οτιχρυ[
ο. . . . |οφθαλμοι|σιν[
ι. . . . αναπράκταν[
α. . α͡.ικαιννυκασιγνητασακόιτασ
νασιῶτινεκεινησενλιγύφθογγονμελισσαν
.κειρεσιν’ αθανατονμουσᾶναγαλμα
ξυνονανθρωποισινέιηι
χαρματ . αναρεταν
μαννονεπιχθονίοισιν
οσσανικασεκατιάνθεσινξαν
θ. . αναδησάμενοσκεφαλαν

IX. [X.] 1. *συγ* aut *συπ*. V. de initiis versuum ad VIII, 89 sqq. — adiunxi frg. 23 K., in quo sunt mediae partes vv. 2—4, apicesque quidam ad 1 et 5 pertinentes, unde v. 1 *ρα* elicitur. — 1 extr. ante *οι* est I (*ν*?). — 3 acc. (et pars litt. C vel Γ ante Є) in ectypo comparet. — 5 partes litt. ωNT in frg. 23 sunt. — extr. fort. .′*ρωι*. — 7 ante ΟΦ Ϲ? — 8 in princ. nihil nisi lineae rectae pars inferior: *μ*͡*π*? Post TAN ⁝Θ vel ΓЄ vel tale quid fuit. — 9 voci *α*[*γλ*]*αα͜ι* reliquiae litt. conveniunt. — 10 prima litt. sec. K. Π potius quam N; mihi secus visum est. Acc. cuius pars super quartam litt. apparet (agn. K.) circumfl. fuisse potest. — 11 secunda litt. K vel Λ vel X sec. K.; prima A fuerit. — 14 *μανοον* pr., corr. A[3].

IX. [X.]

[...... ΑΘΗΝΑΙΩΙ
ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩΙ ΙΣΘΜΙΑ]

Φή]μα, σὺ γ[ὰ]ρ ἀ[γγελέουσα παντόσ'] οἰχνεῖς
κα]λά· καὶ πα[σ ‒ ◡ ‒ ‒
‒ ◡́]ελαμπ[◡ ◡ ‒
‒ ‒ ἀ]ποκευ[θ ◡ ◡ ‒ ◡
‒ ◡]νωνται (‒) ◡ ‒ ‒
‒ ◡ ‒]ῳ ξ[‒ ◡]ον, ὅτι χ'ρῠ[σε ‒ ◡ ◡ ‒
ō[◡] ὀφθαλμοῖσιν [‒ ‒
[‒]ᾰν ἀπ'ράκταν [◡ ‒ ‒
ἀ[γ'λ]αᾷ· καὶ νῦν κασιγνήτας ἀκοίτας
νασιῶτιν ἐκίνησεν λιγύφθογγον μέλισσαν,
ἀκ]ειρὲς ἵν' ἀθάνατον Μουσᾶν ἄγαλμα ἀντ. α'
ξυνὸν ἀνθρώποισιν εἴη,
χάρμα τεᾶν ἀρετᾶν
μανῦον ἐπιχθονίοισιν,
ὅσσα νίκας ἕκατι
ἄνθεσιν ξανθὰν ἀναδησάμενος κεφαλὰν

IX. 1 Φήμα et γὰρ K.; cetera v. 1. 2 supplevi ex incerta coni. (α[ἰὲν ἐπ' ἀνθρώπους [s. ἐν ἀ-οις] πεδ]οιχνεῖς [ἄθ]λα Nairn; ἁ[μερίων νήριθμ' ἐπ]οιχν. [φῦ]λα Wil.; alii aliter). — 2 Bl. — 5 sq. de mutata (cum Jebbio) versuum divisione cf. praef. p. XXVIII. — 6 ξυνόν (12) K. — 8 μοῖραν ἀπράκταν? — 9 κασιγν. de victoris sorore intellegit K. — 10 νασιῶτιν (de ipso poeta) etiam K. ci.; de ◡ ◡ ‒ ‒ pro ‒ ◡ ‒ ‒ cf. praef. p. XXXIV sq. (νασ. ⟨μ'⟩ Ludw.). Contra Πασία, τὶν dubitanter Wil. Platt (τὶν δ') Pearson; sed obstat accentus. — 11 ἀκειρὲς ut ἀτειρὲς? Sec. Herw. (Wilam.) victoris nomen casu vocativo latet. — 15 ὅσσα ⟨νῦν⟩ K.; melius ὁσσά⟨κις⟩ Niemeyer, Platt, Tyrrell, Wil., Weil (ὅσσα ⟨σᾶς⟩ Ludw., ὅσσα ⟨δὴ⟩ Piccolom.).

κυδοσευρ̣ειαισαθαναισ
θηκασοινείδαιστεδοξαν
ενποσιδανοσπερὶκλὲιτοισαεθλοισ
Col. XX (XVIII) . . . . ασελλασινποδὼνταχειανορμ̣αν
. . . . ροισινεπισταδιου
θερμ . . . . . . πνεωνάελλαν
εστα . . . . δ' αυτεθεατήρωνελαιωι
φάρε . . . . . . νεμπίτνωνομιλον
τετρ̣ . . . . . . νεπει
καμ . . . . . . μονϊσθμιονικαν
δισν . . . . . . άρυξανε̣υβου
λων . . . . . . ωνπροφαται·
δισδ' ε . . . . . . αικρονιδαζηνοσπαραγνον
βωμο . . . . . . νατεθηβα
δέκτ . . . . . . υ̣ρύχορον
τ' αργο̣ . . . . . ντεκαταισαν·
⌊οιτεπ . . . . . . α̣ννεμονται·αμφιτ'ευβοι
ανπολ̣ . . . . ν̣·⌊οιθϊεραν

23 *αἴξεθατηρων* pr.; A[3] Ϊ in Υ mutavit, Ξ transfixit superscripsitque Τ; denique ad ΘΑ add. Є. — 27 sq. *ευβοι*|.*ων* pr., corr. Ι in Υ A[3]; superscr. Λ ead. ut vid. — 34 litt. Λ et Ν exiguae reliquiae sunt.

κῦδος εὐρείαις Ἀθάναις
θῆκας Οἰνείδαις τε δόξαν.
ἐν Ποσειδᾶνος περικ'λειτοῖς ἀέθλοις
– ◡ – –]ἄς Ἕλλασιν ποδῶν ταχεῖαν ὁρμάν·
ἐσχάτοις δ' οὔ]ροισιν ἐπὶ σταδίου ἐπ. α'
θερμ[ὰν ἔτι] π'νέων ἄελλαν
ἔστα[· κατᾷξεν] δ' αὖτε θατήρων ἐλαίῳ
φάρε[α – ◡ ◡]ν ἐμπίτ'νων ὅμιλον.
τετ'ρ[α ◡ – ◡]ν ἐπεὶ
κάμ[ψεν δρό]μον, Ἰσθμιονίκαν
δίς ν[ιν ἀγκ]άρυξαν εὐβού-
λων [◡ – –]ων προφᾶται·
δὶς δ' ἐ[ν Νεμέ]ᾳ Κρονίδα Ζηνὸς παρ' ἁγνὸν στρ. β'
βωμό[ν· ἁ κλει]νά τε Θήβα
δέκτ[ό νιν ε]ὐρύχορόν
τ' Ἄργο[ς Σικυώ]ν τε κατ' αἶσαν·
οἵ τε Π[ελλάν]αν νέμονται,
ἀμφί τ' Εὔβοιαν πολ[υλάϊο]ν, οἵ θ' ἱερὰν

---

20 ἔνθα (νῦν γε· Piccol.) προὔφηνας K., ἔνθα καὶ δεῖξας Jebb, ἔνθα προὔδειξας Palmer; sed propter ὅσσα 15 vid. plene interpungendum esse post δόξαν 18 (ita et. Piccolom.). — ὁρμὰν ταχεῖαν Ludw. (cum alias semper sit – – ◡ – –). — 21 sqq. potuit fieri a valido δολιχοδρόμῳ, ut postquam tertium metam attigisset consisteret et paulum respiraret, tum ultimum certamen iniret. Septies enim stadium percurrendum erat (schol. Ar. Av. 292). — 22 Bl.; ἐπιπνέων Jebb. Cf. Hom. Ψ 380. 765. — 23 Bl.; αἶξε pr. m. non casu ortum puto. Cf. Empedocl. 351 φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα. (Ἔσταξε . . φάρεα Jebb.) — rectius θατήρων pr. quam θεατ. corr., a θᾶσθαι dorico = θαεῖσθαι, θεᾶσθαι. — 24 velut σύνδρομον (ceterorum cursorum). — 25 Bl.; τετραέλικτον? Platt, τετράκις ὠκὺν ci. Jebb. — 26 κάμψεν δρόμον Jebb. — 27 ἀγκάρυξαν Jebb (K.). — 28 Χαρίτων K.; cf. frg. chart. I. An εὐβούλων ἁλὸς θεῶν (Nerei filiarumque, Pind. Pyth. III, 92)? Cf. Pind. I. VI [V], 6. — 29 sqq. Pind. Ol. XIII, 32—46. 97—112 conf. K. — 30 κλεινά Jebb (K.). — 32 Σεκυών Rossbach.

νασο . . . . . . αν·ματε̣υ̣ε̣ι
δ' αλλ . . . . . . ανκελευθον
⌞αντι . . . . . . ωναριγνώτοιοδοξαστευξεται·
μυριαιδ' ανδρωνεπισταμαιπελονται·:
ηγαρσ̣ . φοσηχαριτωντιμᾱνλελογχως
ελπιδιχρυσέᾱιτεθαλεν·
ητιναθευπροπί̓αν
ειδωσ̣ετεροσδεπιπαισι
ποικιλοντοξοντιτά̣ι̣ν̣ει·οιδ' επεργοι
σιντεκαιαμφιβοωνα . ελαισ
θυμοναυξουσιν·τομε̣λλον
δ' ακρίτουστικτειτελευτασ
πᾱιτυχαβρισει·τομενκαλλιστονεσελων
ανδραπολλωνυπανθρωπωνπολυζήλωτονειμεν·
οιδακαιπλουτουμεγαλανδύνασιν·
⌞ακαιτ . ναχρειοντι̣ . . . ι
χρηστον·τιμακρανι̣ . ω . ι̣ανϊθυσασελαυνω

---

38 *επισταται* pr., corr. A^3. — 39 prius Γ supra v. additum. 46 *δ' ακρίτους* K. recte puto (cf. in ectypo X, 18), quamvis ipse ΔΙΑΚΡ. agnoverim. — 47 *πᾱι*] ΠΑ ut vid. pr., corr. A^3. — *βρισενομεν* pr., corr. A^3. — *εσελων* recte ut vid. agn. K. — 49 *δυναμιν* pr., corr. A^3. — 50 extr. an *ι̣ν̣*? — 51 post *μακραν* Γ vel Π vel Ν (K.); ante *αν* sive Ι etc. sive potius C fuit. — super Ϊ est vel Υ (K.) vel Ϊ scriptum ab A^2 vel A^3; *θ* ex Ο corrigendo factum; AC transfixum sec. K.

νᾶσο[ν Αἴγιν]αν. ματεύει
δ' ἄλλ[ος ἀλλοί]αν κέλευθον,
ἅντι[να στείχ]ων ἀριγνώτοιο δόξας
τεύξεται. μυρίαι δ' ἀνδρῶν ἐπιστᾶμαι πέλονται·
ἢ γὰρ σοφὸς ἢ Χαρίτων τιμᾶν λελογχὼς   ἀντ. β'
ἐλπίδι χ'ρυσέᾳ τέθαλεν·
ἤ τινα θευπροπίαν
εἰδώς· ἕτερος δ' ἐπὶ πάσι
ποικίλον τόξον τιταίνει·
οἱ δ' ἐπ' ἔργοισίν τε καὶ ἀμφὶ βοῶν ἀγέλαις
θυμὸν αὔξουσιν. τὸ μέλλον
διακρίτους τίκτει τελευτάς,
πᾷ τύχα βρίσει· τὸ μὲν κάλλιστον ἐσθλῶν,
ἄνδρα πολλῶν ὑπ' ἀνθρώπων πολυζήλωτον εἶμεν.
οἶδα καὶ πλούτου μεγάλαν δύνασιν,   ἐπ. β'
ἃ καὶ τὸν ἀχ'ρεῖον τί[θησ]ι
χρηστόν. τί μακ'ρὰν γλῶσσαν ἰθύσας ἐλαύνω

---

37 ἅν τις εὖ τάμνων (χωρῶν Jebb) K., ἅν τις ἐμβαίνων Tyrrell Richards Weil. Cf. VIII, 17. 47. XVII, 36. — 37 sq. versuum divisionem corr. K. — σοφός vid. esse poeta, ut ap. Pind.; Χαρίτων τιμαί autem (vel τιμά) vid. athletarum esse (K.), cf. Pind. Ol. II, 50. N. X, 38 al. — τιμὰν K.; λαγχάνειν et gen. et accus. habet (v. I, d, 28. 42 al.). — 41 tertium genus est χρησμολόγων et μάντεων. — 42 correxi παισί, quod utcumque accipias, insulsum est h. l. Πᾶσις κτῆσις Hesych.; intelleguntur qui per mercaturam variasque artes (ποικίλον) pecuniam quaerunt. — 44 ἔργοισιν de agricultura. — 44 αὔξουσιν cf. I d 24, Pind. frg. 218 ἀέξονται φρένας. — 46 δ' ἀκρίτους K. ut A. Fort. διακρ., cf. praef. p. XXXVI. — 47 πᾷ (ita et. Nairn Herw.) est interrogativum: τὸ μέλλον διακρίνει, ὅπῃ ἡ τύχη ῥέψει (sim. Wackern. Nairn). — 47 non recte K.: κ., ἐσθλῶν | ἄνδρα (corr. et. Fraccaroli Platt). — 48 ἔμμεν K. ut V, 144. — 51 γνῶμ' ἀνευθύνας K. (γλ. et. Housm. Adam Ellis, ἰθύσας Ad., -νας? Ludw., Ellis, ἰθείας Housm.). Ex eis correctionibus quae certo comparent nihil conficitur; ο]ὐ[κ] ἰθὺς [δ'] ἐλαύνω ἐντὸς ὁδοῦ recte se habeat. De ἐκτὸς sive ἐντὸς v. adn. in pag. adversa.

ε.τοσοδου·π̣ε̣φαταιθν̣ατοισινικασ
....ρ̣ονευφροσύνα
Col. XXI (XIX) αυλων̣[
μιγ̣[
)———)
χρητιν̣[
)———

X. [XI.]

Αλεξιδαμωι μεταποντινωι
παιδι παλαιστηι πυθια

νικα[
σοιπατ[
υψιζυ[
ενπολ.............πωι
ζηνι[
κρινε....λ̣.σ̣αθανατοι
σιντε....νατοισαρετασ·
ἑλλαθι....πλοκάμου
κουρα......θοδίκου·σεθενδ' εκατι
καινυ....αποντιονευ
γύιων.....ουσινεων

---

52 sec. litt. N fuisse visa. Ante ATOICI Λ vel N. — infra 55 per errorem)— appictum, sed uncus additus. — 56 τιν vel τιμ.

XI. Inscr. minoribus litt. a laeva parte scripta ab A[3]. — 1 NIKAΓ K.; sec. me (cf. ectypum) NIKAI, altero I deleto. Tenet tamen suam sententiam K. — 10 extr. ЄI pr.? (corr. A[1]). — 11 post γυιων I (K etc.); ante ουσι Γ vel T vel X.

ἐκτὸς ὁδοῦ; πέφαται θνατοῖσι νίκας
ὕστε]ρον εὐφροσύνα
αὐλῶν[∪ ∪ – ∪ ∪ – –
μι[∪ – – – ∪ – –
χρητι[– – – ∪ – –

X. [XI.]

ΑΛΕΞΙΔΑΜΩΙ ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ ΠΥΘΙΑ.

Νίκα [γλυκύδωρε ∪ – – στρ. α'
σοὶ πατ[– – – ∪ – –
ὑψίζυγ[ος – ∪ ∪ –
ἐν πολυχ]ρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ
Ζηνὶ παρισταμένα
κρίνεις τέλος ἀθανάτοι-
σίν τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.
ἔλλᾱθι, [βαθυ]π]λοκάμου
κούρα [Στυγὸς ὀρ]θοδίκου· σέθεν δ' ἕκατι
καὶ νῦν Μεταπόντιον εὐ-
γυίων [κατέχ]ουσι νέων

54 sq. velut αὐλῶν τε λυρᾶν τε πέλεσθαι μίγδα κτέ. — 56 puto χρή τιν(α), cf. Pind. Isthm. VIII, 1.

XI. v. 1 et 4—7 aff. Ursinus p. 206 ex Stob. Flor. III (66 Hense): Βακχ. δὲ τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι, καὶ ἐν πολ. Ὀλ. Ζ. παρισταμένην κρίνειν τ. ἀθ. τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς (Bgk. frg. 9). — 1 sqq. velut κράτιστον | σοὶ πατὴρ ἀνδρῶν θεῶν τε ὑψίζυγος ὤπασ' ἕδος (K.) vel μεγίσταν | σ. π. τιμὰν ἔδωκεν ὑ. αἰὲν ἔχειν (Hense). — 8 ἔλλᾱθι = ἵληθι; cf. Simon. frg. 49, ubi incerta vocalis α mensura; ἵλᾰθι, ἔλλᾰτε Theocr. Callim. Apoll. Rh. Ἔλληθι postulat Wackern. (K.). — βαθυπλ. Jebb (K.), qui falso v. 9 [Διὸς]; ideo ci. βαθυπλόκαμ' ὦ. — 10 Μεταποντίου ut Ἰλίου XII, 115? — 11 κατέχ. et. E. Bruhn, Nairn, cf. Aesch. Pers. 427 (κελαδοῦσι K.).

κωμοιτεκαι.υ̣φροσῦναιθεότιμοναστυ·
υμνευσιδεπυθιόνικον
παιδα̣θὰητ.νφαΐσκου·
ἵλεωι.ινοδ..ογενησυι
οσβαθυζών...λατουσ
δεκτ.βλεφ....·πολεεσ
δ᾽αμφαλεξ...μονανθε̣ων
ενπεδῐωιστέφανοι
κιρρασέπεσονκρατερασ
ἥραπαννίκοιπαλασ·
ουκ..δενιναελιοσ
κε..ωιγεσυναματιπροσγαιᾱιπεσοντα·
φασωδεκαιενζαθέοισ
αγνουπελοποσδαπέδοισ
αλφεονπαρακαλλιρόανδικασκελευθον
ειμήτισαπέτραπενορθασ
παγξεινωιχάιτανελαιαι
γλαυκᾱιστεφανωσαμενο̣ν
πορτιτρόφο̣............ρ̣α̣υ̣θ᾽ἵκεσθαι

— — — —

Col. XXII (XX) παιδ᾽ενχθονικαλλιχορωι
ποικιλαιστεχναισπέλασσεν·
.λ̣λ̣᾽ηθεοσαιτιοση
.νωμαιπολύπλαγκοιβροτων
.μερσανυπέρτατονεκχειρῶνγερασ·

---

15 initio correctum (ab A^1?); ι alt. sup. v. additum. Pro **νιν** fort. Δ[Є]ΙΝ pr. — 17 -ω]ν? pr. (sec. K. fort. -οι]ν). — 21 **παλλας** pr., corr. A^1? — 23 τε pr., corr. A^1? Reliqua huius v. addidit m. alia, cf. XVII, 16. — 24 επι pr., ἐν A^2? — 28 **παγξενωι** (recte) pr., mut. A^1? — ελαιαι] alterum ι fort. a corr.

> κῶμοί τε καὶ εὐφροσύναι θεότιμον ἄστυ·
ὑμνεῦσι δὲ Πυθιόνικον
παῖδα θαητὸν Φαΐσκου.
ἵλεῴ νιν ὁ Δαλογενὴς υἱ- ἀντ. α'
ὸς βαθυζώνοιο Λατοῦς
δέκτο β'λεφάρῳ· πολέες
δ' ἀμφ' Ἀλεξίδαμον ἀνθέων
ἐν πεδίῳ στέφανοι
Κίρρας ἔπεσον κρατερᾶς
> ἦρα παννίκοιο πάλας·
οὐκ εἶδέ νιν ἀέλιος
κείνῳ γε σὺν ἄματι πρὸς γαίᾳ πεσόντα.
φάσω δὲ καὶ ἐν ζαθέοις
ἁγνοῦ Πέλοπος δαπέδοις
Ἀλφεὸν παρὰ καλλιρόαν, δίκας κέλευθον
εἰ μή τις ἀπέτ'ραπεν ὀρθᾶς,
παγξένῳ χαίταν ἐλαίᾳ
γλαυκᾷ στεφανωσάμενον ἐπ. α'
πορτιτ'ρόφ[ον ἂν πεδίον πάτ]ραν θ' ἱκέσθαι,
– ∪ ∪ – ∪∪ –
παῖδ' ἐν χθονὶ καλλιχόρῳ
> ποικίλαις τέχ'ναις πέλασσεν.
ἀλλ' ἢ θεὸς αἴτιος, ἢ
γνῶμαι πολύπ'λαγκτοι βροτῶν
ἄμερσαν ὑπέρτατον ἐκ χειρῶν γέρας.

21 παννίκοι em. K. Ἦρα = χάριν, ut ap. Pherecydem ἦρα ἴσθι. — 24 δέ κ' ἐπὶ (A pr.) Housman, ut non iam necesse sit κε vel ἂν v. 30; sed aptum καί, neque plane aptum ἐπί. — 30 ἐς χθόνα κ' εὐτυχέονθ' Jebb (K.), Ἰταλίαν νικῶνθ' Platt (cf. ad 24). — 31 velut ἀντιπάλω δύ' ἔπει. — 32 παῖδε? — 33 τέχναις] cf. XII, 49. Pind. Ol. IX, 91. — 35 πολυπλαγκοι em. K. — 36 ἄμερσαν Palmer (K.).

.υνδ' αρτεμισαγροτερα
.ρυσαλάκατοσλι.αραν
...'ρατοξόκλυτοσνικανεδωκε·
..ιποτ' αβαντιάδασ
.ωμονκατένασσεπολύλ
..στονεύπεπλόιτεκουραι·
τα̣σεξερατωνεφοβησε
πὰγκρὰτησήραμελάθρων
προιτουπαράπληγιφρενασ
καρτερᾱιζευξασ' ανάγ̣κᾱι.
παρθενιᾱιγαρετι
ψυχᾱικἰονεστεμενοσ
πορφυροζώνοιοθεασ·
φάσκονδεπολυσφέτερον
πλουτωιπροφέρεινπατέραξανθασπαρέδρου
σεμνουδιοσευρυβἰαι·
ταισινδεχολωσαμένα
στηθεσινπαλίντροπονέμβαλενομμα·
φευγονδ' οροσεστανίφυλλον
σμερδαλέανφωνανΐεισαι
τιρυνθιοναστυλιπουσαι
καιθεοδμάτουσαγυιασ·
ηδηγαρετοσδεκατον
θεοφιλεσλιποντεσαργοσ
ναιοναδεισιβόαι
χαλκάσπιδεσημίθεοι

39 litt. ante PA Є fuisse potest.

νῦν δ' Ἄρτεμις ἀγ'ροτέρα
χρυσαλάκατος λιπαρὰν
ἡμέ]ρα τοξόκ'λυτος νίκαν ἔδωκε.
τᾷ ποτ' Ἀβαντιάδας
βωμὸν κατένασσε πολύλ-
λιστον εὔπεπλοί τε κοῦραι·
τὰς ἐξ ἐρατῶν ἐφόβησεν στρ. β'
παγκρατὴς Ἥρα μελάθρων
Προίτου, παραπλῆγι φρένας
καρτερᾷ ζεύξασ' ἀνάγκᾳ·
παρθενίᾳ γὰρ ἔτι
ψυχᾷ κίον ἐς τέμενος
πορφυροζώνοιο θεᾶς·
φάσκον δὲ πολὺ σφέτερον
πλούτῳ προφέρειν πατέρα ξανθᾶς παρέδρου
σεμνοῦ Διὸς εὐρυβίᾳ.
ταῖσιν δὲ χολωσαμένα
στήθεσσι παλίντροπον ἔμβαλεν νόημα·
φεῦγον δ' ὄρος ἐς τανίφυλλον,
σμερδαλέαν φωνὰν ἰεῖσαι,
Τιρύνθιον ἄστυ λιποῦσαι ἀντ. β'
καὶ θεοδμάτους ἀγυιάς.
ἤδη γὰρ ἔτος δέκατον
θεοφιλὲς λιπόντες Ἄργος
ναῖον ἀδεισιβόαι
χαλκάσπιδες ἡμίθεοι

---

39 *ἀμέρα* Purser (K.), coll. Callim. Dian. 236 (Paus. VIII, 18, 8); optime nisi quod *ἥμερος* etiam dorice fuisse vid., non *ἅμερος*, quamquam hoc ap. Pind. ubique traditur. Kühner-Blass I, 1^2, 125. 640. — 43 *εφοβησε* correxi. — 52 *εὐρυβία* K., sed adversatur Nairn, coll. XV, 31 (Pind. P. V, 1); it. Herw. — 54 *στηθεσιν* et *εμβαλε νομμα* corr. K.

συνπολυζήλωιβασιλει·
νεικοσγαραμαιμάκετον
βλῆχρασανέπαλτοκασιγνητοισαπαρχασ
Col. XXIII (XXI) προιτωιτεκαιακρσιωι·
λαουστεδιχοστασΐαισ
ηριποναμετροδίκοισμαχαιστελυγραισ·
λισσοντοδεπαιδασαβαντοσ
γανπολύκριθονλαχοντασ
τιρυνθατονοπλότερον
κτίζεινπρινεσαργαλέανπεσειναναγκαν·
ζευστ᾽ εθελενκρονίδασ
τιμωνδαναουγενεαν
καιδιωξ.΄πποιολυγκεοσ
πανσαιστυγερωναχέων·
τειχοσδεκυκλωπεσκαμον
ελθοντεσυπερφΐαλοικλεινᾱιπ̣. . .ε̣ι
καλλιστονιν᾽ αντιθεοι
ναιονκλὺτονιππόβοτον
αργοσηρωεσπερὶκλεὶτοιλιποντ[
ενθεναπεσσύμεναι
προιτουκυανοπλόκαμοι
φευγονάδματοιθυγατρεσ·
τονδ᾽ ειλεναχοσκραδιαν·ξει
νατενινπλαξενμεριμνα·
δόιαξεδεφασγανονάμ
φακεσενστερνοισιπαξαι·
αλλάνιναιχμοφόροι
μυθοισιτεμειλιχιοισ

66 ακρσιωι sec. K. — 69 παιδεσ pr., corr. A[3]. — 83 -πλοκαμοσ pr., corr. A[1]. — 86 μεριμναι pr., corr. A[1].

σὺν πολυζήλῳ βασιλεῖ.
νεῖκος γὰρ ἀμαιμάκετον
βληχρᾶς ἀνέπαλτο κασιγνητοῖς ἀπ' ἀρχᾶς
Προίτῳ τε καὶ Ἀκ'ρισίῳ·
λαούς τε διχοστασίαις
ἤρειπον ἀμετ'ροδίκοις μάχαις τε λυγ'ραῖς.
λίσσοντο δὲ παῖδας Ἄβαντος
γᾶν πολύκ'ριθον λαχόντας
Τίρυνθα τὸν ὁπ'λότερον ἐπ. β'
κτίζειν, πρὶν ἐς ἀργαλέαν πεσεῖν ἀνάγκαν·
Ζεύς τ' ἔθελεν Κρονίδας,
τιμῶν Δαναοῦ γενεὰν
καὶ διωξίπποιο Λυγκέος,
παῦσαι στυγερῶν ἀχέων.
τεῖχος δὲ Κύκ'λωπες κάμον
ἐλθόντες ὑπερφίαλοι κλεινᾷ πόλει
κάλλιστον, ἵν' ἀντίθεοι
ναῖον κλυτὸν ἱππόβοτον
Ἄργος ἥρωες περικ'λειτοὶ λιπόντες.
ἔνθεν ἀπεσσύμεναι
Προίτου κυανοπ'λόκαμοι
φεῦγον ἄδ'ματοι θύγατ'ρες.

τὸν δ' εἷλεν ἄχος κραδίαν, ξεί- στρ. γ'
να τέ νιν πλᾶξεν μέριμνα·
δοίαξε δὲ φάσγανον ἄμ-
φακες ἐν στέρνοισι πᾶξαι.
ἀλλά νιν αἰχμοφόροι
μύθοισί τε μειλιχίοις

68 ηριπον corr. K., sed praestat ἤρειπον (Housm.). — 70 λαχόντα Wil. — 79 interp. post κάλλ. (non, ut K., post πόλει) et. Housm. Funck. — 87 δοίαζε? Platt.

καιβιᾶιχειρωνκατεχον·
τρισκάιδ.κ̣α̣μεντελε̣ουσ
μηνασ..ταδάσκιονηλύκταξονυλαν
φευγοντεκατακαρδίαν
μηλοτρόφον·αλλ'⌞οτεδη
λοῦσονποτικαλλιρόανπατηρ̣ϊκανεν
ενθενχρο̣α̣νιψάμενοσφοι
νικοκ........ολατουσ
κίκλη̣...........βοωπιν
Col. XXIV (XXII) · *τουδ' εκλυ' αριστοπατρα
χειρασαντέινωνπροσαυγασ
ιππώκεοσαελιου
τεκναδ̣υστάνοιολυσσασ
πάρφρονοσεξαγαγεῖν·
θυσωδετοιεικοσιβουσ
άζυγασφοινικότριχασ
* θηροσκόποσευχομενου·πιθουσαδ' ηραν
πανσενκαλυκοστεφάνουσ
κουρασμανιᾶναθεων·
γαιδαυτικα⌞οιτεμενοσβωμοντετευχον
χραινοντεμιναιματιμηλων
καιχορουσῗστανγυναικων
ενθενκαιαρηϊφιλοισ
ανδρεσσινιπποτρόφονπολιναχαιοισ

---

99 ante *β* reliquiae litt. A. — 106 om. pr., add. A[3] in mg. superiore. — 110 *τετετευχον* pr., corr. A[1]?

καὶ βίᾳ χειρῶν κατέχον.
τρεισκαίδεκα μὲν τελέους
μῆνας κατὰ δάσκιον ἠλύκταζον ὕλαν
φεῦγόν τε κατ' Ἀρκαδίαν
μηλοτ|ρόφον· ἀλλ' ὅτε δὴ
Λοῦσον ποτὶ καλλιρόαν πατὴρ ἵκανεν,
ἔνθεν χρόα νιψάμενος φοι-
νικοκ͡ραδέμνοιο Λατοῦς
κίκ|λησκε θύγατ|ρα βοῶπιν, ἀντ. γ'
χεῖρας ἀντείνων πρὸς αὐγὰς
ἱππώκεος ἀελίου,
τέκ|να δυστάνοιο λύσσας
πάρφρονος ἐξαγαγεῖν·
„θύσω δέ τοι εἴκοσι βοῦς
ἄζυγας φοινικότ͡ριχας.“
τοῦ δ' ἔκ|λυ' ἀριστοπάτ͡ρα
θηροσκόπος εὐχομένου· πιθοῦσα δ' Ἥραν
παῦσεν καλυκοστεφάνους
κούρας μανιᾶν ἀθέων·
ταὶ δ' αὐτίκα (ϝ)οι τέμενος βωμόν τε τεῦχον,
χραῖνόν τέ μιν αἵματι μήλων
καὶ χοροὺς ἵσταν γυναικῶν.
ἔνθεν καὶ ἀρηϊφίλοις ἐπ. γ'
ἄνδρεσσιν ⟨ἐς⟩ ἱπποτ͡ρόφον πόλιν⟨δ'⟩ Ἀχαιοῖς

---

92 τρισκαιδ. correxi. — 93 ηλυκταξον corr. K. — 94 κατακαρδιαν corr. Palmer (K.). — 97 sq. cf. XII, 222 (189) (K.). — 103 ἐξαγ. inf. pro imper. sec. Housm., Ludw., ut sit iam hic oratio recta. — 110 γαι correxi (it. Platt, Housman, Fraccaroli, Pearson). — 111 alias semper νιν, Wil. — 114 ἐς add. Jebb (cf. V, 184; πρὸς Housm.); id. ci. πόλισμ'. Versus alter epodi β' facile traditae mensurae huius aptari possit (K.): κτίζειν, πρὶν εἰς ἀργαλέαν πεσὲν ἀνάγκαν; sed is qui epodi α' est, etsi mutilus, tamen quod ad clausulam attinet resistit: πάτ]ραν θ' ἱκέσθαι.

ἕσπεο· συνδετυχάι
νάιεισμεταπόντιονω
χρυσέαδεσποιναλαῶν·
αλσοστετοιϊμερόεν
κάσανπαρεύυδρονπρογο
νοισσάμενοιπριαμοι᾽ επειχρονωι
βουλαισιθεωνμακαρων
περσανπολινευκτιμέναν
χαλκοθωράκωνμετατρειδᾶν· δικαιασ
οστισεχειφρενασευ
ρήσεισυναπαντιχρονωι
μυριΐασαλκασαχαιων·
)———

XI. [XII.]

Τισιαι αιγινήτηι

παλαιστηι νεμεα

ωσεικυβερνήτασσοφοσυμνοάνασ
σ᾽ εὐθυνεκλειοι
νυνφρενασάμετέρασ
ειδηποτεκαιπαροσ· εσγαρολβιαν
ξεινοισιμεπότνιανικα
νᾶσοναιγεινασαπάρχει

120 επι pr., corr. A[3].

XI. [XII.] Inscr. litt. min. a parte laeva primorum versuum scripta.

ἕσπεο· σὺν δὲ τύχᾳ
ναίεις Μεταπόντιον, ὦ
χρυσέα δέσποινα λαῶν·
ἄλσος τέ τοι ἱμερόεν
Κάσαν παρ' εὔυδρον, προγό-
νων ἑσσαμένων, Πριάμοι' ἐπεὶ χρόνῳ
βουλαῖσι θεῶν μακάρων
πέρσαν πόλιν εὐκτιμέναν
χαλκοθωράκων μετ' Ἀτρειδᾶν. δικαίας
ὅστις ἔχει φρένας, εὑ-
ρήσει σὺν ἅπαντι χρόνῳ
μυρίας ἀλκὰς Ἀχαιῶν.

XI. [XII.]

ΤΕΙΣΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ ΝΕΜΕΑ.

Ὡσεὶ κυβερνήτας σοφός, ὑμνοάνασ- στρ.
σ' εὔθυνε Κλειοῖ
νῦν φρένας ἁμετέρας,
εἰ δή ποτε καὶ πάρος· ἐς γὰρ ὀλβίαν
ξείνοισί με πότνια Νίκα
νᾶσον Αἰγίνας ἀπάρχει,

Itaque v. 114 cum Ludw. *πόλινδ'* scripsi (ut ap. Hom. est *εἴς ἅλαδε*); possis hoc recepto omittere *ἐς* et 72 *πρὶν εἰς ἀργαλέαν* scribere. (*Χώραν* ci. Wil., *ποίαν* Housm. Hense.)

119 sq. *προγόνων ἑσσαμένων* scr. (it. Wil.), ut ad *ἄλσος τοι* suppleatur *ἐστί*. Palmer (K.) *πρόγονοι ἕσσαν ἐμοί*, qua coniectura neque hiatus vitiosus tollitur, et activa forma inducitur pro legitima media, et de Bacchylide ipso confinguntur quae omni firmamento careant. — 125 *συνάπαντι* Housm.

XI. [XII.] 6 *ἀπάρχει* (Anth. Pal. IX, 189, Jebb) sensu deducendi plane singulare; *ἀπαιτεῖ* (*ἀπαίρει*) ci. Jebb. Cf. tamen *ἀφηγεῖσθαι*; nam *ἄρχειν* et *ἡγεῖσθαι* inter se valde affinia.

ελθοντακοσμησαιθεόδματονπολιν·
ταντ’ εννεμεαιγυαλκέαμουνοπάλα[

(Deest pagina una vel plures)

* * *

XII. [XIII.]

[. . . . .]
[. . . . .]

* * *

Col. XXV (XXIII) — — —
— — — — λ̣ειω
— — — — —
— — — —
— — — — — — δαν·

(desunt v. fere XXXI)

Col. XXVI (XXIV) υβριοσυψινόου
πανσειδικασθνατοισικράινων·
οιαντιναδυσλοφονω
μηστᾱιλεοντι
περσέιδασεφιησι
χειραπαντόιαισιτεχναισ·
. . . . δαμασίμβροτοσάιθων
. . . κ̣οσαπλάτουθελει

---

8 extr. litterae (N) reliquiae superesse vid.

XII. [XIII.] Col. XXV. Non recte K. versum qui in λειω desinit primum paginae ponit, interque hunc et eum cuius extrema syll. δαν est tres intercidisse significat; veriora docet idem p. 113. — sub ΛΕΙΩ versus proximi reliquiae quaedam conspiciuntur: linea quam vel ad Υ litt. vel ad acc. acutum referas, et apostrophus sive pars Ρ vel Β litterae: ´ . ’.

ἐλθόντα κοσμῆσαι θεόδ|ματον πόλιν·
τάν τ' ἐν Νεμέᾳ γυιαρκέα μουνοπάλαν ἀντ.?
(Desunt reliqua)

XII. [XIII.]

[ΠΥΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ ΝΕΜΕΑ.]

(desunt v. VII) στρ. α'
– – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ λειω
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– – ⏑ – – – ⏑ – δαν·
(desunt ἀντ. α' et ἐπ. α')
(desunt v. X) στρ. β' (α')
ὕβ|ριος ὑψινόου
  παύσει δίκας θνατοῖσι κραίνων·
οἷαν τινὰ δύσλοφον ὠ- ἀντ. β' (α')
  μηστᾷ λέοντι
Περσείδας ἐφίησι
χεῖρα παντοίαισι τέχ|ναις·
οὐ γὰρ] δαμασίμβροτος αἴθων
χαλ]κὸς ἀπλάτου θέλει

XII. [XIII.] Reliquias col. XXV K. priori carmini attribuit; sed spatia versuum eximie congruunt cum schemate carminis XII, dummodo sumas vel XXXVI versuum hanc paginam fuisse, vel alicubi duos versus in unum contractos, id quod factum videmus in ant. γ' (v. 6 sq.) iterumque in ep. ε' (v. 3 sq.). Itaque unum systema versuum XXXIII huic carmini accedit.

v. 44 sqq. (usque ad 57) Tiresiam de Hercule vaticinari (ut cp. Pind. N. I, 61 sqq.) ci. Jebb; ego nympham Nemeam inductam fuisse puto, cf. praef. p. LVI (it. Wil.).

....ινδιασωματοσ · ε
.....φθηδ' οπισω
.....νον · ηποτεφαμι
.....περιστεφάνοισι
....ρ̣ατΐουπονονελ
......νΐδρώεντ' εσεσθαι·
.......α̣βωμοναρισταρχουδιοσ
......ρ̣..υδέοσαν
....ι̣σινα.θεα
.....ανδοξανπολύφαντονεναι
....τ̣ρεφειπαυροισιβροτων
.ι̣ε̣ι̣καιοτανθανατοιο
κυανεοννεφοσκαλύψηιλειπεται
αθανατονκλεοσευερ
χθεντ.σασφαλεῖσυνάισᾱι·
)———
τωνκα̣..υτυχωννεμεᾱι
λαμπωνοσυιε
πανθαλεωνστεφανοισιν
.......αιταν..ε̣φθεισ
.......π̣ολινυψιάγυιαν
.......ρψιμ̣..όστων

---

52 extr. ε add. A[3]. — 53 *οπισσω* recte pr., mut. A[3]? — 58 v. Apollon. de constr. 186 (Bgk. frg. 52): *καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ τὸν Βακχυλίδην* (etiam Simon. frg. 231). — 63 init. satis spatii est litt. A. — *οτα* pr., *ν* add. A[3]. — 64 *καλυψη* pr., *ι* add. A[1].

χωρε]ῖν διὰ σώματος, ἐ-
γνάμ]φθη δ' ὀπίσσω
φάσγα]νον· ἦ ποτέ φαμι
τᾷδε] περὶ στεφάνοισι
παγκ]ρατίου πόνον Ἑλ-
λάνεσσι]ν ἱδρώεντ' ἔσεσθαι."
θάλλει παρ]ὰ βωμὸν ἀριστάρχου Διὸς ἐπ. β′ (α′)
Νίκας ἐ]ρ[ικ]υδέος ἀν-
θρώπο]ισιν ἄνθεα,
ἃ κλυτ]ὰν δόξαν πολύφαντον ἐν αἰ-
θέρι] τ'ρέφει παύροις βροτῶν
αἰ]εί, καὶ ὅταν θανάτοιο
κυάνεον νέφος καλύψῃ, λείπεται
ἀθάνατον κλέος εὖ ἐρ-
χθέντος ἀσφαλεῖ σὺν αἴσᾳ.
τῶν καὶ σὺ τυχὼν Νεμέᾳ, στρ. γ′ (β′)
Λάμπωνος υἱέ,
πανθαλέων στεφάνοισιν
ἀνθέων χ]αίταν ἐρεφθείς,
_ _] πόλιν ὑψιάγυιαν
_ ᴗ _] τερψιμβρότων

52 πείρειν (Jebb) K. Cf. Xen. Anab. 4, 2, 28 τὸ τόξευμα ἐχώρει διὰ τῶν θωράκων. — 52 sq. ἐστρέφθη (Jebb) K.; cf. Hom. Γ 348 al. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή (ἐγν. et. Tyrrell). — 55 κεῖθι (Jebb) K. — 56 sq. Ἕλλασίν τιν' K. Non exstat apostrophi nota. — 58 οὕτω παρὰ K., τοῖς δὴ παρὰ Jebb, ἐκ τοῦ π. Wil., ἔνθεν π. E. Bruhn, τᾷ δὴ π. Housm. — 59 νίκας (Νίκας Wil.) ἐρικ. (φερεκ. Wil.) Jebb, pergens ἀν|άγουσιν (ἀνδίδωσιν Wil., ἀνδεθεῖσιν Housm.) ἄνθεα | ἀγλαὰν (καὶ κλυτὰν Wil., ὃς καλὰν Ludw.). Scripsi ἀνθρώποισιν et ἃ (Νίκα) κλυτὰν. — 61 sq. αἰθέρι Bl. (et. Jur.), cf. Pind. frg. 227; Bacch. VIII, 82 sqq. (αἰῶνι Jebb). — παύροισι βρο|τῶν . . K.; παύροις . . αἰεὶ Platt Housm. Ludw. Wil. — 71 αὔξεις K. — 72 sq. σὺν χορῶν τερψ.

. . . . α . . . . . οων
κω . . . . . ατρ̣ . . . ν
νασο . υπέρβι . . ἴσχυν
παμμαχίᾱναναφάινων·
ωποταμουθυγατερ
διναντοσαιγιν' ηπιόφρον
Col. XXVII (XXV) ητοιμεγαλα[
εδωκετιμαν[
ενπάντεσσιν[
πυρσονῶσελλ[
φαινων· τογεσο[. . . . .]νει
καιτισυφαυχησκο . . . . ρ̣ᾱν

ποδεσσιταρφέω[
ηΰτενεβροσαπὲν[
ανθεμόεντασεπ[
κουφασυναγχιδο[
θρώσκουσ' αγακλειτα . . . . ισ·
ταιδεστεφανωσάμε . . . . εων
ανθεωνδονακοστ' ε[

---

73 post A vel B vel P (C), non Δ. — 74 post *κω* M fuerit, ante *ατρ̣*. Π. — 78 *διναvεοσ* pr., corr. A[1]. — 79 post *λα* reliquiae quas ad N referas. — 84 post *σο* I (*ι* vel N). — 85 *καισυφαυχασ* pr.; *ι* post *κα* add. A[2]? *η* supra A scr. A[3]. — extr. PᾹN sive OᾹN. — 86 post *ω* potius C quam N (sec. K. vel hoc vel illud). — 87 *νεκροσ* pr., corr. A[2]. — *απέν* pr., *απὲν* corr. sec. K. — 89 post *δο* reliquiae quae M vel N indicant. — 91 ante *εων* *ν̣* agnosci potest.

_ _ ⏑ ⏑]α[⏑ ⏑]όων
κώ[μ ω ν, π]ατ͡ρ[ῴα]ν
νάσο[υ] ὑπέρβιον ἰσχὺν
παμμαχίαν ἄνα] φαίνων.
ὦ ποταμοῦ θύγατερ
δινᾶντος Αἴγιν' ἠπιόφρον,
ᾗ τοι μεγάλα[ν Κρονίδας   ἀντ. γ' (β')
ἔδωκε τιμὰν
ἐν πάντεσσιν [ἀγῶ σ ι ν,
πυρσὸν ὣς Ἕλλ[ασιν ἀλκὰν
φαίνων· τό γε σὸ[ν κλέος αἶ]νεῖ
καί τις ὑψαυχὴς [⏑ _
_ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _
πόδεσσι ταρφέω[ς
ἠῦτε νεβρὸς ἀπενθὴς
ἀνθεμόεντας ἐπ' [ὄχθους
κοῦφα σὺν ἀγχιδό[μοις
θρῴσκουσ' ἀγακ|λειτα[ῖς ἑταίρα]ις·
ταὶ δὲ στεφανωσάμε[ναι χαίτας ν]έων   ἐπ. γ' (β')
ἀνθέ͜ων δόνακός τ' ἐ[πιχω-

ὕμνοισι καὶ ἀδυπνόων (hoc non recte) *κώμων* Jebb. Velut *ὑπαὶ τερψ. αἰνεύμενος ἀβροπνόων* (*ἀρσινόων*) *κώμων*.

75 *νᾶσον* K. — *παμμαχιᾶν ἀναφαίνων* K. — 46 *ὅδε παῖς* K. — 81 *ἀέθλοις* K. Includi velim pugnas. — 83 non recte (et contra chartam) post *αἰνεῖ* plene interpungit K. (obloquitur et. Nairn). — 84 *ὑψαυχάς* Jebb (K.), sed *ὑψαύχην* ci. Cf. *μεγαυχής* ap. Aeschyl. — 84 sq. manifesta mutilatio, cum et duo v. in unum contracti sint neque spatium ad tot syllabas sufficiat. Fere: *κό[ρα* (Minerva Atheniensium dea)· *στείχεις δ' ἀνὰ γᾶν ἱε]ρὰν* (insulam Aeg., cf. IX, 34) *πόδεσσι ταρφέως*, ut de nympha Aeg. et haec et proxima sint dicta. *Κόρα* et. Jebb. — 86 *ταρφέω[ν* K. (-*ως* et. Platt Headlam). — 89 *ἀγχιδόμοις* Jebb (K.). — 91 Bl., cf. X, 28 sq. (*χρυσαυγέων* ci. Jebb, *φοινικέων* Headl.) — 92 sq. *ἐπιχωρίαν* Jebb (K.).

ρϊαναθυρσιν
παρθενοιμελπουσιτ̣..........ω
δ.σ̣ποιναπαιξε̣[
..δ̣αϊδατεροδο[
ᾱτ.......α̣νετι̣[
κα.τ̣ε̣λα...α[
αι̣ακωιμιχθεισ' ενα̣ι̣[
τωνυιεασαερσιμάχ̣[
ταχυντ' αχιλλεα
ευειδέοστ' εριβοιασ
παιδ' υπέρθυμονβοα[
άιαντασακεσφόρονη[
όστ' επιπρυμναισταθ[
εσχενθρασυκάρδιον[
μάινονταν[
θεσπεσΐωιπυ̣[
εκτοραχαλ[ ]|ν·

---

95 ξε K.; ipse ζη legeram (priore loco est Ξ, nihil aliud). Sed ι quod antecedit a corr. esse, pr. m. γ scripsisse videtur (K. nunc). 97 init. „ᾱ s. ᾱ s. ά“ K. — 98 ante extr. α reliquiae N litt. — 99 extr. ενα̣? K. nunc quoque. — 108 extr. A vel Y. — 109 sqq. hic collocavi frg. 18 K., quod habet exitus vv. 109. 111. 114.

ρίαν ἄθυρσιν
παρθένοι μέλπουσι τ[εὸν κράτος], ὦ
δέσποινα παγξε[ίνου πέδον,
Ἐνδαΐδα τε ῥοδό[παχυν,
ἃ [⏑ – – –] ἔτι[κτεν Πηλέα
καὶ Τελαμῶνα [⏑ – –,
Αἰακῷ μειχθεῖσ' ἐν αἴ[σᾳ·
τῶν<θ'>υἱέας ἀρσιμάχους, στρ. δ' (γ')
ταχύν τ' Ἀχιλλέα
εὐειδέος τ' Ἐριβοίας
παῖδ' ὑπέρθυμον βοα[τὰν
Αἴαντα σακεσφόρον ἥ[ρω,
ὅστ' ἐπὶ πρύμνᾳ σταθεὶς
ἔσχεν θρασυκάρδιον [ὁρ-
μαίνοντα ν[ᾶας
θεσπεσίῳ πυ[ρὶ καῦσαι
Ἕκτορα χαλ[κεομίτρα]ν,

---

94 τεὸν κλέος ὦ Jebb, τεὰν χάριν ὦ Wil., τεὸν γόνον s. γάμον ὦ Housm. (γόν. et. Thomas); ad κράτος (Bl.) cf. Aesch. Ag. 258. Eum. 27. Cf. ad 95. — 95 Dianam nymphas canere ratus antea παῖ Ζη[νὸς κλυτά scripsi; nunc et ipse (ut Housm. Wil. al.) ad Aeginam refero. Δέσπ. παγξείνου χθονός Housm.; it. sed δίκας Thomas; παῖ ξείνοις φάος Pearson (v. 94 τεὰν πόλιν), παῖ ξείνου πατρός (Paus. II, 5, 3. 7. 9) nunc Jebb. — 96 Palmer Jebb (K.). — 97 τὸν αἰχματὰν (133) Jebb, melius τὸν ἱππευτὰν Headl. (ἱππότα Πηλεύς); sed et. ἅτε (105) fuisse potest. — ἔτικτεν Palmer Jebb. — 98 velut κραταιόν K. (Pind. N. IV, 25). — 99 μιχθεῖσ' correxi. — ἐν αἴσᾳ cf. eodem epodi loco σὺν αἴσᾳ 66, Aesch. Suppl. 545 (ἐν ἄντροις Jebb [K.]). — 100 θ' add. Jebb (K.), contra βοάσω 105 Housm. Wil. — ἀερσιμ. correxi, cf. ἀρσίποδας Hymn. Ven. 211. Aut υἷας (Chr.), cf. III, 77. — 103 βοαθόον K., quod durius vid. Cf. Hom. Μ 277, Ο 687; βοὴν ἀγαθός. V. autem supra ad 100. — 104 ἥρω cf. VIII, 56. — 106 ἴσχεν Ludw. — 108 καίειν K. — 109 cf. Pind. N. X, 90 (K.). Aut χαλκοκορυστάν (Il. Ε 699).

οπότεπ[
τ̣ρα..ι̣αν̣[ ]|ανιν
ωρέινατ[
τ' ελυσενα[
οιπρινμεν[ ]|ν
..ιουθὰἠτοναστυ
Col. XXVIII (XXVI) ..λειπον· ατυζομενοι[
π̣.ασσονοξειανμ̣αχ̣α̣[
ευτ' ενπεδιωικλονεω[
μάινοιτ' αχιλλευσ
λαο̣φονονδορυσέιων
αλλ' ο̣τεδηπολεμοι[
ληξενϊοστεφανο̣[
νηρῆϊδοσατρόμητο[
ωστ' ενκυανανθέϊθ[
ποντ|ωιβορ|έασυποκυ
μασι|νδ|αῒζει
νυκτ̣|ο|σαντασασαναπ[
ληξενδεσυνφαεσιμ̣[
αοῖ· στορεσενδετεπο̣[
όυριαινοτουδεκόλπ[
ϊστιοναρπαλεωσα[

110 post *π* I (*ι*, *η* etc.) — 111 init. *φ̣ρ̣α* vel *τ̣ρ̣α*? tum *χε*]*ιαν* fuisse posse vid. (K...*α*..*τ̣α*.). — extr. *ηνιν* pr., *ανιν* corr. (non recte K. *ανιν* pr., corr. *αινιν*; v. ectypon). — 118 *πεδιον* pr., corr. A[3]. — *λαιοφ*. pr. ut vid. — 123 falsa videlicet puncta super *ι*, antecedente circumflexo. — 125 sqq. hic collocavi frg. 38[b] K. — 127 *αντασαννμ* pr., corr. A[3]. — 128 *τε* pr., *δε* A[3]? — 128 *φαεσιν̣* K. — 129 falsa puncta ut 123. — 130 *ουρανια* pr., corr. A[1]? — non recte *δεκό̣ν* K., etsi ex Π I tantum relictum, atque adeo post I aliquid spatii vacui nunc comparet. — 131 *αρπαλεωτα* pr., mutavit *τ* in *σ* A[3]?

ὁππότε Π[ηλεΐδας
τραχεῖαν [Ἀργείοισι μ]ᾶνιν
ὠρίνατ[ο, Τρωσὶ δὲ πάν- ἀντ. δ' (γ')
τ' ἔλυσεν α[ἰνά·
οἳ πρὶν μὲν [πολύπυργο]ν
Ἰλίου θαητὸν ἄστυ
οὐ] λεῖπον, ἀτυζόμενοι [δὲ
πτάσσον ὀξεῖαν μάχαν,
εὖτ' ἐν πεδίῳ κλονέων
μαίνοιτ' Ἀχιλλεύς,
λαοφόνον δόρυ σείων·
ἀλλ' ὅτε δὴ πολέμοιο
λῆξεν ἰοστεφάνου
Νηρῇδος ἀτ'ρόμητος υἱός·
ὥστ' ἐν κυανανθέϊ θ[ύων ναῦν θοὰν ἐπ. δ' (γ')
πόντῳ Βορέας ὑπὸ κύ-
μασιν δαΐζει,
νυκτὸς ἀντάσασαν ἀπ[εχθομένας·
λῆξεν δὲ σὺν φαυσιμβρότῳ
Ἀοῖ, στόρεσεν δέ τε πόντον
οὐρία· νότου δὲ κόλπ[ωσαν πνοαῖς
ἱστίον ἁρπαλέως τ' ἄ-

---

110 ὁππότε K. — 111 supplevi, v. pag. adv. — 112 sq. supplevi (Δαρδανιδᾶν τ' ἔλ. ἀλκάν Jebb [K.]). — 114 supplevi epitheton etsi novum. — 116 ἔλειπον K. — 117 θράσσον K.; πτ. et. Platt et W. B. Thomas. Cf. V, 22. Hom. Υ, 427. — 124 suppl. Bl. (θύων s. θυίων ut Hom. μ 400); Θρᾴκιος νέα ci. Iebb, Θρᾳκὶ (Θρᾶιξ) ναυβάτας Herw. et sim. Cr. — 127 ἀντάσας ἀναπαυομένων Jebb; ad ἀντάσασαν cf. Aesch. Suppl. 37, ad ἀπεχθ. Pind. N. X, 83. — 128 φαεσιμβρότῳ correxi sec. Pind. Ol. VII, 39. — 130 ουριαι corr. K. — νότου δ' ἐκόν[τος non recte K. Cf. V, 28. Ἐκόλπωσαν πνοαῖς et. E. Bruhn, -εν πνοὰ Ludw., -αν πνοαὶ nunc Housm. — 131 τ' om. K. (ut ego et. Pl. Pearson Thomas).

ε̣λπτονεξ̣.'..ντοχ.[
ωστρωεσεπ̣..κλυον[
χματαν̣α̣χ̣ιλλεα
μιμνο..ενκλισιηισιν
έ̣ι̣.εκ.ν̣ξανθασγυναικοσ
.ρ̣.σηϊδοσϊμερογύιου
θ̣εοισι.άντειναν χερασ
φοίβανε̣σ̣ϊδοντεσυπαι̣
χειμωνοσαιγλαν·
πασσυδιασδελιποντεσ
τ̣έιχεαλαομεδοντοσ
.σπεδιονκρατεραν
α̣ϊξανυ.μιναν φεροντεσ·
ωρσαντ.φοβονδαναοισ·
ωτρυνεδ' αρησ
.υὲγχησλ̣υκιωντε
.οξιασαναξαπολλων·
ιξοντ' ε.ιθειναθαλασσασ·
Col. XXIX (XXVII) .αυσιδ' ευπρυμνοισπαρα̣
μαρναντ'·εναριξ.....ων
...ένθετοφωτων
....τ̣ιγαιαμελα[
.....εασυποχει[
.....εγ' ημιθεοισ[

---

132 post X reliquiae quae Ε indicare possint. — 133 *επ*[.]*κλυον* K., sed litt. ΕΙ amplum spatium. — 138 *οισ* supra v.; pr. quid scr. fuerit discerni nequit. Vix recte K. *θ̣.οισιδ̣*; potius Ν extremum fuerit. — 141 *μελποντεσ* pr., *δελιποντεσ* A[1]? — 152 ..*ευθε* pr., *το* supra v. add. A[3].

ελπτον ἐξίκοντο χέρσον·
ὣς Τρῶες, ἐπεὶ κλύον αἰ- στρ. ε' (δ')
χματὰν Ἀχιλλέα
μίμνοντ' ἐν κλισίῃσιν
εἵνεκεν ξανθᾶς γυναικός,
Βρισηΐδος ἱμερογυίου,
θεοῖσιν ἄντειναν χέρας,
φοιβὰν ἐσιδόντες ὑπαὶ
χειμῶνος αἴγλαν·
πασσυδίᾳ δὲ λιπόντες
τείχεα Λαομέδοντος
ἐς πεδίον κρατερὰν
ἄϊξαν ὑσμίναν φέροντες·
ὦρσάν τε φόβον Δαναοῖς· ἀντ. ε' (δ')
ὤτρυνε δ' Ἄρης
εὐεγχής, Λυκίων τε
Λοξίας ἄναξ Ἀπόλλων·
ἶξόν τ' ἐπὶ θῖνα θαλάσσας·
ναυσὶ δ' εὐπρύμνοις παραὶ
μάρναντ', ἐναριζομένων
δ' ἔρ]ευθε φώτων
αἵμα]τι γαῖα μέλαινα
Ἑκτορ]έας ὑπὸ χειρός,
πῆμα μ]έγ' ἡμιθέοις

---

133 ἐπέκλυον non bene K.; ἐπεὶ κλ. idem antea. — 135 κλισίῃσιν epica forma incertum num poetae debeatur; cf. tamen v. 48. — 138 θεοῖσι δ' K. (antea idem θεοῖσιν). — 139 φοιβὰν charta; v. praef. p. IX, 1. — 141 πασσυδιας corr. K. — 149 θεινα (ut Aristarchus scripsisse dicitur) corr. K. — 150 παραὶ Bl. (Platt, Housm.), vel contra chartam; cf. ὑπαὶ 139. — 152 ἔρ]ευθε (A pr.) et. Palmer (K.), quamvis insolitus sit is usus activi. Ἔρευσε Wil. (Ar. Eq. 526 [?], Hippocr.). — 155 suppl. Jebb. Cf. VIII, 10. X, 62.

. . . . . . ἴσο̣θεωνδ'=ορμαν·
. . . . . ο|νεσ·ημ|εγαλαισινελπισιν
. . . |οντεσυπερ|φ . . λον

— — — σιππευ̣ταικυανώπιδασεκ
— — — νεασ
— — — πιναστ' εν
. . . . . |ρ̣ . ισεξειν̣θ| . . . ματονπολιν·
.|ελλοναραπροτ| . . . νδι
.|ἄνταφοινίξ| . . . . . αμανδρ[
.|νασκοντεσυπ| . . . κ̣ιδαισ
|ερειψ[|
|τωνεικαι[|
|ηβαθυξύλ[|
— — — —
— — — —
— — — —
— — — —
— — — —
ουγαραλα . . ε . ινυ[
πασὶφάνησαρετ[

156 ἴσο̣θεων K. (ο a corr. in rasura); mihi pr. ΪCA (ΪCA·?) fuisse vid. Tum pr. ΔΙ ΟΡΜΑΝ cum amplo spatio vacuo (cf. XVIII, 48); corr. Δ'ΟΡΜΑΝ, expleto spatio vacuo ductibus transversis duobus (XVIII l. c.). — 157 adiunxi (ap. K.). frg. parvulum: ο̣νεσ·ημ|οντεσυπερ'. — 163—166 addidi frg. (ap. K.) quod priores partes horum vv. habet. — 163 ante Ρ non tres litt. desiderantur (K.), sed quattuor vel quinque. — 165 post ξ sunt reliquiae litt. Є (vel Ι). — 167—169 tertium frg. est a me hic collocatum (ap. K.). Convenit sententia numerique, conspicitur accentus sub frg. priore, primo versui huius aptus. — 175 αλαεπι pr., π transfixum, superscriptae litt. detritae, quae μπεσ fuisse possunt.

μομφά τ']ἴσα, θεῶν δι' ὁρμάν.
ἃ δύσφρ]ονες, ἦ μεγάλαισιν ἐλπίσιν ἐπ. ε' (δ')
πνέ]οντες ὑπερφίαλον
δόκευν ἑλόντες]
νᾶα]ς ἱππευταὶ κυανώπιδας ἐκ
γαίας ◡ – – –]νεας
– – ◡ μετ' εἰλα]πίνας τ' ἐν
– ◡]ρ[.]ις ἕξειν θεόδ'ματον πόλιν.
μέλλον ἄρα π'ρότερον
δινᾶντα φοινίξειν Σκάμανδρον,
θνᾴσκοντες ὑπ' Αἰακίδαις στρ. ς' (ε')
ἐρειψ[ιλάοις·
τῶν εἰ καὶ ◡ ◡ – –
ἢ βαθυξύλ[ō ◡ – –
– – ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
– ◡ – – – ◡ –
– – ◡ ◡ – ◡ ◡ –
– – ◡ – –
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓
οὐ γὰρ ἀλα[μπέσ]ι νυ[κτὸς
πασιφανὴς Ἀρετὰ

---

156 – – ◡] ἰσοθέων δι' ὁρμ. K — 157 τλάμονες K.; δύσφρ. et. Jur.). — 158 χαίροντες s. κλάζοντες ci. K.; αὐχέοντες Rich.; pro πνέ. Ludw. mal. πνείοντες. Cf. Pind. P. X, 44. — 159—162 incerta rat. suppl. Bl. (εἰλαπ. ci. K.). — 163 ἁμέραις K. non recte; v. pag. adv. — 167 ἐρειψιτοίχοις K. — 168 sqq. sensus hic fuerit: Quorum (Aeacidarum) etsi corpora obruta sunt βαθυξύλοις σποδοῖσιν rogi sive (nempe Aiacis) terrae aggere, fama tamen immortalis viget. — 175 Plut. Phoc. 1 (ἀρετὴν.. ἀμαυρὰν καὶ ἀλαμπῆ) conf. K. Ἀλαμπέϊ — (177) καλύπτρα Housm. — 176 Ἀρετά praetuli (it. Wil.), et Εὐκλεία 183 sq. atque Εὐνομία (XIV, 55) 186 (it. Wil. E. Bruhn); cf. de his (quae coniunguntur in inscr. Att. III, 277, ἱερεὺς Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας) Preller-Robert Mythol. 315, 2.

κρυφθεισ' αμαυρο[
αλλεμπεδονακ[
βρυουσαδοξᾱι
στρωφᾱταικαταγαν[
καιπολυπλαγκτονθ[
καιμανφερεκυδέαν[
αιακουτιμᾱι·συνευ
κλέιαιδεφιλοστεφ[
Col. XXX (XXVIII) πολινκυβερνᾱι
ευνομιατεσαόφρων
α̣θ̣αλιαστελέλογχ.ν
αστεατ' ευσεβέων
ανδρωνενει.ήνᾱιφυλασσ.ι·
νικαντ' ερικ....μελπετ' ωνεοι
.υ̣θ̣έαμελέτ....βροτω
..λέαμενανδρ.υ·
τανεπαλφειουτερο...θ̣α̣μαδη
τιμασεναχρυσάρματοσ
σεμναμεγάθυμοσαθανα·
μυριωντ' ηδημιτραισιναν̣ε̣ρων
ε̣στεφάνωσενεθέιρασ
ε̣νπανελλανωναεθλοισ·
.ιμητιναθερσὶ̣`πησ

---

181 πολυπλαγκταν pr., corr. A[3]. — 199 init. [.']I K.; sed fuit paragraphus cum coronide. — θερσὶ̣ (ut mihi quidem visum est) magis quam θερσὸ. Maculae quae in imo v. conspicitur inter N et A nihil tribuendum est.

κρυφθεῖσ' ἀμαυρο[ῦται δνόφοισιν,
ἀλλ' ἔμπεδον ἀκ[αμάτᾳ ἀντ. ϛ΄ (ε΄)
βρύουσα δόξᾳ
στρωφᾶται κατὰ γᾶν [τε
καὶ πολύπ'λαγκτον θ[άλασσαν.
καὶ μὰν φερεκυδέα ν[ᾶσον
Αἰακοῦ τιμᾷ, σὺν Εὐ-
κλείᾳ δὲ φιλοστεφ[άνῳ
πόλιν κυβερνᾷ,
Εὐνομία τε σαόφ'ρων,
ἃ θαλίας τε λέλογχεν
ἄστεά τ' εὐσεβέων
ἀνδρῶν ἐν εἰρήνᾳ φυλάσσει·
νίκαν τ' ἐρικυδέα μέλπετ', ὦ νέοι, ἐπ. ϛ΄ (ε΄)
Πυθέα, μελέταν τε βροτω-
φελέα Μενάνδρου,
τὰν ἐπ' Ἀλφειοῦ τε ῥοαῖς θάμα δὴ
τίμασεν ἁ χρυσάρματος
σεμνὰ μεγάθυμος Ἀθάνα,
μυρίων τ' ἤδη μίτραισιν ἀνέρων
ἐστεφάνωσεν ἐθείρας
ἐν Πανελλάνων ἀέθ'λοις.
εἰ μή τινα θερσιεπὴς στρ. ζ΄ (ϛ΄)

177 *σκότοισιν* K., sed *δνόφοισιν* Tyrrell, monens non exstare pluralem *οἱ σκότοι*. — 178 *ἀκάματος* K.; *-τᾳ* et. Platt. — 186 *εὐνομίᾳ* (id ut cum *σὺν εὐκλ.* coniungatur) Jebb (K.). *Εὐνομία σαοσίφρων* (coll. Hesych. *σαοσίμβροτος*) Housm. — 190 *Νίκαν* secundum praecedentia; sed id cum *Πυθέα* male iungitur. Est, ut saepe, fluctuatio indiscreta inter rem et deam. — 192 *Μενάνδρου*] cf. Pind. N. V, 48. Atheniensis fuit, inde Minerva eius patrona 195 (K.). — 193 *θάμα* Nairn (Pind. N I, 17) Herw. Wil.: *ἅμα* K. — 199 *θερσ[οε]πὴς* K. Cf. *Θερσίλοχος*.

.θονοσβιᾶται
α̣ινειτωσοφονανδρα
.υνδικᾶι·βροτωνδεμωμοσ
παντεσσιμενεστινεπεργοι[
.δ̣' αλαθειαφιλει
νικᾶνοτεπανδ.μάτω̣[
χρονοστοκαλωσ
.ργμενοναὶενα[
.υ̣.μ̣ε̣ν̣ε̣.νδεμα̣[
........σμιν|.θ
..............δ̣ε̣σ̣ω[
.............ασβασα̣[
(desunt v. VIII)
Col. XXXI (XXIX) ελπιδιθυμονιάιν[
ταικαιεγωπισυνο[
φοινικοκραδέμνοι̣[
υμνωντινατανδε[
φαινωξενιαντε̣[
γλαουγεράιρω·
τανεμοιλαμπων[
βλὴχρανεπαθρήσαισ|τ[
τανεικ' ετυμωσα̣ρ̣ακλ|ειω̣[

---

202 βρυωτων pr., corr. A[1]. — 208 extr. MI s. MA. — 209 sqq. adiunxi (ex coni. paullum incertiore) frg. 37 K. — 209 extr. in 37 inferior pars Θ (?) et post eam litt. ι (??). — 223 extr. έ K. in ed.; nunc esse dicit post Є quasi H a corr. superscriptum. — 224 φαινων pr., corr. A[1]? — 227—230 extrema sunt in frg. parvulo, quod adiunxi (ap. K.).

φθόνος βιᾶται,
αἰνείτω σοφὸν ἄνδρα
σὺν δίκᾳ. βροτῶν δὲ μῶμος
πάντεσσι μέν ἐστιν ἐπ' ἔργοις·
ἁ δ' ἀλαθεία φιλεῖ
νικᾶν, ὅ τε πανδαμάτωρ
χρόνος τὸ κᾱλῶς
ἐργμένον αἰὲν ἀ[έξει·
δυσμενέων δὲ μα[ταίας
λοιδορία]ς μιν[ύθει
_ _ ⏑ _ _ _]δεσω[_
_ _ ⏕]ας βασα[νο. ἀντ. ζ' (ϛ')

(desunt v. VIII)

ἐλπίδι θυμὸν ἰαίν[ει.
τᾷ καὶ ἐγὼ πίσυνο[ς
φοινικοκ͡ραδέμνοι[ο Μούσας
ὕμνων τινὰ τάνδε [ἰοπ'λόκου δόσιν ἐπ. ζ' (ϛ')
φαίνω, ξενίαν τε [φιλά-
γ'λαον γεραίρω,
τὰν ἐμοὶ Λάμπων [παρέχων χάριν οὐ
βληχρὰν ἐπαθ'ρήσαις τ[ίει,
τὰν εἴ γ' ἐτύμως ἄρα Κ͡λειὼ

---

207 ἀργμ.? Wackern., conferens ὑπαργμ. Hdt. VII, 11, 13. — 208 sqq. suppl. Bl. Cf. λοιδορεῖν Pind. Ol. IX, 37. — 211 ἀρετᾶς? — 220 velut ἑτέρᾳ δ' ἕτερός τις] ἐλπ., cf. IX, 38 sqq. Pind. N. I, 25 al. — 222 φοιν-οις Χάρισσιν Jebb; supplevi ut potui, *Μούσας* ab Housm. (Nairn, Platt) accepto. — 224 ξενίαν] Pind. Isthm. VI [V] 70 conf. K. — 226 παρέχων κε χάριν Jebb; οὐ et. Housm. Non est alterum formae partic. in -αις ap. B. exemplum; sed cf. praef. p. XXIV. — 228 εικ' correxi (εἴ γ' et. Funck, Platt), sed εἰκ = εἰ (ut arcadice εἴκαν) W. Schulze et dubitanter Wil., qui conf. Hdt. I, 174 et Ar. Lys. 1099. — *Κλειὼ* Jebb, et sic fragmentum.

πὰνθάλησεμαισενέσ|ταξ[
τερψιεπεισνιν..ι̣δα|ι
πὰντικαρύξοντιλα[

XIII. [XIV.]

Κλεοπτολεμωι θεσσαλωι

ιπποισ πετραι[

εὔμενειμαρθαιπαραδαι[
θρώποισαριστον·
.υμφοραδ' εσθλοναμαλδύ
....αρύτλ..οσμολουσα·
.....ονκαι̣...υψιφανητε[
...ατορθωθεισα·τιμαν
...λοσαλλδιανεχει·
....αιδ' ανδρωναρε...|μιαδ' ε[
....νπροκειται
....παρχειροσκυβερν|α
......κάιαισιφρενεσσι|ν·
.....ν̣βαρυπενθέσιν|αρμο
....α̣χαισφόρμιγγοσο|μφα

229 e Ξ litt. nihil relictum nisi superioris lineae pars.

XIII. [XIV.] Inscr. litt. minor. a sinistra parte primorum vv. scripta ab A[3]. — 5 *ονηδηνψιφ.* pr.; *ηδη* del. et *και̣...* (seq. lacuna) superscr. A[3]. — extrema vv. 8. 10—13 sunt in frg. parvulo quod adiunxit K. — 10 extr. *αι* pr., *α* A[1]. — 12 init. sec. K. potius *ν* fuit quam *ι*.

πανθαλὴς ἐμαῖς ἐνέσταξ[εν φρασίν,
τερψιεπεῖς νιν ἀοιδαὶ
παντὶ καρύξοντι λαῷ.

XIII. [XIV.]

ΚΛΕΟΠΤΟΛΕΜΩΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ

ΙΠΠΟΙΣ ΠΕΤΡΑΙΑ.

Εὖ μὲν εἱμάρθαι παρὰ δαί[μονος ἀν- στρ. α′
θρώποις ἄριστον·
συμφορὰ δ' ἐσθλὸν ἀμαλδύ-
νει βαρύτ¦λατος μολοῦσα·
_ _ ◡ ◡] *ὑψιφανῆ τε[ύ-*
χει κ]ατορθωθεῖσα· τιμὰν
δ' ἄλ]λος ἀλλοίαν ἔχει·
μυρί]αι δ' ἀνδρῶν ἀρεταί, μία δ' ἐ[ς ἀντ. α′
κοινὸ]ν πρόκειται
Μοῦσα], πὰρ χειρὸς κυβερνᾶ-
τις δι]καίαισι φρένεσσιν.
οὔτ' ἂ]ν βαρυπενθέσιν ἁρμό-
ζοι μ]άχαις φόρμιγγος ὀμφὰ

---

229 Jebb (K.), nisi quod *φρεσίν* (cf. Pind., -α- et. Housm.).
XIII. [XIV.] 1 *δαίμοσιν* K. (-*ονος* et. Ludw., Niemeyer, Chr., Housm., Platt, Ellis, Headl.). — 3 *ἐσθλόν τ'* sive *ἐσθλοὺς* Jebb (hoc K.), propter numeros (-*ῶν* Platt, Ellis). V. praef. p. XXXIII. — 5 corruptus v. idemque mutilus certam restitutionem admittere non vid. *Λαμπρόν τε* (-*όν δὲ* Wil.) *καὶ ὑψ. τελεῖ* Jebb (id. nunc *καὶ κλεινὸν ἰδ'* [*ἰδ'* Housm.] *ὑψ.*); *τεύχει* Bl. (it. Housm., Pl., Wil.; cf. Pind. N. IV, 84). — 6 sq. cf. IX, 35 sq. — 8 cf. X, 38. — 8 sq. ε[*ὐδαίμω*]*ν* Jebb (K.); id. K. 10 sq. *ὅς γε*] (*ὃς τὰ* Wil., E. Bruhn) *πὰρ..κυβερνᾶται* (-*έρνασεν* Wil.). Cf. ad *πὰρ χειρός* Pindari *τὸ πὰρ ποδός* „praesentem condicionem", P. III, 60; *φροντίδα τὰν πὰρ ποδός* P. X, 62; itaque *πὰρ χ.* vid. esse „e re praesenti". *Κυβερνᾶτις .. φρένεσσιν* cf. XI, 1 sqq. — 12 sq. *οὔτ' ἂν .. ἁρμόζοι* Pl.: *οὐκ ἐν* (*οὔτοι* Ellis)..*ἁρμόζει* K. — 13 *μάχαις* Jebb (K.); id. *ὀμφά*.

....γ̣υκλαγγεῖσχοροι·
....νθαλιαισκαναχα
....όκτυποσ·αλλεφεκαστωι
.....α̣νδρωνέργματικαλ
λ̣ι̣στοσ.νέρδονταδεκαιθεοσο[
κλεοπτολεμωιδεχαριν
νυνχρηποσιδᾶνοστεπετρ̣[
ουτεμενοσκελαδησαι
)πυρρίχουτ' ευδοξονιππου̣[
οσφιλοξεινουτεκαιορθοδ[

Col. XXXII (des. v. XVI)

— — νώδεαθεσσα[
— — ενγυᾰλοισ·
— — ν̣τέλησκ[
— — ε̣λ̣..δων

(Desunt reliqua.)

---

18 ερδοντι pr., corr. A[3]?
Col. XXXII. Frg. parvum (11) huic loco adsignavit K. — 42 prima litt. N (K.) vel P (vel O, quod huius carminis numeris non conveniat). — 43 vel θ̣α̣ (α[ει]δων).

καὶ λι]γυκ'λαγγεῖς χοροί,
οὔτ' ἐ]ν θαλίαις καναχὰ ἐπ. α'
χαλκ]όκτυπος, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ
καιρὸς] ἀνδρῶν ἔργματι κάλ-
λιστος· εὖ ἔρδοντα δὲ καὶ θεὸς ὀ[ρθοῖ.
Κλεοπτολέμῳ δὲ χάριν
νῦν χρὴ Ποσειδᾶνός τε Πετ'ραί-
ου τέμενος κελαδῆσαι,
Πυρρίχου τ' εὔδοξον ἱππόν[ικον υἱόν,
ὃς φιλοξείνου τε καὶ ὀρθοδ[ίκου στρ. β'
(desunt v. VI)
(deest ant. v. VII)
(des. v. III) ἐπ. β'
– ⏑ – ε]ὐώδεα Θεσσα[λ ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑] ἐν γυάλοις·
– – ⏑ Πα]ντέλης κ[⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –]δων
(Desunt reliqua.)

---

14 *οὐ λιγ.* Ellis. — 15 *οὔτ' ἂν* Pl.; *οὐδ' ἐν* K. — 16 *χαλκόκτ.*: qualis in pyrrhichis. — 17 *καιρὸς* K., Jebb. — 18 *ὀρθοῖ* Jebb (K.). — 22 suppl. Bl. — 24 [*πατρὸς πεφυκὼς*] Herw. — 42 nomen proprium monstrat accentus.

B.

XIV. [XV.]

Col. XXXIII (XXX)]τηνοριδαι

]σ̣ απαιτησισ

— — — αντιθεου

— — ν̣ω̣π̣ισαθάνᾱσπροσπολοσ

— — — π̣αλλαδοσορσιμάχου

— — — ρυσέασ

— — — αργειωνοδυσσει

— — — α̣ωιτ' ατρεΐδᾱιβασιλει

— — — ζωνοσθεανω

— — — ον

— — — νπροσήνεπεν·

— — — ύκτιμεναν

— — — —

— — — — ωντυχοντεσ

— — — — ν̣υνθεοισ

— — — — — ουσ

(des. v. XXII)

Col. XXXIV (XXXI) ᾶγον·πατηρδ' ευβουλοσηρωσ

παντ. σάμαινενπριαμωιβασιλει

παιδεσσι̣τεμυθοναχαιων·

ενθακαρυκεσδιευ

XIV. [XV.] Inscriptio contra morem in marg. superiore addita ab A[3] (litt. min.). Sed animadvertendum est, nusquam praeterea initium paginae alicuius simul carminis esse initium. — 1 litt. reliquiae ad *αντηνορος* bene conveniunt. — 2 *πισ* nunc fere et. K. agnoscit (in ed. *σ* tantum). — 6 init. A vel Λ. — *τ'* supra v. add. A[3]. — 12 *τυχοντασ* pr., corr. A[3]. — 15 sqq. in deperdita parte exstiterint quae affert schol. Il. Ω 496 (Bgk. frg. 59): *πιθανὸν μίαν τεκεῖν ἐννεακαίδεκα, οὐχ ὡς B. πεντήκοντα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας.*

B. ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

XIV. [XV.]

ΑΝ]ΤΗΝΟΡΙΔΑΙ

Η ΕΛΕΝΗ]Σ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

Ἀντήνορος] ἀντιθέου *στρ. α'*
δάμαρ κυα]νῶπις, Ἀθάνας πρόσπολος
⏓ – ⏑ – –] *Παλλάδος ὀρσιμάχου*
– – ⏑ – – *χ]ρυσέας*
– ⏑ – *πρέσβεσσιν] Ἀργείων Ὀδυσσεῖ*
– ⏑ ⏑ – *Μενελ]άῳ τ' Ἀτ'ρεΐδᾳ βασιλεῖ*
– ⏑ – – – *βαθύ]ζωνος Θεανὼ*
– – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑]*ον* *ἀντ. α'*
⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –] *προσήνεπεν*
⏓ – ⏑ – – – ⏑ *ἐ]ϋκτιμέναν*
– – ⏑ – – – ⏑ –
– ⏑ – – – ⏑ – –]*ων τυχόντες*
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ –]*νυ θεοῖς*
– ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ –]*ους*

(desunt ep. *α'*, str. ant. *β'*, epodi *β'* v. 1)

ἄγον, πατὴρ δ' εὔβουλος ἥρως
πάντα σάμαινεν Πριάμῳ βασιλεῖ
παίδεσσί τε μῦθον Ἀχαιῶν.
ἔνθα κάρυκες δι' εὐ-

XIV. [XV.] Inscr. H om. K. Cf. XVI. — 2 supplevi. Cf. Hom. Z 297 sqq. (K.). — 3 sq. *ὤϊξεν ἁγνὸν Π. ὀ.* | *ναὸν πύλας τε χ]ρ.* Cr. — 5 sq. Bl. (*Λαρτιάδᾳ Μ.* Nairn Cr. Wil.). — 7 *βαθύζ-* (ci. K.) I, c, 8. V, 9. X, 16. — *προσήνεπεν* Pind. P. IV, 97. IX, 29 (N. X, 79) codd. et Bgk. — 12 velut *προσφόρων τ.* (Aesch. Cho. 711) E. Bruhn. — 13 *σὺν θ.* K.; quae leguntur numeris non conveniunt; fort. epico *νυ* = *νυν* B. usus sit. — 36 *ἄγον*] Antenoris filii Menelaum et Ulixen in forum.

ρεῖανπολινορνυμενοι
τρωωναολλιζονφαλαγγασ
)δεξίστρατονεισαγορᾱν·
παντᾱιδεδιεδραμεναυδᾱεισλογος
θεοισδ᾽ανισχοντεσχερασαθανατοισ
ευχοντοπαυσασθαιδυᾱν·
μουσα·τισπρωτοσᾱρχενλογωνδικαιων.
πλεισθενίδᾱσμενελαοσγάρυϊθελξιεπ|εῖ
φθεγξατ᾽ευπεπλοισικοινώσασχάρισσι|ν·
ωτρωεσαρηϊφιλοι·
ξευσυ.........⌞.παν.α̣δε̣ρκεται
ουκάι....θ̣ν̣α̣τοισμεγαλωναχε̣ων
αλλεν.....κειταικιχειν
πᾱσινανθρωποισδικανϊθεῖαναγνασ
ευνομίᾱσακολουθονκα̣ιπ̣ινυτᾱσθέμιτοσ
ολβιωνπ.....νιναιρεῦνταισύνοικον
⌞ᾱδαιολοι.κ̣ε̣ρδεσσικαιαφροσυναισ
εξαισιοισθαλλουσ᾽αθαμβησ
υβρισ⌞ᾱπλου̣...δυναμιντεθοωσ
ἀλλότριονωπασεναυτισ
δ̣᾽εσβαθυνπέμπειφθορον·
..νᾱκαιϋπερφιαλουσ
...παιδ̣ασωλεσενγιγαντασ

47 extr. punctum in imo v. est (praef. p. IX, 2). — 48 sq. adiunxi frg. parvulum 27. Circumfl. est in parte quae cohaeret. — 50—56 integram stropham affert sine poëtae nomine Clem. Alex. Str. V, 731; Bacchylidi vindicaverunt Sylburg et Boeckh, quamvis argumento usi non iusto (Bgk. frg. 29). — 51 *ὑψιμέδων ὃς ἅπαντα* Cl. — 52 *αἴτιος* Cl. — 53 *ἐν μέσῳ* Cl. — 54 *δικαληθηαν* pr., corr. A³. *Δίκαν ὁσίαν ἁγνάν* Cl. (*ἁγνᾶς* ci. Bgk.). — 55 *ακολουθον* om. pr., supra v. add. A³. — *Θέμιδος* Cl. (*Θέμιτος* ci. Bgk.). — 56 *παῖδες* Cl.; pergit idem *ὦ* (del. Neue) *νιν εὑρόντες*. — *συνδικον* pr., corr. A³. — 57 *ᾱ* aut *α* cum paragr. — *αιολο...υ̣δεσσι* K. — 61 *δ* litt. reliquias in ect. agnovit Jebb (K.).

ρεῖαν πόλιν ὀρνύμενοι
Τρώων ἀόλλιζον φάλαγγας
δεξίστρατον εἰς ἀγοράν. στρ. γ'
πάντα δὲ διέδ'ραμεν αὐδάεις λόγος·
θεοῖς δ' ἀνίσχοντες χέρας ἀθανάτοις
εὔχοντο παύσασθαι δυᾶν.
Μοῦσα, τίς πρῶτος λόγων ἆρχεν δικαίων;
Πλεισθενίδας Μενέλαος γάρυϊ θελξιεπεῖ
φθέγξατ', εὐπέπ'λοισι κοινώσας Χάρισσιν·
„ὦ Τρῶες ἀρηΐφιλοι, ἀντ. γ'
Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,
οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων,
ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποις Δίκαν ἰθεῖαν, ἁγνᾶς
Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιτος·
ὀλβίων παῖδές νιν αἱρεῦνται σύνοικον.
ἁ δ' αἰόλοις κέρδεσσι καὶ ἀφ'ροσύναις ἐπ. γ'
ἐξαισίοις θάλλουσ' ἀθαμβὴς
Ὕβρις, ἃ πλοῦτον δύναμίν τε θοῶς
ἀλλότ'ριον ὤπασεν, αὖτις
δ' ἐς βαθὺν πέμπει φθόρον,
κείνα καὶ ὑπερφιάλους
Γᾶς παῖδας ὤλεσσεν Γίγαντας.

---

46 cf. Hom. Γ 112. — 47 ἆρχεν λογων em. K. Cf. Pind. Pyth. IV, 70 τίς γὰρ ἆρχεν (ita fere libri), λέξατε (codd. δέξατο; Μοίσαισι est 67), ναυτιλίας; — 49 Pind. P. IV, 115 νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν. — 51 sqq. cf. Hom. α, 32 sqq. „Iustitia in cuiusque arbitrio est" (ἐν μέσῳ κεῖται). — 57 αἰόλοις ψεύδεσσι Palmer (K.), coll. Pind. N. VIII, 25. Ad κέρδεσσι cf. Hom. Ψ, 709. Pind. P. I, 92 al. — 59 πλοῦτον Palmer (K.); ἁ K., id ut demonstrativum sit et apodosin incipiat (αὐθ. σφ' ἐς Platt, quod nimium pro spatio). — 63 ωλεσεν corr. K.

XV. [XVI.]

[......]

....ιου.....επει
....αδ' επεμψενεμοιχρυσεαν
....ἴᾶθε.....ρον...υρανίᾶ[
.....άτωνγέμουσανυμνων
. ...ανθεμοεντιεβρωι
.....γαλλεταιηδολιχάυχενικυ[
....δεΐαφ.ενατερπομενοσ
....νκ...ταιηονων
Col. XXXV άνθεαπεδοιχνεῖν
(XXXII) πυθι' απολλον
τοσσαχοροιδελφων
σονκελάδησανπαραγακλέανᾶον
πρινγεκλεομενλιπειν
οιχαλιανπυριδαπτομένᾶν
αμφιτρυωνιάδᾶνθρασυμ.δέαφω
θ'·ἵκετοδ' αμφικύμον' ακταν·
ενθ' απολᾶΐδοσευρυνεφεῖκηναιωι

XVI. 1 post *ιου* fere .*ιοε*. — 3 ante *ἴᾶ* litt. (P) postmodo transfixa videtur. Post *θε* fort. N; tum Є? — 4 extr. nunc nihil nisi I. — 5 .....*πειπε*..*πανθ*.? — 6 pro H K. H. — 7 *δεΐαν* pr. — 8 ante K *ν* vel *αι*; inter K et *αιηονων* ne videntur quidem tot litt. fuisse, quot numeris antistrophae exiguntur; sunt autem omnes et infra et supra mutilatae. Post *κ* *η*? — 12 *ακλεα* pr., *γα* add. A[3].

XV. [XVI.]

[ΗΡΑΚΛΗΣ.]

⏑ – ⏑ ⏑ –] επει *στρ.*
ὁλκ]άδ' ἔπεμψεν ἐμοὶ χρῠσέαν
Πιερ]ίαθε[ν ἐΰθ]ρον[ος Ο]ὐρανία,
⏓ ⏑ ⏑]άτων γέμουσαν ὕμνων,
Φοῖβος ἐπείπερ ἐπ'] ἀνθεμόεντι ⟨που⟩ Ἕβ'ρῳ
– ⏑ ἀ]γάλλεται ἢ δολιχαύχενι κύ[κ'νῳ,
. . . . τερπόμενος,
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –] ἠόνων
ἄνθεα πεδοιχνεῖν,
Πύθι' Ἄπολλον,
τόσα χοροὶ Δελφῶν
σὸν κελάδησαν παρ' ἀγακ'λέα ναόν,
πρίν γε κ'λεέμεν λιπεῖν *ἀντ.*
Οἰχαλίαν πυρὶ δαπτομέναν
Ἀμφιτρυωνιάδαν θρασυμηδέα φῶ-
θ', ἵκετο δ' ἀμφικύμον' ἀκτάν·
ἔνθ' ἀπὸ λαΐδος εὐρυνεφεῖ Κηναίῳ

XVI. 1 velut *οὔρου πνοᾷ εὐτρεπεῖ* Piccolom. — 2 *ὁλκάδ'* Sandys (K.). — 3 Bl.; *Ἀγγελ]ία. . Οὐρανία[ς* Jebb Sandys (K.); *ἐΰθρ.* nunc et. Jebb; *θεμερόφρονος* (Hesych.) ci. K. — 4 *ἀθα-ν]άτων* (recte praecedente *Οὐρανίας*) Jebb (K.); *ἁβροτάτων* praeterea ci. Jebb, *πολυφάτων* (recte si ῖκετο 16) K. — 5 dubitans supplevi, addidique *που* hiatus causa (Anacr. 1, 5 *ἦ κου νῦν κτἑ.*). Ad *Ἕβρῳ* cf. Alcae. frg. 109 (Cr.), Aristoph. Av. 774. — 6 velut [*δάφνᾳ*]. — *ἤ* K. (*ἦ* et. Wil.). — 7 *ὁπὶ ἠδ.* Palmer (K.). Est insolita diaeresis. — 8 *παιηόνων* Wil.; sensus fuisse vid. „donec in mentem veniat". — 9 comma posui pro puncto; relat. est *τόσα* sicut I[d] 9. — 11 *τόσσα* propter 23 corr. K. — 13 „etiam antequam canerent" (vel „canant"); sed is sensus infinitivum flagitat; itaque *κλεέμεν* scripsi (ut ap. Pind. *θιγέμεν, ἰδέμεν*, al.). (*κλύομεν*? Platt.)

ζηνιϑυενβαρυᾱχέασεννεαταυρουσ
δυοτ’ ορσιαλωιδαμασίχϑονιμε[
λεκορᾱιτ’ οβριμὸδὲρκειάζυγα[
παρϑενωιαϑᾱνᾱι
υψικέρᾱνβουν·
τοτ’ αμαχοσδαιμων
δᾱϊανέιρᾱιπολυ̣δακρυνυφα̣[
μητινεπιφρον’ επει
πύϑετ’ αγγελιανταλαπενϑεα[
ϊόλᾱνοτιλευκωλενον
διοσυιοσαταρβομ̣άχασ
αλοχονλιπαρο . . ι̣οτιδομονπει̣ . . οι·
ᾱ̄δύσμοροσᾱ̄ταλ . . ν’ οιονεμησατ[
φϑονοσευρυβια . . ιναπωλεσεν
δνοφεοντεκά|λυ|μματων
ὕστερονερχομ|ενω|ν·
οτ’ επιποταμω|ροδ όεντιλυκόρμᾱι[
δεξατονεσσου|πά|ραδαιμονιοντερ̣[
)———

XVI. [XVII.]

]ϊϑεοι

]ϑησευσ

κυανόπρω|ραμ.|ν|ναυσμενεκτυ[
ϑησεαδισ̣επτ.|τ’|αγλαουσαγουσα

---

19 *δυοδ* pr., corr. A[2]? — 24 *δαιανειρα* pr., corr. A[1]. — 32—35 XVII, 1—7 inserui fragmentum angustum undecim versuum (ap. K.). — 35 *πάρ* pr., *α* add. A[3].

XVI. [XVII.] Inscr. litt. minoribus a laeva parte addidit A[3]. — 1 *κυανοπρωρα* pr., *ι* add. corr. — 2 *δὶς ἑπτά*] respicit Servius ad Verg. Aen. VI, 21 (frg. 17 Bgk.): *quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone* (58 A) *et Sappho in lyricis* (144 Bgk.) *et Bacchylides*

Ζηνὶ θύεν βαρυαχέας ἐννέα ταύρους
δύο τ' ὀρσιάλῳ δαμασίχθονι μέλ-
λε κόρᾳ τ' ὀβ'ριμοδερκεῖ ἄζυγα
παρθένῳ Ἀθάνᾳ
ὑψικέραν βοῦν.
τότ' ἄμαχος δαίμων
Δαϊανείρᾳ πολύδακ'ρυν ὕφανε
μῆτιν ἐπίφ'ρον', ἐπεὶ ἐπ.
πύθετ' ἀγγελίαν ταλαπενθέα,
Ἰόλαν ὅτι λευκώλενον
Διὸς υἱὸς ἀταρβομάχας
ἄλοχον λιπαρὸ[ν π]οτὶ δόμον πέμποι.
ἆ δύσμορος, ἆ τάλαιν', οἷον ἐμήσατο·
φθόνος εὐρυβίας νιν ἀπώλεσεν,
δνόφεόν τε κάλυμμα τῶν
ὕστερον ἐρχομένων,
ὅτ' ἐπὶ ⟦ποταμῷ⟧ ῥοδόεντι Λυκόρμᾳ
δέξατο Νέσσου πάρα δαιμόνιον τέρ[ας.

XVI. [XVII.]

ΗΙΘΕΟΙ

Η] ΘΗΣΕΥΣ.

Κυανόπρῳρα μὲν ναῦς μενέκτυπον στρ. α'
Θησέα δὶς ἑπτά τ' ἀγλαοὺς ἄγουσα

---

18 **θύεν** infinit. est (K.). — 22 **κεραν** ex **-κεραaν**; sed accentus ad masculini normam deflexus est. Cf. **καλλικέραν** XVIII, 24 (K.). — 29 **λιπαρὰν** (ut V, 169) Platt. — 32 **δνοφερὸν** K., sed Cr. comparat *δνοφέη* (Hes.), *γνόφεος*, *ζοφέη*. *Κάλυμμα* . . *ὅτε* „quod tum fuit cum —". — 34 **ποταμῷ** scholion del. Ludw. Wilam. — **ῥοδόεντι** (cf. 5, K.) ad **ῥοδοδάφνην** referendum (**ῥοθ**. Chr. Herw.). — 35 **τέρας**] Pind. Ol. XIII, 73 conf. Sandys; *γέρας* ci. Jebb.
XVI. [XVII.] Inscr. *ἢ* addidi; cf. ad XIV.

κουρουσῐᾱόνω[.]
κρητικοντά|μ̣ν|ενπελαγοσ·
τηλαυγεῐγαρ.|ν̣|φάρεῐ
βορήῐᾰιπιτνο.|α|υραι
κλυτᾱσέκατιπ̣.|λε|μαίγιδοσαθαν[
Col. XXXVI (XXXIII) κνισεντεμίνωκεαρ
ιμεραμπ.κοσθεα[
κυπριδοσ̣ ..αδω.α·
χειραδ' ου....παρθε̣νικᾶσ
ατερθ' ερᾱ..εν·θιγεν
δελευ̣κᾶνπαρηῐδων·
βοα..|τ' ερ|ίβοιαχαλκο̣
θ̣ώ̣ρᾱ ....υ̣διονοσ
εκγ.υ̣ον·ῐδενδεθησευσ·
μελα̣νδ' υποφρύων
δινα̣.ενομμακαρδίαντεοι
σχετ̣λιονάμυξεναλγοσ·
εῐρέν.ε·διοσὺιεφερτατου
οσιονουκετιτεαν
εσωκυβερνᾶισφρενων
θ....·ῐσχεμεγαλουχονήρωσβιαν
οτιμ̣.νεκθεωνμοῖραπαγκρατης
αμμικ̣ατένευσεκαιδικασρέπειτά

---

in dithyrambis et Euripides in Hercule (1326 sq.), *quos liberavit secum Theseus.*

14 litt. τ' ερ sunt in frg. parvulo, quod ex Kenyonis schedis exscripsi, ipse non vidi; neque in editione comparet. — 22 κυβερνασ pr., corr. A²?

κούρους Ἰαόνων
Κρητικὸν τάμνε πέλαγος·
τηλαυγέϊ γὰρ ἐν φάρεϊ
βορήϊαι πίτ'νον αὖραι
κλυτᾶς ἕκατι πολεμαίγιδος Ἀθάνας·
κνίσεν τε Μίνωι κέαρ
ἱμεράμπυκος θεᾶς
Κύπ'ριδος [ἁβ'ρ]ὰ δῶρα·
χεῖρα δ' οὐκέτι παρθενικᾶς
ἄτερθ' ἐράτυεν, θίγεν
δὲ λευκᾶν παρηΐδων·
βόασέ τ' Ἐρίβοια χαλκο-
θώρακα Πανδίονος
ἔκγονον· ἴδεν δὲ Θησεύς,
μέλαν δ' ὑπ' ὀφ'ρύων
δίνασεν ὄμμα, καρδίαν τε (ϝ)οι
σχέτλιον ἄμυξεν ἄλγος,
εἶρέν τε· „Διὸς υἱὲ φερτάτου,
ὅσιον οὐκέτι τεᾶν
ἔσω κυβερνᾷς φρενῶν
θυμόν· ἴσχε μεγάλαυχον ἥρως βίαν.
ὅ,τι μὲν ἐκ θεῶν μοῖρα παγκρατὴς ἀντ. α'
ἄμμι κατένευσε καὶ Δίκας ῥέπει τά-

4 ταμνεν corr. K. — 7 πελεμ. (a πελεμίζω)? Wackern., Housman, Headlam. De accentu cf. Etym. M. 518, 54 (Headl.). — 8 Μίνωϊ K. propter ant. α' (β'); dativus utique rectior vid.; idem est v. 68, ubi numeri non magis certi. Cf. supra p. 14. — 10 ἁβρὰ K. antea; in edit. αἰνὰ propter litterarum quaedam vestigia, quae mihi prorsus incerta vid., et αβρα mihi bene cum eis quae dignoscuntur congruere visum est. (Aut ἁγνὰ?) — 14 vid. adn. in pag. opposita; δ' Ἐρ. K. — λινοθώρ. Wil.; id. διᾶρεν 18. — 20 εἶρεν cf. 74 (sed εἶπεν 47. 52). Estne imperf. an aoristus? Ex ΕΙΠΕΝ perperam intellecto explicat Wil. — 23 μεγάλαυχον dubitanter K.

λαντονπεπρωμέν.ν
αἶσαν̣.κπλησομενοτ.ν
ελθη˙..δεβαρειανκάτε
χεμ.τινεικαισεκεδνᾱ
τέκεν̣λέχειδιοσϋποκροταφονῒδασ
μιγει̣σ̣α̣φοινικοσερα
τωνυμοσκόρᾱβροτων
φερτ..ον˙αλλακᾱμε
πιτθ.ο̣σθυγατηραφνεοῦ
πλᾱθεισαποντίωιτεκεν
ποσιδᾶνι˙χρυσεον
τεοιδοσανῒοπλοκοι
κάλυμμανηρηῒδεσ˙
τωσεπολέμαρχεκνωσσιων
κελομαιπολυστονον
ερύκενϋβριν˙ουγαρανθελοι
Col. XXXVII (XXXIV) μ’ αμβρότοι’ ερανvοναο[
ῒδεινφαοσεπειτιν’ ηῒθε[
συδαμάσειασαεκον
ταπροσθεχειρωνβιαν
δε.ξομεν˙ταδ’ επιονταδα...|νκριν|εῖ˙

26 init. repetita est syll. τα; corr. A[1]? — 42 extr. acc. circumfl. fuisse puto. — 46 addidi (ap. K.) frg. parvulum.

λαντον, πεπρωμέναν
αἶσαν ἐκπλήσομεν, ὅταν
ἔλθῃ· σὺ δὲ βαρεῖαν κάτε-
χε μῆτιν, εἰ καί σε κεδνὰ
τέκεν λέχει Διὸς ὑπὸ κρόταφον Ἴδας
μιγεῖσα Φοίνικος ἐρα-
τώνυμος κόρα βροτῶν
φέρτατον· ἀλλὰ κἀμὲ
Πιτθέος θυγάτηρ ἀφνεοῦ
πλαθεῖσα ποντίῳ τέκεν
Ποσειδᾶνι, χρύσεον
τέ (ϝ)οι δόσαν ἰόπλοκοι
κάλυμμα Νηρηΐδες.
> τῶ σε, πολέμαρχε Κνώσιε,
κέλομαι πολύστονον
ἐρύκεν ὕβριν· οὐ γὰρ ἂν θέλοι-
μ' ἀμβρότοι' ἐραννὸν Ἀοῦς
ἰδεῖν φάος, ἐπεί τιν' ἠιθέων
σὺ δαμάσειας ἀεκόν-
τα· πρόσθε χειρῶν βίαν
δείξομεν· τὰ δ' ἐπιόντα δαίμων κρινεῖ."

31 *μιγεῖσα* et 35 *πλαθεῖσα* transp. Housm. — *Φοίνικος*] cf. Hom. Ξ 321 (K.). — 37 ex hoc loco patet *ἰόπλοκος* (VIII, 72 al., Alcae. frg. 55, Pind. Ol. VI, 30 Bgk.) idem esse atque *ἰοπλόκαμος* (K.), neque *ἰοπλόκος* scribendum esse (v. et. Headl.). Cf. *πλόκος* = *πλόκαμος*. — 38 *κά|λυμμ' ἀδὺ* Ludw. propt. num. — nullum fieri inter *Νηρηΐδας* et *Νηρῆος κόρας* (102) discrimen, quale quosdam fecisse tradidit Didymus in comm. ad Bacch. epin. conscriptis (Ammon. p. 79, frg. [?] 10 Bgk.), recte adnotat Nairn. — 39 *τῶ* (et. Platt) sine ι ut Hom. *B* 250 al. (Lentz ad Herod. I, 492, 19, Ludw.). — *κνωσσιων* correxi, ut numeris satisfieret, cf. 120. (*Κνωσσίων* K., qua mensura aequalitas nondum perficitur; transp. *πολύστ. κέλομαι* Wil.). De *Κνωσός -σιος* v. ad I c, 13. — 42 *ἀμβρότου* fort. recte Wackern. Wil. — 43 *ἔτ'*, *εἰ* Herw.

τ̣....π̣εναρέταιχμοσηρω̣[.]
..φονδεναυβάται
..τ̣..υ̣περᾱφανον
θ̣α̣.σ̣ο̣σ̣·ᾱλίουτεγαμβρωιχολω[
ϋφαινέτεπ.τ̣αινίᾱν
μητιν·ειπεντεμεγαλοσθ[
ζευπατερακουσον·ειπερμ̣.....α̣
φόινισσαλευκωλενοσσοιτεκ[
νυνπροπεμπ' απουρανουθ[
πυριέθειραναστραπᾱν
σᾶμ' αριγνωτον·ει
δεκαισετροιζηνίᾱσεισ...ονι
φύτευσενάιθρᾱποσει
δᾶνιτονδεχρυσεον
χειροσαγλαον
δὶκωνθράσεισωμαπατροσ.σδομουσ
ενεγκεκοσμονβαθέιᾱσαλοσ·
εισεαιδ' αικ' εμασκλύηι
κρόνιοσευχᾶσ
αναξιβρεντασόπαντω.....΄.ν·
κλυεδ̣' αμεπ̣τονευχᾶνμεγασθενη[.]
ζευσ·ϋπεροχοντεμίνωιφυτευσε
τιμᾶνφιλωιθελων
παιδιπανδερκέαθεμεν·

---

49 pro τ̣(φ?) K. ρ̣. — *υπεραφνον* pr., corr. A^3. — 50 **θαρσοσ** recte ut vid. K. restit. — 58 init. *ει* per errorem repet.; corr. A^1? — 62 **θράσει**] **θ** a corr. (A^3?) super aliam litt., fort. *ι*. — 67 *αμειτρον* sec. K.; mihi secus videtur.

τόσ' εἶπεν ἀρέταιχμος ἥρως· ἐπ. α'
  τάφον δὲ ναυβάται
> *φωτὸς] ὑπεράφανον*
θάρσος· Ἁλίου τε γαμβρῷ χολώ[θη κέαρ,
> *ὕφανέ τε ποταινίαν*
μῆτιν, εἶπέν τε· „μεγαλοσθενὲς
Ζεῦ πάτερ, ἄκουσον· εἴπερ μ[ε κούρ]α
Φοίνισσα λευκώλενος σοὶ τέκε,
νῦν πρόπεμπ' ἀπ' οὐρανοῦ θ[οὰν
πυριέθειραν ἀστραπὰν
σᾶμ' ἀρίγνωτον· εἰ
  δὲ καὶ σὲ Τροζηνία σεισίχθονι
  φύτευσεν Αἴθρα Ποσει-
  δᾶνι, τόνδε χρύσεον
χειρὸς ἀγλαὸν
  ἔνεγκε κόσμον ⟨ἐκ⟩ βαθείας ἁλός,
δικὼν θράσει σῶμα πατρὸς ἐς δόμους.
εἴσεαι δ' αἴκ' ἐμᾶς κλύῃ
  Κρόνιος εὐχᾶς
ἀναξιβρόντας ὁ πάντων μεδέων.“
κλύε δ' ἄμεμπτον εὐχὰν μεγασθενὴς στρ. β'
Ζεύς, ὑπέροχόν τε Μίνῳ φύτευσε
  τιμὰν φίλῳ θέλων
παιδὶ πανδερκέα θέμεν,

47 *ἀρετ.* cum *Ἀρέσανδρος* (= *ἀρεσκόμενος τῇ αἰχμῇ*, *τ* ut in *βωτιάνειρα*) confert Wackern. — 49 *ἀνδ]ρ[ὸς* K. (sed non est ante *ρ* his tribus litt. locus). — 50 *χολώσατ' ἦτορ* K.; v. ad 116. — 51 *ὕφανε* Bl. — 53 non recte (v. in pag. adv.) *μ' ἀλαθέως* Palmer (K.). — 54 sq. Palmer (K.). — 58 *Τροιζ.* correxi (Kühner-Bl. I, 1[3], 137); de *-ζη-* v. praef. p. XXII. — transposui v. 62 (ubi ⟨*τὸ*⟩ *σῶμα* K.) et 63 (addidi *ἐκ*). Cf. 128 sq. — 66 *αναξιβρεντας* corr. K. — 67 *ἄμετρον* K.; v. pag. adv. — 68 *Μίνῳ* et. Housm. Weil Herw.; *Μίνωϊ* K.; cf. ad v. 8 (*τέ τοι φύτ. Μίνῳ* Ludw.). — 69 sq. malim (Housm.) *φίλον..παῖδα.*

αστραψεθ᾽·οδεθῡμάρμενον
ϊδωντερασχειρασπετασσε
κλυτᾱνεσαιθέραμενεπτολεμοσηρωσ
εῖρέντε·θησευταδε
μενβλεπεισσαφηδιοσ
δωρα·συδ᾽ όρνυ᾽ εσβα
ρυβρομονπ.λαγοσ·κρονι[
Col. XXXVIII (XXXV) δετοιπατηραναξτελεῖ
ποσειδᾱνῢπερτατον
κλεοσχθόνακατευδενδρον·
ωσειπε·τωιδ᾽ ουπαλιν
θυ̣μοσανεκάμπτετ᾽ αλλευ
πα̣κτωνεπικρίων
σταθεισὸρουσε·ποντιοντενιν
δεξατοθὲλήμοναλσοσ·
τακ̣ενδεδιοσυιοσενδοθεν
κέαρ·κελευσετεκατου͡
.ονϊσχεινευδαιδαλον
νᾱα·μοιρα.᾽ετέρᾱνπόρσυν᾽ οδον
ιετοδ᾽ ωκυπομπονδόρυ·σόει
νεινβὸρὲάσεξόπιθενπνεουσ᾽ αήτᾱ·
τρεσσανδ᾽ αθαναιων

86 **τα.εν** K., qui K meum admitti posse dicit, sed incertissimum esse. Certe **ταξεν** non fuit, vix **ταφεν**. — 89 **επορσυν** pr. (recte); mut. A^2? — 90 **ωκυποδον** pr., corr. A^3. — 91 **βορεουσ** pr., corr. A^3.

ἄστραψέ θ'· ὁ δὲ θυμάρμενον
ἰδὼν τέρας χεῖρας πέτασσε
κ'λυτὰν ἐς αἰθέρα μενεπτόλεμος ἥρως,
εἶρέν τε· „Θησεῦ, τάδε
μὲν βλέπεις σαφῆ Διὸς
δῶρα· σὺ δ' ὄρνυ' ἐς βα-
ρύβ'ρομον πέλαγος· Κρονίδας
δέ τοι πατὴρ ἄναξ τελεῖ
Ποσειδὰν ὑπέρτατον
κλέος χθόνα κατ' εὐρύεδρον.“
ὣς εἶπε· τῷ δ' οὐ πάλιν
θυμὸς ἀνεκάμπτετ', ἀλλ' εὐ-
πάκτων ἐπ' ἰκ'ρίων
σταθεὶς ὄρουσε, πόντιόν τέ νιν
δέξατο θελημὸν ἄλσος.
τᾶκεν δὲ Διὸς υἱὸς ἔνδοθεν
κέαρ, κέλευσέ τε κατ' οὖ-
ρον ἴσχεν εὐδαίδαλον
νᾶα· (μοῖρα δ' ἑτέραν ἐπόρσυν' ὁδόν·)
ἵετο δ' ὠκύπομπον δόρυ· σόει *ἀντ. β'*
νιν βορεὰς ἐξόπιθε πνέουσ' ἀήτα·
τρέσσαν δ' Ἀθανάίων

72 *χεῖρε πέτασε* K. propter numeros; *πέτασε χεῖρας* Ludw. Richards Wil. Chr. (ceteroquin pluralis semper est, III, 35 etc.). — 74 ⟨*σὺ*⟩ *τάδε* Jebb (K.) propter numeros; longe melius *ἔβλεπες* Richards. — 76 *ὄρνυ'* cf. Hom Ω 63 *δαίνυ(ο)*. — 80 *ἠΰδενδρον* K.; *εὐρύεδρον* Herw. (*εὐρυεδής* Simon.). — 86 *τᾶ[ξ]εν* K., non credens verum id esse, sed Jebbii *γᾶθεν* praeferens. *Τᾶκεν* ad amorem referendum (Pind. frg. 123, 9). *Τάφεν* Pearson Richards Weil. — 88 *ισχειν* corr. K. — 89 *ἐπόρσυν'* ut A pr. recte K. — 90 non sollicitandum *σόει* i. e. *σσόει*, cf. *ἐσσόημαι, δορυσσόητος*; 91 pro *νειν* scribendum *νιν* (sic et. Housm. Ellis Pearson Richards Wil.): *σθένει δ' ἦν* Jebb. (K.) — *εξοπιθεν* correxi (*ἐξόπιν* K.). Cf. *πρόσθε* 45.

ηῑ̈θεωνγένοσεπει
ηρωσθορενποντονδε·κα
ταλειρίωντʼ ομματωνδακρυ
χέονβαρεῖ̈ανεπιδεγμενοιαναγκαν·
φερο̣νδεδελφινεσὲν⸢ὰλλὶ
ν̣α̣ι̣έτᾰιμεγανθοωσ
θη.εαπατροσιππι
ουδομον·εμολεντεθεων
με..ρον·τοθικλυτασῑ̈δων
έδεισε,νηρεοσολ
βίουκορασ·απογαραγλα
ωνλαμπεγυιωνσελ̣ασ
ωι̣τ̣ε̣πυροσ·αμφιχαιταισ
δεχρυσεόπλοκοι
δινῆντοταινίᾰι·χορωιδετερ
πονκεαρῡ̈γροισινενποσιν·
εῖ̈δεντεπατροσαλοχονφιλαν
σεμναμβοωπινερατοι
σιναμφιτριτανδομοισ·
⸤ᾱνιναμφεβαλλενᾱῑ̈όναπορφυρέαν·
Col. XXXIX κομαι̣σ̣ιτʼ επεθηκενουλαισ
(XXXVI) αμεμφέαπλοκον·

---

102 diastole posita ne coniungatur *ν* cum *εδεισε*. — 105 *ωσ̣τ̣ε̣* K. — 107 *δειν*. pr., corr. A^{2}? *Διν̣ε̣ῦντο* K. — 109 *ιδ.ν* pr., *εῖ̈δεν* A^{3}. — 110 *βοωπι* pr., corr. A^{3}?

ηϑέων γένος, ἐπεὶ
ἥρως ϑόρεν πόντονδε, κα-
τὰ λειρίων τ' ὀμμάτων δά-
κˈρυ χέ͜ον, βαρεῖαν ἐπιδεγμένοι ἀνάγκαν·
φέρον δὲ δελφῖνες ἐνα-
λιναέται μέγαν ϑοῶς
Θησέα πατˈρὸς ἱππί-
ου δόμον, μέγαρόν τε ϑεῶν
μόλεν· τόϑι κˈλυτὰς ἰδὼν
ἔδεισε Νηρῆος ὀλ-
βίου κόρας· ἀπὸ γὰρ ἀγλα-
ῶν λάμπε γυίων σέλας
ὧτε πυρός, ἀμφὶ χαίταις
δὲ χρυσεόπˈλοκοι
δίνηντο ταινίαι· χορῷ δ' ἔτερ-
πον κέαρ ὑ͡γροῖσιν ἐν ποσίν·
εἶδέν τε πατˈρὸς ἄλοχον φίλαν
σεμνὰν βοῶπιν ἐρατοῖ-
σιν Ἀμφιτ͡ρίταν δόμοις·
ἅ νιν ἀμφέβαλεν ἀϊόνα πορφυρέ͜αν,
> κόμαισί τ' ἐπέϑηκεν οὔλαις ἐπ. β'
ἀμεμφέα πˈλόκον,

93 ηῒϑ. corr. K., qui add. ⟨πᾶν⟩ propt. num. (⟨γᾶς⟩ ci. Weil). — 94 ἔϑορε (ut in cet. str. est ⏑ ⏑ ⏑) Purser ap. K., Chr. — 95 sq. divisionem versuum mut. Jebb. — 97 sq. mutavi versuum divisionem. Ἁλιναιέται Palmer (K.); sed cf. ἐμπυριβήτης Hom. Ψ 702, ἐγχειρίϑετος Hdt. 5, 106. — 100 sqq. transposui (ἔ)μολεν et μέγαρον (it. Housm., Richards, Wil.; μέγ. τ' ἔμ. ϑ. Ludw. [Housm.]; δόμονδ' Chr.). — 102 ἔδεισεν K.; id. Νηρῆος pro -έος, cf. Οἰνῆος V, 166 (ἔδεισ' ὀλβίοιο Ν. κ.? Ludw.). — 105 ὥστε K., sed ωιτε = ὧτε (Pind.) exstare vid. — 107 δινεῦντο K. (δον. Wil., sed vid. 18); cf. praef. p. XXIV. — 108 ὑγροῖσι ποσσίν scr. K. Cf. Pind. Ol. II, 63. — 112 αμφεβαλλεν corr. K. — ἀϊόνα vestimentum quodcunque significat, sed prorsus ignota vox est.

τουποτεοιενγαμωι
δωκεδόλιοσαφροδιταροδοισερεμνον·
απιστονοτιδαιμονεσ
θέλωσινουδενφρενοάραισβροτοισ·
νααπαραλεπτόπρυμνονφανη·φευ
οιαισινενφροντισικνώσιον
έσχασενστραταγέτανεπει
μολ᾽αδίαντοσεξαλος
θαυμαπαντεσσι·λαμ
πεδ᾽αμφιγυοισθεωνδωρ᾽αγλο
θρονοιτεκουραισυνευ
θυμίαινεοκτιτωι
ωλόλυξαν·ε
κλαγενδεποντοσ·ηϊθεοιδ᾽εγγυθεν
νεοιπαιάνιξανερατᾶιοπι
δαλιεχοροισικηϊων
φρεναῖανθεισ
όπαζεθεόπομπονεσθλωντυχαν

XVII. [XVIII.]

Θησευσ

βασιλευτᾶνϊερανᾳθαναν
τωναβροβίωναναξϊώνων

116 δολισ pr., corr. A[2]? — 119 λαα pr., corr. A[2]? — 120 φοντισσι pr., corr. A[1]?

XVII. [XVIII]. 2 αβροβικων et ιερωνων pr., corr. A[3]? Affert schol. Hermog. V, 493. VII, 982 W. τᾶν ἁβρ. Ἰ. ἄναξ (ἄν. Ἰ. Wilamowitz Isyll. 143).

τόν ποτέ (Ϝ)οἷ ἐν γάμῳ
δῶκε δόλιος Ἀφροδίτα ῥόδοις εἱρμένον.
ἄπιστον ὅ,τι δαίμονες
θέωσιν οὐδὲν φρενοάραις βροτοῖς·
νᾶα παρὰ λεπτόπρυμνον φάνη· φεῦ,
οἵαισιν ἐν φροντίσι Κνώσιον
ἔσχασεν στραταγέταν, ἐπεὶ
μόλ' ἀδίαντος ἐξ ἁλὸς
θαῦμα πάντεσσι, λάμ-
πε δ' ἀμφὶ γυίοις θεῶν δῶρ', ἀγλαό-
θρονοί τε κοῦραι σὺν εὐ-
θυμίᾳ νεοκτίτῳ
ὠλόλυξαν, ἔ-
κλαγεν δὲ πόντος· ἤθεοι δ' ἐγγύθεν
νέοι παιάνιξαν ἐρατᾷ (Ϝ)οπί.
Δάλιε, χοροῖσι Κηΐων
φρένα ἰανθεὶς
ὄπαζε θεόπομπον ἐσθλῶν τύχαν.

XVII. [XVIII.]

ΘΗΣΕΥΣ.

Βασιλεῦ τᾶν ἱερᾶν Ἀθανᾶν, στρ. α'
τῶν ἁβροβίων ἄναξ Ἰώνων,

---

116 ἑερμένον Weil; scr. εἱρμένον. — 118 λῶσιν Palmer (K.) propt. num.; sed id vulgaris Doridis verbum ne apud Pind. quidem est. Verum vid. θέωσιν Cr. (Richards, Weil), coll. Od. θ, 465. Ad sententiam cf. III, 57. Pind. P. X, 48; est fere legitima ap. hos poetas in narrandis miraculis. Sed quae Pindarus Ol. I, 26 narrat, ad contrariam eum sententiam proferendam cogunt. — φρενοάρας cf. χαλκοάρας Pind. — 119 λεπτόπρῳρον Piccolomini. — 124 γυοισ et αγλο corr. K. — 131 φρένας Jebb Chr., cf. tamen III, 68 v. l., V, 75.

τισνεονέκλαγεχαλκοκωδων
σαλπιγξπολεμηΐαναοιδαν·
ητισαμετερασχθονοσ
δυσμενησορι' αμφιβάλλει
στραταγέτασανηρ·
ηλησταικακομάχανοι
ποιμενωνδ' έκατιμηλων
σεύοντ' αγελασβιᾱι
ητιτοικραδΐαναμυσσει·
φθεγγουδοκέωγαρειτινιβροτων
αλκιμωνεπικουριαν
καὶτινεμμεναινέων
ωπανδιονοσὺιεκαικρεόυσασ
..ονηλθεδολιχαναμειψασ
Col. XL (XXXVII) κᾱρυξποσινΐσθμίανκελευθον·
αφαταδ' εργαλεγεικραταιου
φωτοσ·τονυπερβιοντ' επεφνεν
σίνινοσΐσχυΐφέρτατοσ
θνατωνηνκρονιδαλυτάιου
σεισίχθονοστεκοσ·
σῡντ' ανδροκτόνονεννάπαισ
κρεμυῶνοσατάσθαλόντε
σκιρωνακατέκτανεν·
ταντεκερκυονοσπαλάιστραν
εσχεν·πολυπήμονοστεκαρτεραν

3 *τι* pr. (recte), *τισ* A^{3}. — *χαλκοδωδων* pr., corr. A^{3}? — 6 *ορει* pr., corr. A^{1}? — 8 *ληται* pr. — 10 *σευοντι* pr., corr. A^{1}. — 13 *αλκιμον* pr., corr. A^{3} *αλκιμων* (non ut K. *-ον*). — v. 16 add. in extr. pag. alia m., quae eadem etiam X, 23 omissa supplevit. Fuit autem *νεον* (Palmer). — 18 *λεγειν* pr., corr. A^{1}. — 26 *κερκυνοσ* pr., corr. A^{3}.

τί νέον ἔκλαγε χαλκοκώδων
σάλπιγξ πολεμηΐαν ἀοιδάν;
ἦ τις ἀμετέρας χθονὸς
δυσμενὴς ὅρι' ἀμφιβάλλει
στραταγέτας ἀνήρ;
ἦ λησταὶ κακομάχανοι
ποιμένων ἀέκατι μήλων
σεύοντ' ἀγέλας βίᾳ;
ἦ τί τοι κραδίαν ἀμύσσει;
φθέγγευ· δοκέω γὰρ εἴ τινι βροτῶν
ἀλκίμων ἐπικουρίαν
καὶ τὶν ἔμμεναι νέων,
ὦ Πανδίονος υἱὲ καὶ Κρεούσας.
Νέον ἦλθεν δολιχὰν ἀμείψας στρ. β'
κᾶρυξ ποσὶν Ἰσθμίαν κέλευθον·
ἄφατα δ' ἔργα λέγει κραταιοῦ
φωτός· τὸν ὑπέρβιόν τ' ἔπεφνεν
Σίνιν, ὃς ἰσχύϊ φέρτατος
θνατῶν ἦν, Κρονίδα Λυταίου
σεισίχθονος τέκος·
σῦν τ' ἀνδροκτόνον ἐν νάπαις
Κρεμμυῶνος, ἀτάσθαλόν τε
Σκίρωνα κατέκτανεν·
τάν τε Κερκυόνος παλαίστραν
ἔσχεν, Πολυπήμονός τε καρτερὰν

3 *τί* (A pr.) K. — 9 *δ' εκατι* corr. Palmer et van Branteghem (K.). — 11 cf. Aesch. Pers. 161. — 12 *φθεγγον* correxi (it. Wackern.). — 16 *ηλθε* corr. K. — 21 cf. Stephan. Byz. *Λυταί: χωρίον Θεσσαλίας, διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσειδῶνα* (K.). — 24 *κρεμυῶνοσ* corr. K. — 26 *Κερκ. παλ.* cf. Paus. I, 39, 3 (K.). — 27 sqq. unus fuit sec. Paus. (I, 38, 5, K.) *Πολυπήμων ὄνομα, Προκρούστης δὲ ἐπίκλησιν*; Ovidius autem (v. Ib. 407 et ad eum locum Ellis.) filium facit Procrusten Polype-

σφυρανεξέβαλλενπροκο
πτασαρέιονοστυχων
φωτοσ·ταυταδεδοιχ᾽οπαιτελειται·
τιναδ᾽εμμενποθενανδρατουτον
λεγει·τινατεστολανεχοντα·
ποτερασυνπολεμηΐοισο
πλοισιστρατιαναγονταπολλαν·
ημουνονσυνοπλοισιν
στιχεινεμπορονοί᾽αλάταν
επαλλοδαμΐαν
ΐσχυροντεκαιαλκιμον
ωδεκαιθρασυνοστουτων
ανδρωνκαρτερονσθενοσ
εσχεν·ηθεοσαυτονορμᾱι
δικασαδΐκοισινοφραμήσεται
ουγαρραιδιονὰιενερ
δονταμηντυχεῖνκακωι·
παντ᾽εντωιδολιχῶιχρονωιτελειται·
δυοοιφωτεμονουσαμαρτεῖν
λεγει·περιφαιδιμοισιδ᾽ωμοισ
ξιφοσεχειν·

34 στραταν pr., corr. A[1]. — 41 εχεν pr., corr. A[3]? — 48 nihil unquam amplius in hoc v. fuit.

σφῦραν· ἐξέβαλεν Προκό-
πτας, ἀρείονος τυχὼν
φωτός. ταῦτα δέδοιχ' ὅπᾳ τελεῖται.
Τίνα δ' ἔμμεν πόθεν ἄνδρα τοῦτον στρ. γ'
λέγει, τίνα τε στολὰν ἔχοντα;
πότερα σὺν πολεμηΐοις ὅ-
π'λοισι στρατιὰν ἄγοντα πολλάν;
ἢ μοῦνον σὺν ὀπάοσιν
στείχειν ἔμπορον οἶ' ἀλάταν
ἐπ' ἀλλοδαμίαν,
ἰσχυρόν τε καὶ ἄλκιμον
ὧδε καὶ θρασύν, ὅς ⟨τὸ⟩ τούτων
ἀνδρῶν κρατερὸν σθένος
ἔσχεν; ἦ θεὸς αὐτὸν ὁρμᾷ,
δίκας ἀδίκοισιν ὄφ'ρα μήσεται·
οὐ γὰρ ῥᾴδιον αἰὲν ἔρ-
δοντα μὴ 'ντυχεῖν κακῷ.
πάντ' ἐν τῷ δολιχῷ χρόνῳ τελεῖται.
Δύο (Ϝ)οι φῶτε μόνους ἁμαρτεῖν στρ. δ'
λέγει, περὶ φαιδίμοισι δ' ὤμοις
ξίφος ἔχειν [◡ ◡ – ◡ – –]·

---

monis (monent Housman, Ellis). Cf. etiam Robert Herm. 1898, 148 sqq., qui intellegit malleum aut a Polyp. factum aut quo is antea usus erat. Simplicissimum puto post σφ. interpungere (ἐξέβ., προκ. ⟨δ'⟩ ἀρ. τύχεν Herw.).

31 cf. V, 86 sqq. — 35 ὅπλοισιν (33 sq.) corr. Weil (συνοπαόνων Housm., Goligher; συνόπλοιό νιν Ludw.; ἢ μόνον τ' ἄνοπλόν τέ νιν K.). Eur. Hec. 1148 μόνον σὺν τέκνοισι conf. Weil. — 36 στιχειν corr. K. — ἔμπορον „viatorem" (Weil). — 39 ὅστε Palmer (K.); vel ὅς τοιούτων ci. K. (τοσούτων Platt). — 40 καρτερον corr. K. — 46 ὁμαρτεῖν K., sed ipse (cum Palmero) Homericum ἁμαρτῇ confert. V. praeterea Herodae mimiamb. ed. Meister p. 857 sq. — 48 de clava aliquid dictum fuisse suspicatur K.; verum B. ne Periphetis quidem, quem occisum

ξεστουσδεδυ’ ενχερεσσ’ ακοντασ
Col. XLI (XXXVIII) * στιλβειναπολαμνιαν
φοινισσανφλογαπαιδαδ’ εμεν
πρωθηβον· αρηϊωνδ’ αθυρματων
κήυτυκτονκυνεανλακαι
ναυκρὰτοσὺπερπυρσοχάιτου·
χιτωναπορφυρεον
στερνοισιτ’ αμφικαιόυλιον
θεσσαλανχλαμυδ’ ·ομματωνδε
* μεμνασθαιπολεμουτεκαι
χαλκεοκτυπουμαχασ
διζησθαιδεφιλαγλάουσαθανασ

XVIII. [XIX.]

Ιω αθηναιοισ

παρεστιμυρΐακελευθοσ
αμβροσΐωνμελεων
οσανπαραπειερΐδωνλά
χηισιδωραμουσᾶν
ϊοβλέφαρόιτεκαι
φερεστέφανοιχαριτεσ

53 στερνοισ recte pr., ι add. A[1]. — 55—57 add. A[3] in marg. superiore. — 59 χαλκευκτυπου pr., corr. A[3]. — 60 litt. ιζησθ (pro θ ab initio α fuit) αιδε in spatio quod pr. m. vacuum reliquerat suppl. A[3].

XVIII. [XIX.] Inscr. litt. min. a sinistra parte addidit A[2]. — αθηναιοισι sec. K.; sed ι quod visum est pro coronidis parte habendum (ita et. Ludw.).

ξεστοὺς δὲ δύ' ἐν χέρεσσ' ἄκοντας
κηΰτυκτον κυνέαν Λάκαι-
ναν κρατὸς πέρι πυρσοχαίτου·
χιτῶνα πορφύρεον
στέρνοις τ' ἄμφι, καὶ οὔλιον
Θεσσαλὰν χλαμύδ'· ὀμμάτων δὲ
στίλβειν ἄπο Λαμνίαν
φοίνισσαν φλόγα· παῖδα δ' ἔμμεν
πρώθηβον, ἀρηΐων δ' ἀθυρμάτων
μεμνᾶσθαι πολέμου τε καὶ
χαλκεοκτύπου μάχας·
δίζησθαι δὲ φιλαγλάους Ἀθάνας.

XVIII. [XIX.]

ΙΩ

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

Πάρεστι μυρία κέλευθος στρ.
ἀμβροσίων μελέων,
ὃς ἂν παρὰ Πιερίδων λά-
χησι δῶρα Μουσᾶν,
ἰοβλέφαροί τε καὶ
φερεστέφανοι Χάριτες

---

spoliavit ea clava Theseus, mentionem fecit. Velut ⟨τανύακες ἦν⟩ Ludw.; rectius de vagina cogitat Robert.

50 κηΰτυκον K., non recte. (Cf. VIII, 4.) — 51 ὕπερ correxi, quamquam rarum est περί c. gen. sensu locali (cf. K.); sed etiam κυνέην κρατὸς ὕπερ sine exemplis est. — 52 sq. στέρνοις τε πορφ. χιτῶν' ἄμφι Wil. Platt bene, nisi quod non est alterum iambi initialis in his glyc. exemplum. — 53 στέρνοις cum A pr. K. — singulare οὔλιος pro οὖλος. — 56 εμεν corr. K. (cf. V, 144; εἶμεν IX, 48).

XVIII. [XIX.] Ἀθηναίοισι K., v. pag. adv. — 3 πειεριδων corr. K.

βάλωσιναμφιτιμαν
υμνοισιν· υφαινενυνεν
ταισπολυηράτοισικαινον
ολβΐαισαθαναισ
ευάινετεκηΐαμέριμνα·
πρεπεισεφερτατανΐμεν
οδονπαρακαλλιοπασλα
χ͡οισανεξοχονγερασ·
τιηναργοσοθ' ιππιονλιπουσα
φευγεχρυσέ̄ᾱβουσ
ευρυσθενεοσφραδαῖσιφερτάτουδιοσ
ϊναχουροδοδάκτυλοσκορα·
οτ' αργονομμασιβλεποντα
πάντοθενακαμάτοισ
μεγιστο͜άνασσακελευσεν
* άκοιτοναϋπνονεον
τακαλλικέρανδάμαλιν
φυλασσεν· ουδεμαιασ
υιοσδυνατ' ουτεκατευ
φεγγέασαμερασλαθειννιν
* χρυσοπεπλοσηρα
Col. XLII (XXXIX) όυτεννυκτασαγ̣[
ειτ' ουνγενετ' ε̣[

9 καινον] ε super αι adscr. A^{3}; sed nihil praeterea correctum vid.; κλεινὸν voluisse correctorem efficere putat K. — 15 οτ pr., corr. A^{3}. — ιππειον pr., corr. A^{3}? — 22 om. pr., add. in marg. infer. A^{3}. — 28 ουδε pr., corr. A^{3}? — extr. αγ̣ vel απ̣ K.; post est I (ι, ν etc.). — 29 extr. α̣ K.

βάλωσιν ἄμφι τιμὰν
ὕμνοισιν· ὕφαινέ νῦν ἐν
ταῖς πολυηράτοις τι κ͡λεινὸν
ὀλβίαις Ἀθάναις,
εὐαίνετε Κηΐα μέριμνα.
π'ρέπει σε φερτάταν ἵμεν
ὁδὸν παρὰ Καλλιόπας λα-
χοῖσαν ἔξοχον γέρας.
τί ἦν, Ἄργος ὅθ' ἵππιον λιποῦσα
φεῦγε χρυσέα βοῦς,
εὐρυσθενέος φραδαῖσι φερτάτου Διός,
Ἰνάχου ῥοδοδάκτυλος κόρα;
ὅτ' Ἄργον ὄμμασι β'λέποντα *ἀντ.*
πάντοθεν ἀκαμάτοις
μεγιστοάνασσα κέλευσε
χ͡ρυσόπεπ'λος Ἥρα
ἄκοιτον ἄϋπ'νον ἐό͜ν-
τα καλλικέραν δάμαλιν Aes. Prom. 548.
φυλάσσεν· οὐδὲ Μαίας
υἱὸς δύνατ' οὔτε κατ' εὐ-
φεγγέας ἁμέρας λαθεῖν νιν
οὔτε νύκτας ἀγ[νάς.
εἴτ' οὖν γένετ' [‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ‒

---

9 *κλεινὸν* K., v. pag. adv. Non exstat *καινόν* (A pr.) nisi ap. Atticos. Cf. K. — 11 *μέριμνα* significatione h. l. non multum distat a *μοῦσα*, mens carminibus pangendis intenta. — 15 *τί ἦν* editori Britanno utique corruptum vid., et propter numeros (‒ ⏑ est in v. 33) et propter sensum; mihi (ut Wil. Cr.) res parum explorata est. Cf. XIV, 47, et propter hiatum Kühner-Blass I³, I, 196. (*Γέρας τῖεν* [inf.] Marindin; *γ. τῖον*. Ludw.; *γ. εἴ τιν'*. Housm.). — 21 *κέλευσεν* corr. Platt. — 24 cf. *ὑψικέραν* XV, 22 (K.). — 28 *ἀγνάς* Jebb, Sandys. — 29 sqq. vid. disiunctio esse: *εἴτ' οὖν* (cf. e. gr. Pind. P. IV, 78. Ol. VI, 52) — *ἢ ῥα* (in altero membro

ποδαρκε᾽ αγγελο[
κτανεῖντοτ[
ομβριμοσπόρου[
άργον· ῆρακαι[
ασπετοιμερίμν̣[
ηπειερίδεσφυτευ[
καδεωνανάπαυσ[
εμοιμενουν
ασφαλεστατονάπρ̣[
επειπαρανθεμω̣[
νειλοναφικετ᾽ ο[
ϊωφερουσαπαιδ[
επαφον· ενθανι[
λινοστόλωνπρυ[
υπερόχωιβρύοντ[
μεγισταντεθνα̣[
οθενκαιαγανορι[
ενεπταπύλοισ̣[
καδμοσσεμέλ[
ατονορσιβάκχα[

32 *οβριμοσπ* pr., *μ* add. A[3]. — extr. post *υ* T ut vid. — 38 *απε* K.; post num I? — 42 *ενθενι* pr.; corr. A[3]? — 43 *αινοστόλων* K. — 48 *καδοσ* pr., *μ* add. A[3]. — inter *σε* et *μελ* largum spatium, linea transversa expletum. Cf. XII, 156.

ποδαρκέ' ἄγγελο[ν Διὸς
κτανεῖν τὸ τ[◡ – ◡ ◡ –]ν Γᾶς
ὀβριμοσπόρου τ[έκος
Ἄργον· ἦ ῥα καὶ [– ◡ – ◡ – ◡
ἄσπετοι μερίμν[–
ἢ Πιερίδες φύτευ[σαν – ◡ – ◡ ⏓
καδέων ἀνάπαυσ[ιν – ◡ ⏓·
ἐμοὶ μὲν οὖν ἐπ.
ἀσφαλέστατον ἅ[. . . . . .
ἐπεὶ παρ' ἀνθεμώ[δεα
Νεῖλον ἀφίκετ' ο[. . . . .
Ἰὼ φέρουσα παῖδ[α. . .
Ἔπαφον· ἔνθα νι[ν. . .
λινοστόλων πρύ[τανιν. .
ὑπερόχῳ βρύοντ[α. . .
μεγίσταν τε θνα[τ. . . . . .
ὅθεν καὶ Ἀγανορί[δας
ἐν ἑπταπύλοισ[ι Θήβαις
Κάδμος Σεμέλ[αν φύτευσεν,
ἃ τὸν ὀρσιβάκχαν

---

circumflexus legitimus est sec. grammaticos, La Roche, Hom. Textkr. 265 sq.) — *ἦ* (35); tum 37 sqq. poeta missis his dubitationibus ad ultima fata Ius, quae indubia sunt, transit. (*Εἶτ' οὖν* Jebb K.) — 29 velut *ἐ[ν χρόνου τελευτᾷ.*

30 Jebb (K.). — 31 sq. Bl. (*τότε Γᾶς ὑπέροπλον. . τέκος* Jebb). — 32 *ὀβρ.* (A pr.) K. — 33 sq. *ἐς τέλος σφ' ἔτειρον ἄσπετοι μέριμναι* (hoc contra chartam) Jebb. — 35 sqq. *ἀδύμῳ μέλει — ὄμμασιν* Jebb; *Ἰνάχου κόρᾳ — ἀμέραν* Wil. — 38 *ἅπερ εἰλικρινῆ λέγειν* Jebb, *ἅπερ ἐκράνθη λ.* Wil. — 39 cf. *δονακώδεα N.* frg. 30 (K.). — 40 *οἰστροπλὴξ?* — 41 *παῖδ' ὑπὸ κόλποις* Jebb. — 42 velut *νιν τέκ' ἀνδρῶν.* — 43 *λινόστολοι* (non *αἰν.* ut K.) sunt Aegyptii sacerdotes, cf. Plut. de Is. et Osir. 3 (352 C) al. — 44 velut *βρύοντα τιμᾷ.* — 46 *ὅθεν* „e cuius genere". — *Ἀγανορίδας* Bl. (et. Wil.). — 47 sq. Jebb.

τικτεδιονυσον[
καιχορωνστεφα[

XIX. [XX.]

Ιδασ λακεδαιμονιοισ

σπαρταιποτεν[
ξανθᾰιλακεδα[
τοιονδεμελοσκ[
οτ᾽αγετοκαλλιπα[
κορανθρασυκαρ[
μάρπησσανῑοτ[
φυγωνθανατουτ[
αναξίαλοσποσι[
ιππουστέοιισαν[
πλευρων᾽εσεῢκτ[
χρυσάσπιδοσυιο[

50 **διονυσον** K. recte ut vid., quod ad chartam attinet.
XIX. Inscr. litteris min. a sinistra parte add. A[2]. — 6 **ιοτ** aut **ιου** (K.), sed non **ιοπ**. — 8 **πασι** pr., **ποσι** A[2]? — ad hoc carmen referendum vid. schol. Pind. Isthm. 4, 92 (frg. 61 Bgk.): *ἰδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι* (Pind.) *τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾶκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Εὔηνον ἐπὶ τῶν τῆς Μαρπήσσης* (Heyne pro *Μαρσίππης*) *μνηστήρων· οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.*

τίκτε Δῖον υἱὸν
καὶ χορῶν στεφα[.....

XIX.

ΙΔΑΣ

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣ.

Σπάρτᾳ ποτ' ἐν [....
ξανθαὶ Λακεδαίμον[...
τοιόνδε μέλος κ[.....
ὅτ' ἄγετο καλλιπά[*ρᾳον*
κόραν θρασυκάρ[*διος Ἴδας*
Μάρπησσαν ἰοτ[*ρόφου πὰρ ποταμοῦ,*
φυγὼν θανάτου [.....
ἀναξίαλος Ποσει[*δὰν*....
ἵππους τέ (*ϝ*)*οι ἰσαν*[*έμους*
Πλευρῶν' ἐς ἐΰκτ[....
χρυσάσπιδος υἱὸ[*ς Ἄρηος*

(desunt reliqua.)

---

50 *Δῖον υἱόν* Bl., cf. pag. adv. — 51 *στεφα*[*νηφόρων ἄνακτα* bene Wil.

XIX. 1 velut *εὐρυχόρῳ* (Pind. N. X, 52), ut et. Rossb. Wil. al. — 2 non recte *ξανθᾶ* K. — *ξανθαὶ Λ-ων τοι. μ. κόραι ἆδον* Wil. — 4 aut *καλλίπαχυν* (K.). — 5 ci. K. — 6 sq. *Μ. ἰόπλοκον* (sed v. pag. adv.), *αἶσαν φ. θ. μέλαιναν* Sandys. — 7 sq. fort. *θανάτου τελευτάν, ἐπεὶ* | *ἀν. Π. ἄρηγεν.* — 9 *ἰσανέμους* ci. K. Velut *πόρεν, ταί νιν Πλ. ἐς ἐΰκτιμέναν* (K.) *πόρευσαν. ἦ μὰν* —. — 11 *υἱὸν Ἄρηος* (de Eueno) Sandys.

* * *

(Col. XLIV?)

]δ̣άνιονω̣[
]ινέεστριο̣[
]νφορεῦν[
].οφουπο̣[

(desunt reliqua.)

Col. XLIV, frg. 2 K. Spatium vacuum quod est supra v. 1 paginam summam indicat. — 4 ο̣φ̣ε̣υ̣γ̣ K.

[XX. ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ?]

* * *

Ποσει]δάνιον ὣ[ς
Μαντ]ινέες τριό[δοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν
ἀσπίσι]ν φορεῦν[τες . . . . .
ἀφ' ἱπποτρ]όφου πό[λιος . . .

* * *

XX. Idan exceperit *Κασσάνδρα* (v. praef. p. VI); ad id autem carmen hoc fragmentum praeter chartam etiam a schol. Pind. Ol. XI, 83 (frg. 41 Bgk.) servatum commode rettuleris. Verba scholiastae sunt: *ὁ Δίδυμος — — τὴν Μαντινέαν φησὶν ἱερὰν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Β. λέγοντα οὕτως· Ποσειδάνιον* (Gott. Vrat. D pro *-ώνιον*) . . *φορεῦντες*. — 1 *ὡς*] praecesserit *οὐχ ὁρᾷς* vel tale quid, cf. Hor. Carm. I, 15, quod carmen e Bacch. expressum esse testatur Porphyrio, v. infra frg. 9. — 2 *Μαντινεῖς* schol. (*-έες* ci. Bgk.). — *χαλκοδαιδάλοις* Vat. — 3 *ἀσπίσι* schol. (*-ιν* Neue). — 4 supplevi, cf. X, 114; Pind. Ol. X, 69 sq. — frg. 8 et 32, quae ad idem carmen referenda videntur, v. infra.

FRAGMENTA CHARTAE

QUIBUS CERTUS LOCUS ASSIGNARI NON POTUIT.

I (6 K.)

]ε̣ριδεσ[
]ενυφαι[
]ο̣υσ·ϊνακ[
]γάιᾱσϊσθμι[ασ
]νευβουλου[
]βρουνηρέ̣[
]νάσοιότ' ευ[
]ᾱν·ε̣νθ̣[

II (7 K.)

]ι̣ο̣ραγων̣[
]ταυλιπα[

Frg. 1 K. v. c. I c. — 2 v. c. XX. — 3 et 4 v. VIII, 89 sqq. — 5 v. I a.

I. Fort. in I circa principium locum habuit, cum et Isthmus (4) et ut vid. *νᾶσος Εὐξαντίς* (7) i. e. Ceos commemoretur. Numeris tamen carminis I *νάσοιό τ' Εὐξαντιαδᾶν* (vel similia) non facile aptantur: nisi sumpsit sibi poeta in str. v. 1 sq. eandem licentiam quam in ep. v. 3 videmus, ditrochaei pro choriambo ponendi (cf. I *d* 32). Ex hac ratione v. 7 erit primus antistrophae *α'*, et congruunt cetera. Si autem cum K. versum 6 primum antistrophae feceris, eius v. secundus tertiusque vocem *Εὐξαντιαδᾶν* inter se partientur, cum secundum str. *ζ'* (d 2) v. secundus ancipitem syllabam extremam habeat, quae periodi clausulam indicet. — 1 *Πι*]*εριδεσ*(*σι*?) ut vid. (it. Cr. Headlam). — 2 *ι* a corr. Cf. *ὑφαίνειν* (*ὕμνους* sim.) V, 9. XVIII, 8. — 5 extr. post Υ Ι, i. e. Π vel Ν sim. — 6 *νηρέ* K.

II. Color habitusque idem fere atque in reliquiis col. XV; vid. igitur carminis VII. esse fragmentum. — 1 *ν* vel *μ*.

]ναισεπα[
πα]ιδασελλᾱ[νων
πο]λυαμπελ[
]α̣τονϋμν[
]ηνοσευκ[
]περάνιπ̣[
]π[

III (8 K.)

]α̣ριν[

IV (9 K.)

]τιοσκεαρ

V (12 K.)

]εχαιρολαν̣[
]ενονευσεβ[
]ρ̣ωιθαν̣[ατον̣]δ[
]ι̣πατριδοσ· [
]ν̣εοκριτο[
]άτεκνο̣ν[

---

5 *πολυάμπ.* (VI, 6) Nairn.

III. spatium vacuum supra hunc v.; summae igitur alicuius pag. fuisse videtur.

IV. spat. vac. et post *κεαρ* et supra hunc v.; summae igitur alicuius pag. hoc quoque fuerit.

Frg. 10 K. v. VIII, 90 sqq.; 11 v. XIII, 40 sqq.

V. Hoc quoque frg. pag. XV fuisse vid. (cf. ad II) et ad carmen VII pertinere. Male adhaesit a super. parte alterum, in quo sunt litt. *τ̣ω* et ante eas spat. vacuum. — 1 ante *ε* *τ̣* vel *γ̣* (K.). Videtur nomen proprium esse *Χαιρόλας*. — 3 ante Δ nunc Ι.

Frg. 13 K. v. c. I *b*.

VI (14 K.)

]λ̣μο[
]ϑ̣ε.[
]δ̣ινειν̣[

VII (28 + 40 K.)

]ε̣ᾱι
]
ε|ν̣˪οτα[ν
]υ|νευ[
]α̣σ̣|

VIII (29 K.)

]ἕκατι

IX (30 K.)

]ισ

VI. Color similis atque in carm. I *b*; itaque hoc quoque carminis I fuerit. — 1 λ vel α. — 3 δ vel α; extrema litt. valde incerta est.

Frg. 15 K. v. I c 22 sqq.; 16 v. I b 11 sq., c 28 sq.; 17 v. VII, 47 sqq.; 18 v. XII, 109 sqq.; 19 v. IV, 11 sq.; 20 v. VIII, 72 sq.; 21 v. III, 69 sqq.; 22 v. IV, 7 sqq.; 23 v. IX, 1 sqq.; 24 v. I c 25; 25 K. v. III, 51 sq.; 26 v. ibd. 53; 27 v. XIV, 48 sq.

VII. Hoc quoque similis coloris est. Coniunxi cum 28 K. parvulum 40 K., non adversante K.; litt. N v. 3. 4 partes sunt in 40, alterae partes in 28. (Antea idem frg. 40 in c. III, 5 sqq. init. locum habuisse putavi; sed refragatur K., negans αλ pro ασ in v. 3 agnosci posse.) Versibus 1. 2 fortasse adiungas frg. XIII (39 K.), quod prorsus similis habitus est atque 40; sed incerta res est.

VIII. Supra est largum spatium vacuum; etiam infra paullum spatii.

IX. Spatium vacuum infra porrigitur.

X (31 K.)

]α̣[
] [
]ω̣[
] [
] [
]άμ[
]λὸ[

XI (33 K.)

]υβρ[

XII (36 K.)

]ι̣ναν βρ̣ο̣τ̣ο̣[
]λ̣έων

XIII (39 K.)

]εμ[
]τει̣ω[

X. Est valde detritum. Putavi ad III referri posse (vv. 6 sq. vid III, 70 sq.), sed obstant accentus.

Frg. 31 K. v. III, 70 sq.; 32 K. v. VIII, 55.

XI. Supra spatium vacuum est. Ὕβρις? βαρύβρομος? (K.).

Frg. 34 K. v. 1 c extr.; frg. 35 v. VIII, 20.

XII. 1 init. ι̣ vel υ̣; fort. ξυνὰν βροτο[ῖς vel βροτο|ῖς (v. frg. IX), cf. IX, 12. Ad pag. XXV referas (c. XII ep. α′, 1—2).

Frg. 37 K. v. XII, 209 sqq.; 38 male e duobus coniunctum est: 38 *a* v. III, 1 sqq., 38 *b* v. XII, 125 sqq.

FRAGMENTA
APUD SCRIPTORES VETERES SERVATA.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [4.]

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν
κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται.

ΥΜΝΟΙ.

2. [11.]

Αἰαῖ τέκος ἁμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἶσον.

---

1. Stob. Flor. 10, 14: *Βακχυλίδου Ἐπινίκων.*

Non recepi frg. 5 Bgk. ap. schol. Aristid. T. III, p. 317: *ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι (τὸ ἅρμα) ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχήν. Β. γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας, ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον* (C, sed *παρέσχον ὑπόνοιαν* BD), *ὡς Σικελιῶται πρῶτοι ἅρμα ἐξεῦρον* (*Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν ἐξευρεῖν* BD). Talia dicere non potuit qui vel Homeri meminisset; Pindarus quid re vera dixerit v. frg. 106 Bgk.

2. Stob. Flor. 122, 1: *Β. Ὕμνων.* — *ἀφθέγκτοισιν* ut *ἀφωνήτῳ ἄχει* Pind. P. IV, 237.

Hymnos Bacchylidis commemorat Menander IX, 140 Walz (p. 35 ed. Christ): (*οἱ ἀποπεμπτικοὶ*) *ἐπιλέγονται ἀποδημίαις θεῶν νομιζομέναις ἢ γινομέναις· οἷον Ἀπόλλωνος ἀποδημίαι τινὲς ὀνομάζονται παρὰ Δηλίοις καὶ Μιλησίοις, καὶ Ἀρτέμιδος παρὰ Ἀργείοις· εἰσὶ τοίνυν καὶ τῷ Β. ὕμνοι ἀποπεμπτικοί, κτἑ.*, cf. ibd. p. 132 (32).

3. [12.]

Schol. Aristoph. Ach. 47: *τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν Ὕμνων.*

ΠΑΙΑΝΕΣ.

4. [13.]

Strophae.

– – ∪ – – – ∪ – – – ∪ ∪
– ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
– ∪ – – – ∪ – – – ∪ ∪
– ∪ – ∪̄ – ∪ – –
– ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– – ∪ – – – ∪ –
– ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– – ∪ – – ∪̄ ∪ – – – ∪ – –

Epodi. (?)

* * *

– – ∪ – – – ∪ – – – ∪ ∪ –

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰρήνα μεγάλα ἐπ.?
πλοῦτον μελιγλώσσων τ' ἀοιδᾶν ἄνθεα, στρ.
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν ξανθᾷ φλογὶ
μηρί' εὐτρίχων τε μήλων,

4. Stobaeus Flor. 55, 3: *Βακχυλίδου Παιάνων.* In strophas discripsi Mus. Rhen. XXXII, 460. Facillimo autem negotio epodi ultimus qui vid. versus ad stropharum ultimi mensuram revocabitur (*μέγαν τε* v. infr.; *μεγίστα, μεγαυχῆ*), si id omnino opus est; nam – – ∪ ∪ – = – – ∪ – –, cf. Praef. p. XXXVI. — 1 *τε* (cf. nunc XII, 129) om. Steph., *τοι* mal. Bergk. — *εἰρήνη* Stob. — *μέγαν* mal. Bgk., *μέγαν τε* Hartung. — 2 *πλοῦτον καὶ μελ.* (om. *τ'*) Stob.; em. Boeckh. — *ἀοιδῶν* Stob., em. Boeckh. — 4 *αἴθεσθαι* L. Dindorf, Schneidew.: *ἔθεσθε* (*αἴθεται* Leopardus). — 5 *μηρῦταν* (*μηρίταν, μεριταν*) *εὐτρ.* codd.; *μῆρα* (Buttm.) *ταννυτρίχων* (L. Ddf., Schneidew.) Bergk. Videntur duae antiquitus lectiones traditae esse: *μηρ(ι)α ταννυτρ.* et *μηριευτρ.*; soluta autem thesis parum cum Bacch. convenit, praef. p. XXXVI.

γυμνασίων τε νέοις
αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλειν.
ἐν δὲ σιδαροδέτοις
πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα ἀντ.
δάμναταῖ _ ᴗ ᴗ *εὐρώς.*
χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος,
οὐδὲ συλᾶται μελίφ'ρων
ὕπ'νος ἀπὸ β'λεφάρων,
ἀῷος ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν
βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

5. [14.]

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

6. [15.]

Zenob. Prov. II, 36: *Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς B. ἐν Παιᾶσιν.*

---

vv. 8—14 sine auctoris nomine aff. Plut. Num. 20. — 9 *ὅρπαξιν* vel *ἔρπ.* codd. Stobaei. — *αἰθᾶν*] *ἔνθαδ'* vel *ἐνθάδ'* codd. Plutarchi (sed *αἰθᾶν* (*δ'*) ap. eund. Stephan.). — *ἀραχνᾶν*] non est opus ut corrigatur; cf. praef. p. XXXVII. — *ἱστοὶ πέλ.*] pro his *ἔργα* Plut.; pergens *καὶ „εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε κτέ."* — *πλέκονται* ci. Ursinus; cf. nunc IX, 38. — 10 *ἀμφήκεα* Plut. — 11 *εὐρώς* om. Stob.; Plut. hab. *εὐρὼς δάμν.* alieno loco, v. supra. — 12 *χαλκέων* Stob. — *οὐκ ἔστι* (Bgk.) ap. Plut. meliores: *οὐκέτι.* — 15 *ἀῷος* scripsi (cf. Eurip. Rhes. 554 sqq. Pind. P. IX, 23 sq.): *ἅμος* (*ἄμος*), unde *ἀμὸν* Heyne. — 17 *φλέγοντι* ci. Bgk., vix recte, cf. praef. p. XXIII.

5. Clem. Alex. Strom. V, 687: *ἕτερος δὲ ἐξ . . . νῦν, φησὶ B. ἐν τοῖς Παιᾶσιν· οὐδὲ γὰρ κτέ.* (inde ab *οὐδὲ* et. Theodoret. Therap. I, 14, 36).

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

7. [16.]

Schol. Pind. Pyth. I, 100: *Ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ B. συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἑλένου μαντευσαμένου· εἵμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὸ Ἴλιον.* Fuerit igitur dithyrambus *Φιλοκτήτης.*

(8. [18.]

Serv. Verg. Aen. XI, 93: Versis Arcades armis] Lugentum more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant, scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris polluerentur aspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in dithyrambis dicit.)

*9. [32.]

Servius ad Verg. Aen. II, 201: „Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius vel de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit.“ Fuerit dithyrambus *Λαοκόων*, sicut fuit tragoedia Sophoclis.

---

7. Cf. Sophoclis Philocteta, quae fabula eiusdem plane argumenti est.

8. Non omisi, quamvis cum Neuio putem ad frg. chart. p. 146 sq. (*Κασσάνδρα*) pertinere. Nam Servii „sicut habuisse Arcades“ referenda ad illa „propter numina illic depicta“; Arcadum autem mos ideo memoratur Bacchylidesque eius testis advocatur, quoniam eidem apud Vergilium quoque inducuntur.

9. Cf. Robert Bild u. Lied p. 192 sqq.

*10. [56.]

Schol. Il. *M* 292: *Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἔν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠράσθη, καὶ κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτω συνῴκισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ Βακχυλίδῃ.* Fuerit dithyrambus *Εὐρώπη*, sicut Simonidis fuit, v. frg. 28 Bgk.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

11. [19.]

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσίν ἐστιν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται
διατελεῖν βίον· ὃς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί,
τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
ἑὸν ἰάπτεται
κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.

---

11. Stob. Flor. 108, 26: *Βακχυλίδου προσοδίων* (*προσῳδιῶν* cod.); v. 1—3 *βίον* et. 1, 12 Hense (9 M.) et Apostol. VI, 55 sq. — *μία δὲ* (Neue) Bgk.; *βροτοῖς'* Bgk. — 2 sq. *διατ. δύν. βίον* Bgk. — 3 *ὃς* Grotius: *οἷς*. — *μυρία⟨ν⟩ μεν⟨οινὰν⟩* Bgk. — *τὸ δὲ παρόμαρτε νύκτα* codd., em. Grotius (nisi quod *τόδε* et *ἆμαρ*); *τὸ δὲ πᾶν ἆμάρ τε καὶ* Stephan. — *ἑὸν ἰάπτ.* Grot. pro *αονι ἅπτεται.* Est dubia emendatio (*αἰὲν ἰ.* Boeckh; *αονι* om. Gesn., *δάπτεται* bene Steph.). — *ἀκάρπωτον* Bgk.

12. [20.]

Τί γὰρ ἐλαφ'ρὸν ἔτ' ἐστὶν ἄπ'ρακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν καρδίαν;

13. [21.]

Πάντεσσι θνατοῖσι δαί-
μων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

14. [22.]

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν, ἀν-
δρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε
παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλά-
θεια.....

---

12. Stob. Flor. 108, 49: *Βακχυλίδου προσοδίων* (*προσῳδιῶν* cod.). Est ex eodem carmine atque superius (Neue, Bgk.). — *ἔτ' ἔστ'* codd.

13. Stob. Flor. 118, 25: *Βακχυλίδου προσοδίων* (*προσῳδιῶν* cod.).

14. Stob. Flor. 11, 19 Hense (7 M.): *Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων*, et in gemma ap. Caylum Rec. d' Ant. T. V, tab. 50, 4 (sine auctoris nomine). — 1 *γὰρ* om. L, *μὲν γὰρ* om. gemma. — 2 valde placet quod Bgk. cum hoc v. coniunxit frg. 33: *χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν*. — 3 sq. *σοφίαν τε* (*τε* om. L) *παγκρατὴς* L Brux. Salmas.: *σοφία τε παγκρ. τ'* (et. gemma). — 4 *ἀλήθεια* fere traditur (-*ά*- Bgk.); *παγκρ. ἀλήθεια* (sine auctoris nomine) schol. Il. *Π*, 57; *π. ἡ ἀλ.* L (om. *ἐλ.*), *π. ἀλ.* Brux. (om. *ἐλ.*), *π. τελέθει ἀλ.* S. — frg. ap. Stob. 11, 20 H. (2 M.), quod in L hoc ipsum subsequitur: *Ὀλυμπιάδος· Ἀλάθεια θεῶν* (*βροτῶν* ci. Bgk.) *ὁμόπολις, μόνα* (Mein. pro -*η*) *θεοῖς συνδιαιτωμένα*, ad Bacchylidem referendum esse ci. Bgk., lemma perversum inde ortum suspicatus, quod olim Pindari locus Ol. X, 53 sqq. (65 sqq.) hic exstiterit; idem Bücheler cum 14 coniunxit: *ἀλάθει' Ὀλυμπιάδος, ἀλάθεια κτέ.*

15. [23.]

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς,
ἀλλὰ χρυσαίγιδος Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλ-
θόντας ἁβ'ρόν τι δεῖξαι ⏑ –

*16. [31.]

Ὦ περικ'λειτὲ Δᾶλ', ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

ΕΡΩΤΙΚΑ (ΠΑΡΟΙΝΙΑ).

17. [24.]

. . . . . εὖτε
τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι
τοῖσδε τοῖς νεανίαις
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

---

15. Dionys. Comp. verb. c. 25: παρὰ B.; Keil Anal. gramm. 7, 21: φιλεῖ δὲ τὰ ὑπορχήματα τούτῳ τῷ ποδὶ καταμετρεῖσθαι, οἷον Οὐχ . . . ἀμβολᾶς (eodem exordio utuntur Ath. XIV, 631 C. Ael. H. A. VI, 1. Luc. Scyth. c. 14. Achill. Tat. V, 12). — Ἰτωνίας] cf. Lactant. ad Stat. Theb. VII, 330 (et ad II, 721). — deest in fine velut μέλος.

16. huc rettuli cum Neuio propter grammaticum Keilii, cf. ad 15; eidem enim sunt numeri paeonici. Aff. Hephaest. 76: καὶ ὅλα ᾄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ, ὦ κτἑ. — δ' ἄλλ' codd., quod emendavi; male Bgk. ὦ Περίκλειτε, τἄλλ'. Ad sententiam cf. V, 3. Est exordium carminis Delum missi; cf. schol. Callim. in Del. v. 28: εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου (frg. 57 Bgk.).

Παροίνια Bacchylidis a nullo veterum commemorantur; quae vid. eius generis fragmenta cum Ἐρωτικοῖς coniunxi.

17. Ath. XV, 667 C. B. ἐν Ἐρωτικοῖς, cf. XI, 782 E (epitom.): καὶ Βακχυλίδης. — 3 τοῖσδε om. epit. XI. — 4 ἐντείνουσα epit. XI.

*18. [25.]

Ἦ καλὸς Θεόκριτος· οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷς.

*19. [26.]

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μούνῳ
παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

*20. [27.]

Strophae.

– – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓ – ◡ – –
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏓ – ◡ – –
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – – – ◡ – –
– ◡ – – – ◡ – – – ◡ –

(ὅταν) γλυκεῖ' ἀνάγκα
σευομενᾶν κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσῃ φρένας,

---

18. 19 affert Hephaestio p. 130 (73 Westph.) ut exempla *ἐπιφθεγματικῶν*, quae dicit (ex Westphalii emendatione) eo ab *ἐφυμνίοις* differre, quod ad sententiam ipsam aliquid conferant, cum *ἐφύμνια* singulis strophis adiecta (velut *Ἰήϊε Παιάν*) ad sensum plane supervacanea sint. Tum post definitionem *ἐπιφθεγματικῶν*: *οἷον τὸ Βακχυλίδου· ἦ κτέ.* — *ἐρᾷς* Ursinus (Bgk. al.) fort. recte (*ὁρᾷ* Steph.).

19. Heph. l. c. *καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ· σὺ κτέ.* Numeri paene eidem sunt atque in principio carm. VI. — *μόνῳ* cod. M.

20. Epitome Athenaei II, 39 E *διὸ Β. φησὶ κτέ.* Inter singulos stropharum versus non vid. esse hiatui neque syllabae ancipiti locus. — Cf. Pindari frg. 124 + 218. — 1 *θάλπησι* (2) coniunctivus est, cf. *λάχῃσι* XVIII, 3 sq.; Bergk. ad Ibyc. frg. 7. 9; itaque deest ante frg. particula temporalis (*ἀνίκα* est ap. Pind. l. c.). V. Mus. Rhen. XXIX, 157 sq. — 2 *σευομένα* C, *γευομένα* E; *σευομένα 'κ* Herwerden, *ἐσσυμενᾶν* Bgk. (id. antea *νεισσομενᾶν* coll. Phocyl. fr. 11); praetuli *σευομενᾶν*. — 3 *κύπριδος ἐλπὶς δ' αἰθύσσει* (*δ' ἐνθύσσει* E) CE: corr. Erfurdt (*Κύπρις ὥς· ἐλπ. γὰρ αἰθ.* Bgk.). Scripsi *διαιθύσσῃ*.

ἀμμειγνυμένα Διονυσίοισι δώροις. **στρ. β′**
ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτίκα μὲν πολίων κράδεμνα λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι· **στρ.γ′**
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα ⟨πόντον⟩
νᾶες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου μεγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

*21. [28.]

Strophae. (?)

– ∪ – ∪ – ∪ – ∪ – ∪ – ∪
– ∪ – ∪ – ∪ – ∪
– ∪ – ∪ – ∪ –.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός,
οὔτε πορφύρεοι τάπητες,
ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
Μοῦσά τε γλυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

---

4 *ἀναμιγν.* CE (*ἀμμιγνυμένας* Neue). — 6 ex *αὐτὰς μὲν* (ita C; *αὐτὴ μὲν* E) facile elicitur *αὐτά· ὁ*; sed quo id referendum sit, latet. *Αὐτίχ' ὁ μὲν* Bgk., *αὐτίκα μὲν* Kaibel. — *πολίων* ci. Bgk.: *πόλεων*. — *κρήδεμνα* Erfurdt, *κράδ.* ci. Bgk.: *κρήδεμνον*. — 9 *αἰγλάεντα* Bgk.: *αἰγλήεντα*. — *πόντον* add. Erf. (*καρπὸν* Bgk.). — 10 *νᾶες* Bgk.: *νῆες*. — *ἀπ'* Musur.: *ἐπ'* CE.

21. Ath. XI, 500 B: *μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν* (*-τίων* Kaibel) *σκύφων Β. ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξένια* (Bgk. pro *ξενίᾳ*)· *Οὐ κτέ.* Videntur exigui carminis exiguae strophae fuisse; ad Paroenia rettulit Neue.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

22. [33.]

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν,
τοὶ δὲ θοίνας ἔντυον, ὧδε δ' ἔφα·
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν
δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.

23. [34.]

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν
νούσων εἰσὶν καὶ ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

24. [36.]

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄγναμπτος Ἄρης
οὔτε πάμφθερσις στάσις,

---

22. Athen. V, 178 B: *B. δὲ περὶ Ἡρακλέους* (*περὶ τοῦ Κήυκος* A, corr. Schweigh.) *λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· Ἔστα κτἑ.* — 1 *ἔστα* Neue: *ἔστη*. — 2 *ἔντυον* Neue: *ἔντυνον* A. — *ἔφα* Neue: *ἔφασ'*. — de proverbii formis duabus cf. Ath. ibd.: *αὐτ. δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν κτἑ.* et *αὐτ. ἀγαθοὶ δειλῶν κτἑ.*; Zenob. II, 19: *αὐτ. δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν κτἑ.*] *οὕτως ὁ Βακχυλίδης* (Bgk. ex cod. Milleri Misc. 350 pro *Ἡράκλειτος*) *ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήυκος τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος.*

23. Clem. Al. Strom. V, 715: *ἀκούσωμεν οὖν πάλιν Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ κτἑ.* (it. Euseb. Praep. eu. XIII, 679). — *ἀδμᾶτες* Boeckh: *ἀδμῆτες*. — *ἀεικελιᾶν* Neue: *ἀεὶ καὶ λίαν* Cl., *ἀεικελίων* Euseb. — 2 *ἄνατοι* Schaefer: *ἀναίτιοι* (*ἄνατοι τ'* deleto *εἰσὶν* Neue). *Εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι* Bergk. — 3 *εἴκελοι* Euseb.

24. Stob. Ecl. Phys. I, 5, 3: *Βακχυλίδου.* — 1 *θνατοῖσι* Neue: *θνητοῖς*. — 2 *ὄλβος* F: *ὄλβος τ'* P. — *ἄγναμπτος* aliquando Bgk., cf. nunc VIII, 73: *ἄκαμπτος*. — 3 *πάμφθερσις* (*πάνφερσις* P) adiect. gen. fem. ex compositis quale est *φθερσιγενής* formatum vid.

ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν
γαῖαν ἁ πάνδωρος αἶσα.

25. [3.]

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύᾳ.

26. [35.]

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

27. [37.]

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

28. [7.]

Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς
νάσου θεόδματοι πύλαι.

---

5 *γαῖαν* Boeckh: *γᾶν*.

25. Clem. Al. Str. VI, 745: *Βακχυλίδου τε εἰρηκότος· Παύροισι κτέ.* Ad epinicia rettulit Bgk. — 1 *παύροισι* Steph.: *παρ' οἷσι*. — *θνατῶν* Neue: *θνητῶν*. — *δαίμων ἔδωκεν* Neue (*ὁ δ. ἔδ.* Ursin.): *τῷ δαίμονι δῶκεν*. Cf. 13, et nunc *δαίμων ἔδωκεν* VIII, 26. — 2 *πράσσοντας* Sylb.: cod. Par. *πράσσοντα*. — 3 cf. Hesych. *πρὶν ἐγκύρσαι· πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας*.

26. Clem. Al. Paedag. III, 310: *οὐ γὰρ ὑ. φ. βρ. φ. λόγον, ἔσται* (*ἔστε* tres libri) *λόγος σοφία* (*σοφίας* unus), *ὥς φησι Β.* Verba *ἔσται λόγος* (quae ex *-εντα λόγον* corrupta vid.) del. Neue. Numeri sunt carminis XIV, str. 2. 3, id quod observavit G. F. Hill (indicavit mihi K.).

27. Plut. Num. c. 4: *εἰ δὲ λ.* (*λέγοι* C) *τ. ἄ., κατὰ Βακχυλίδην, πλ. κ.* Prima *εἰ . . ἄλλως* Plutarcho tribuit Sintenis, dubitat Bgk.

28. Schol. Pind. Ol. XIII, 1: *πρόθυρον καὶ θύρας εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον, διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν, πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον στελλομένοις. Βακχυλίδης· Ὦ κτέ.* Ad epinicia rettulit Bgk.; fuerunt fort. carminis I, v. str. v. 5 sq., epod. v. 6 sq.

29. [38.]

Μελαγκευθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου.

30. [39.]

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέμφιν
καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

31. [40.]

Ἑκάτα δαϊδοφόρε, Νυκτὸς
μεγαλοκόλπου θυγάτηρ.

32. [42.]

Ἀβρότητι ξυνέασιν Ἴωνες βασιλῆες.

---

29. Etym. M. 296, 1, Bachm. Anecd. I, 208, 13, Cram. Anecd. Par. IV, 168, 30, schol. Il. E, 449, Apostol. III, 37, Suid. *εἴδ.*: *εἴδωλον· _ _ σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος, σκιά τις ἀεροειδής, ὡς καὶ Βακχυλίδης κτέ.* — *μελαγκευθὲς* Neue: *μελαγκεθὲς*, sed schol. Il., Apostol., Suid. *μελαμβαφὲς* (*μελαμφαφὲς* Suidae V, unde *μελαμφαρὲς* s. *-φαὲς* [cf. nunc III, 13] ci. Bernh.). III, 55 vel *μελαμβρι]θὲς* vel *μελαγκευ]θὲς* fuisse vid. Fort. ad Cassandram (v. supra p. 146 sq.) haec referenda.

30. Athen. I, 20 D: *Μέμφιν . . ., περὶ ἧς B. φησί κτέ.* — *τὰν* Neue: *τὴν*.

31. Schol. Ap. Rh. III, 467: *B. δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν* (Hecaten) *θυγατέρα· Ἑκάτα κτέ.* — *δαδοφ.* Ursin. (Bgk.). — *μελανοκόλπου* Ursin. (Bgk.). — Sec. Weil cretici fuerunt: ◡] *Ἑκ., Ν.* ⟨*ὦ*⟩ *μελ. θύγατερ.* Idem etiam frg. adesp. paeonica apud Arist. Rhet. III, 8 Bacchylidi tribuenda esse ci.

32. Ioann. Sicel. Walzii VI, 241: *Ἀβροὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες, ὥς που καὶ B. φησί, τὸν σφῶν αὐτῶν ῥυθμὸν δηλῶν· Ἀβρότητι κτέ.* Male permiscebant hunc locum cum XVII, 2 (unde Bgk. *Ἰόνων*). — *ἁβρότητι· ἁπαλότητι, τρυφερότητι*, Hesych. — Videtur dithyrambi *Κασσάνδρα* esse: ⟨*οἵ θ'*⟩ *ἁβρ. κτέ.*, cf. supra p. 147.

33. [43.]

Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρόν.

34. [44.]

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

35. [45.]

Πλήμμυριν πόντου φυγών.

36. [45.]

Δυσμενέων δ' ἀϊδής.

*37. [2.]

Ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

38. [50.]

Ammian. Marc. XXV, 4, 3: Item ut hoc propositum validius firmaret *(Iulianus)*, recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id ad-

33. Priscian. Metr. Ter. Keil Gr. lat. III, 428, 21: *Similiter Bacch.: Χρυσὸν κτἑ. Hic quoque iambus in fine tribrachum habet.* Cf. supra ad 14.

34. Zenob. Prov. III, 25: *ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης· Ὀργαὶ κτἑ.*; cf. Hesych. *δίχολοι* (id. *διακεκριμέναι· διακεχωρισμέναι*). Contra ap. schol. Hippocr. V, 484 eadem fere Alcmani tribuuntur: *ὀργὰς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὀργαὶ κεκριμέναι μυρίαι.* Cf. Bgk. III[4], 193.

35. Et. M. 676, 25: *Πλημμυρὶς . . . εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὔλογον βαρύνεσθαι αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Β. αἰτιατικήν, οἷον· Πλήμμυριν κτἑ.*

36. Cram. An. Oxon. I, 65, 22: *Βαρυτόνως δὲ τὸ Ἀΐδης· τὸ γὰρ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· δυσ. δ' ἀ. λέγει Βακχυλίδης.*

37. Stob. Fl 98, 27, male adiunctum versibus Bacch. V, 160 sqq.

serentem, quod *ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.*

39. [51.]

Apollon. de adv. Bk. Anecd. II, 596, 14 (p. 183 Schneider): *ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ . . . τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ.* Pindari *ὑψικέρατα πέτραν* (fr. 325) confert Bergk, qui ap. Bacch. *πύργον ὑψικέρατα* ci.

40. [53.]

Athen. IV, 174 F: *τούτοις* (*γιγγραίνοις αὐλοῖς* Phoenicum) *δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἔστιν εὑρεῖν.*

41. [54.]

Schol. Ar. Av. 1536: *Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία, καὶ δοκεῖ τὰ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὕτη οἰκονομεῖν, ἣν ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἡ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν.*

42. [55.]

Schol. Pind. Ol. I, 37: *ὁ δὲ Β. τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος* (*ἐγκαθεῖσαν πάλιν τῷ λέβητι* ci. Bgk.), *ἀφ' οὗ καὶ ὑγιὴς ἀνεδόθη.*

43. [58.]

Himer. Orat. XXIX de Iulide Cei oppido: *καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐσπούδασται ἡ πόλις.*

44. [60.]

Schol. Odyss. φ, 295: *B. δὲ διάφορον οἴεται τὸν Εὐρυτίωνα* (ab Euryto in Pirithoi nuptiis interfecto): *φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξαμενῷ* (Barnes pro *δεξάμενος*) *ἐν Ἤλιδι ὑβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρί, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις* (*τοῖς ἐκεῖ* Eustath.) *ἐπιστάντος*. Cf. Eust. 1909, 61.

45. [62.]

Schol. Ap. Rhod. II, 498: *Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ B.· τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χαίρωνος* (Bgk.: *Χέρωνος* Laur.), *ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν* (*τέταρτον* Bgk.) *Κυρήνης*. Nisi alius hic est Bacchylides.

46. [63.]

Gellius N. A. XX, 7: Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, B. et Pindarus bis denos.

47. [64.]

Schol. Hes. Th. 914: *ἡρπάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, B. δὲ ἐκ Κρήτης*.

48. [65.]

Vit. Hom. V p. 28 West. (Cram. An. Par. III, 98, 15) de Homero: *κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης*.

49. [66.]

Strabo XIII, 616: *ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης.*

50. [67.]

Schol. Apoll. Rh. I, 1165: *Ῥυνδακὸς ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης.* Inde Schneidewin Bacchylidi tribuit *Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον* (schol. Il. *E* 759), quod Callimacho dat Hecker (Call. frg. anon. 335 Schn.).

51. [68.]

Schol. Ap. Rhod. IV, 973: *μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.*

52. [69.]

Tzetzes Theog. v. 81 (Matranga An. 580): *ἐκ δὲ τοῦ καταρρέοντος αἵματος τῶν μορίων ἐν μὲν τῇ γῇ γεγόνασι τρεῖς Ἐρινύες πρῶτον, ἡ Τεισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτὼ σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὄρμενός τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μέν φησι Νεμέσεως Ταρτάρου, ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε καὶ τοῦ Πόντου.* Cf. Praef. p. XLVIII.

(Natalis Com. Mythol. IX, 8 p. 987: „*Dicitur Polyphemus non modo amasse Galateam, sed etiam Galatum ex illa suscepisse, ut testatus est Bacchylides.*“ Recte Bergkius: „hoc qua fide sit dignum prorsus incertum.“

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. (48 Bgk.)

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κρανναίων ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

2.

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ.
εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

Epigr. 1. Anth. Pal. VI, 313: *Βακχυλίδου.* Videtur genuinum esse carmen dedicatorium. — 2 *Κραναϊδᾶν* Meineke, *προφρονέως Κραναῶν* Schneidew., *ἐν Κραναῶν* Hartung; sed recte Bgk.: „si atticus erat chorus, tribus nomen velut *Κεκροπιδᾶν* expectamus". Ipse Bgk. *Καρθαιῶν*, Stadtmüller *Καρνείων*, quae vix sunt illis meliora; nam aliquis ex unius oppidi vel unius festi diei choris pluribus utique erat victoriam adepturus, et si communia Ceorum sollemnia fuerunt, cur dicit *Κηΐῳ* v. 4? — 3 *ἀθύρμ. Μ.* cf. VIII, 87. — 4 *Κηίῳ . . Βακχυλίδῃ* Brunck: *κηόρω . . Βακχυλίδης.*

2. Anth. Pal. VI, 53 *Βακχυλίδου. ἀνάθημα τῷ Ζεφύρῳ ἀνέμῳ παρὰ Εὐδήμου γεωργοῦ.* Non habet fidem inscriptio, nisi alius est Bacchylides. — *πιοτάτῳ* (et. Suid. v. *πιότατος*) defendit Stadtm. coll. Theocr. X, 47 (*πιστοτάτῳ* Unger Schneidew., *πρηΰτάτῳ* Schneider Saxo, Headlam, coll. AP. VI, 349, *λειοτάτῳ* Mein.). — 3 *γάρ οἱ*] *ὅ οἱ* Herm., *γὰρ ὅ γ'* Mein. — *βοηθόος* Planud.

INDEX VOCABULORUM.

Asterisco (*) notata sunt vocabula aliunde non cognita, cruce (†) dubia.

A

E

Z

H

I

M

N

Π

Ρ

Σ

T

Χ

Ψ

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Praef. p. VII v. 2 ab extr. add. *Ποσῑδάν, -ᾶνος, -ᾶνι* IX, 19. XIII, 20. XVI, 36. XIX, 8 (*-ει-* XVI, 59. 79).

p. IX, adn. 1. Adde *διχομηνίδος* VIII, 29. *παράπληγι* X, 45 (falso, v. Hdn. I, 46, 5) *π[ο]λεμαίγιδος* XVI, 7.

p. XXIII, v. 13. Adde *σελάνα* VIII, 29. Mutavi *ἀληθείας* V, 187; mutanda videntur *παράπληγι* X, 45 et *ἠλύκταζον* X, 93. Ionismus est *κλισίησιν* vel potius *-ησιν* XII, 135, ab Homero nimirum sumptus; nam ne credamus librarios in culpa esse, obstat simile sono *ἐφίησι(ν)* eodem alius strophae loco positum (v. 48).

p. LII adn. 2 corrige b, 26 sqq. et *Πανθ[εί]δεω*.

p. LIV adn. corrige „p. 283 sqq.“

p. LXIII v. 5 ab extr. adde: „plura idem per litteras mecum communicavit.“ Tum insere: „DANVS ‖ V. Pingel per litteras Athenis datas suas mihi coniecturas indicavit.“ Dein scribe „FRANCOGALLI“, et ante Weilium insere: „A. M. Desrousseaux, les poèmes de B. de Céos, traduits du Grec (Paris, Hachette) 1898.“ Id. Revue Universitaire, févr. 1898, p. 179. Id. Notes sur B., Rev. de philol. 1898, 184—195.

p. LXIV v. 13 dele „(nondum vidi).“

p. 7 adn. 1 sqq. Alterum arsis correptae exemplum erit *διακρινεῖ*, quod str. *β′* v. 28 pro *-ίνει* reposui.

p. 14, c. XVI strophae. V. 9 repone (◡) – ◡ – ◡ – ◡ , et in adnot. *ἐναλι|ναιέται* (*ἁλιν.* K.; scripsi *ἐνα|λιν.*). Cf. infra ad p. 131.

p. 15, c. XVI epodi. Schema numerorum mutationibus a me introductis iam non uno loco mutatur. v. 4 ⊔ ◡ ⏔, ◡ – ◡ –, ⊔ ◡ –, ⊔ ◡ –, vide vv. 50. 116. — v. 6 init. ⊔ ◡ –, postquam ipse quoque in *β′* *θέωσιν* pro *θέλωσιν* reposui. — v. 15 sqq.

_ ∪ _ ∪ ∪ - (16) ∪ _ ∪ _ ∪ _ ∪ _ _ ∪ _ (17) ∪ _ ∪ _, ⊔ ∪ ∪ ∪, ⊔ ∪ ⊻ | (ita corrig.), ut iam nihil in his vv. epodus α′ et β′ inter se differant.

p. 23, I c 9 corrige καί οἱ. — adnot. ad 13 add. „it. Herw."

p. 25 numerus 25 ante v. _ ∪ ∪ _] δ' ετε [_ _ ponendus erat.

p. 29 adn. I d 42 sq. τιμᾶν Herw. — II, 4 μάχας et. Pingel.

p. 30 c. III 5 sqq. dele .εν|, .νν|, αλ, litterarumque loco totidem puncta repone; dele etiam adnotationem ad 5 sqq.: „hic collocavi frg. 40 K." Id enim frg. invenies in p. 150 sub numero VII. Porro p. 31 c. III, 5 non iam est cur pro σεύον]το Kenyonis (φέροντο Desrousseaux) scribam γένοντο.

p. 31 add. adn. ad II, 11: κάλει.. αὐθιγενές Pingel, propter ἄϊξον ὦ v. 1. — In III 10 scr. τρισευδαίμ[ων. — haec erant diductis litteris notanda (v. p. LXV): 1 κρέουσαν (cf. 71). — 5 ὑπερόχῳ τε Νίκᾳ, cf. 75. 33. — 6 σὺν (34).. εὐρυδίναν (44). — 7 Δεινομένεος (35).

p. 33 it. 17 ὁ χρυσός (87). — 18 ὑψιδαιδάλων τριπόδων (46). — 19 μέγιστον (29). — 21 θεόν τις (59). — 29 ἄελπτον (19). — adn. v. 26 κρίσιν et. Lipsius. — 30 πολύδακρυ (praestat. δαλές)· ὃ δ' οὐκ Desrousseaux.

p. 35 ut supra 33 ἀλόχῳ τε κεδνᾷ (5). — 34 σύν (6). — 35 δυρομέναις (7). — 44 καλλι]δίνας (6). — 46 ἐϋκτίτων μεγάρων (18).

p. 37 it. 59 γέροντα (21). — 71 Μουσᾶν (1). — 75 ὑπ[ο (5). — adnot. 58 τεύχῃ Herw. — 64 ὦ μεγ. ὦ et. Herw. — 69 pro εὐθαλῆ praestat θεοφιλῆ Herw.

p. 39 ut supra 87 ὁ χρυσός (17).

p. 41 adn. IV 6 ἀρετᾷ et. Pingel.

p. 45. Diductis litt. notanda 31 τὼς (111) et 34 χαλκεοστέρνου (74).

p. 47 adn. V, 48 νεόκριτον et. Herw.

p. 59, adn. V, 193 τιμῶσιν, ἐσθλὰν? Lipsius. — VI, 3 πάντων Desrousseaux (id. p. 61 adn. VII, 1 sq. ut ego).

p. 63 adn. VII, 49 τέλεσσας (et κρᾶτά τε θῆκας 50) Desrousseaux.

p. 67, VIII, 20 corrige πλα[γκτῷ. — diductis litt. notanda 18 νόημα (87). — 21 εὐδόξων ἀγώνων (73), fort. et. 22 κλεινοὶ βροτῶν, v. infra ad 74 sq.

p. 69 adn. VIII, 56 Ζηνὸς ἃ Herw.

p. 71, VIII, 74 sq. Hic si collocaveris frg. inc. XII: _ ∪ _ κλε]ινὰν βροτο[ῖς | _ ∪ ∪ _ ∪]λέων, habebis quod concinat cum v. 22, qui est sicut v. 74 quartus epodi. — adn. 77 (ita corr.) νασιώταν (vel πατριώταν) et. Herw.

p. 73, VIII v. 87 ἄθυρμα cf. 18. — adn. 98 Διωνύσοι' ἱερὰν ci. Herw. — 101 ὅττι κ. Herw.

p. 77, IX, 23 adn. *θατήρων* et. Herw. — 25 *τετραέλικτον* et. Desrousseaux. — In pp. 77. 79 diductis litt. notanda *ἀέθλοις* 19. *ἐσθλῶν* 47. *κέλευθον* 36 *τελευτάς* 46. (Adde, sec. chartae lectiones, 36 *δ' ἄλλος*, 46 *δ' ἀκρίτους*, 32 *αἶσαν*, 42 *παισί*.)

p. 81 sqq. diductis litt. notanda X, 26 *Ἀλφεὸν . . καλλιρόαν*, it. 89 v. 96 *Λοῦσον . . καλλιρόαν*. 7 *θνατοῖς ἀρετᾶς*. 21 *παννίκοιο πάλας*. 49 *πορφυροζώνοιο, θεᾶς*. (34 *ἀλλ'*. 118 *ἄλσος*.) 47 *παρθενίᾳ*. 103 *πάρφρονος*.

p. 83 adn. ad 26 *δίκαν κελεύθου* Herw.

p. 87 adn. X, 70 *λαχόντα* et. Herw. — 79 ut Housm. et. Pingel. — 85 sq. *δεινᾷ . . μερίμνᾳ* Herw.

p. 91 ad *Κάσαν* (119) cf. Diels Herm. XXXIII, 334 sq.

p. 93 diductis litt. notandum *ἐφίησι* 48, cf. 135, supra ad p. XXIII. — adn. XI, 8 *τόν τ'* Desrousseaux. Cf. IV, 17.

p. 95, adn. XII, 52 *χωρεῖν* et. Herw. — Diductis litt. notanda *βροτῶν* 62 (cf. 128). *τῶν* 67 (100). *στεφάνοισιν* 69 (81). *ὑψιάγυιαν* 71 (137).

p. 97, XII, 91. Recte monet Herw. *στεφανοῦσθαί τινος* ferri vix posse; itaque scripserim *στεφανωσάμεναι πλόκοις νέων κτέ.*, cf. XVI, 114. Pind. Ol. XIII, 33.

p. 101, adn. XII, 111 *τραχεῖαν* et 114 *πολύπυργον* et. Desrousseaux.

p. 103 adn. defendit *ἔρευθε* 152 Desrousseaux.

p. 119, c. XV, 7. 8 corrige *ὀπὶ (Ϝ)α]δεῖα φρένα τερπόμενος*, (8) ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – *π]αιηόνων*. Est typographi error. — adnot. ad 8 *παιηόνων* et. Desrousseaux.

p. 131, c. XVI, 98 non erat satis causae cur *-ναιέται* libri in *-νάεται* mutarem.

p. 137 sq., adnot. ad XVII, 46. *Ἁμαρτήτην* pro *ὁμαρτ.* est in charta Hom. Il. *Ν. Ξ* exhibente (quam edidit A. Hunt Journ. of Philol. XXVI, 25 sqq.) *Ν* 584. — 48 *ἐλεφαντόκωπον* Desrousseaux, coll. Ovid. Met. VII, 421.

p. 145, c. XIX, 11 repone *υἱὸ[. Ἄρηος*. — adn. v. 1 *εὐρυχ.* et. Pingel; id. 7 *θαν. τέλος αἰπύ*.

p. 149, frg. IV. Corr. *υιοσκεαρ*; adnot. adde „non recte *τ* pro *υ* K."

p. 151, frg. XII adn. V. supra ad p. 71 (c. VIII, 74 sq.). Sed ea coniectura si vera est, frg. IX nullum ibi locum habet.

p. 163, frg. 31, 2 corrige *θύγατερ*.